

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1936

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,"

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héliènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομή έτησία Δραχ. 100
 Έξάμηνος... .. " 60
 Έξωτερικοῦ... ..σελίδια 7
 Έξάμηνος... .. " 4
 Τιμή εκάστου τεύχους
 απλοῦ... .. Δραχ. 10
 διπλοῦ... .. " 15
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Οἱ κηδευθέντες βασιλεῖς — Ὁ ἀνδριὰς τοῦ Σμύρνης Χρυσοστόμου, ὑπὸ Π. Μαζαράκη.— Τὰ παιδικὰ δικαστήρια.— Στήλη εἰρήνης.— Μία Ἑλληνὶς Φιλάνθρωπος, ὑπὸ Σ. Π.— Στὸ χρόνο, ποίημα Ἀθ. Ταρσούλη.— Μαρίας Ι. Μπότση, ποιήματα.— Στὸ κάμπο, ὑπὸ Ὑπατίας Δελή.— Ἡ Ρηνιώ, ὑπὸ Φ. Λογοθέτου.— Ἡ εὐτυχία, ὑπὸ Δ. Παναγιωτίδου.— Κούρασι, ποίημα ὑπὸ Ν. Κοροπούλη.— Γ. Πιτταρᾶ, γράμματα πρὸς τὴν Ἑλληνίδα.— Ὁ μισερός ποίημα Ν. Πέριδικα.— Τακτικὴ Ἀναγνώστρια, Καὶ πάλιν ὁ λόγος περὶ ἡλικίας.— Καλλιτεχνικὴ κίνησις, ὑπὸ Ἀθ. Ρεδιάδου.— Μουσικὴ κίνησις.— Τὸ Ἀσυλον Ἀνιάτων.— Θεατρικὴ Στήλη, ὑπὸ Κατ. Κακούρη.— Ἡ Γεν. Συνέλευσις τοῦ Δ.Σ.Γ.— Εἰδήσεις.— Οἱ γκρινιάρηδες, ὑπὸ Λουκίας.— Μπενάκειον Ἀσυλον.— Εκδόσεις.— Λόγια τῆς Συβύλλης.

Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξαφύλλου εἰκόνα παριστάνει τὴν προσκύνηση τῶν Μάγων. Εἶνε ψηφιδωτὸν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ Λαφνιού.

SOMMAIRE

Les funeraillies des rois à Athènes.— Le monument de Chrysostomos, métropolit de Smyrne, par P. Mazaraki.— Les tribunaux d'enfants.— Colonne de la paix.— Une grecque philanthrope, par S.P.— Poèmes par A. Tarsouli, Marie Bottassi, N. Coropouli, N. Perdika.— Au champ par Hyp. Delé.— Riniò, par Ph. Logotheti.— Le bonheur, par D. Panajiotides.— Lettre à l' Hellenis, par G. Pittaras.— Questions d' âge.— Expositions, par Ath. Rediades.— Musique.— Asyle des inguerissables.— Critique théâtrale, par Cath. Cacouri.— Assemblée générale du C. I. F. à Dubrownik.— Nouvelles.— Les grincheux par Lucie. Editions.— Conseils de Sybille.

Διά σᾶς, εὐγενὲς Κυρία!

Ἐπιτυχάνετε Ὑγιᾶ, νεανικὴν καὶ ωραῖαν χροιάν, ἐὰν τρίβετε τὸ δέσμα σας

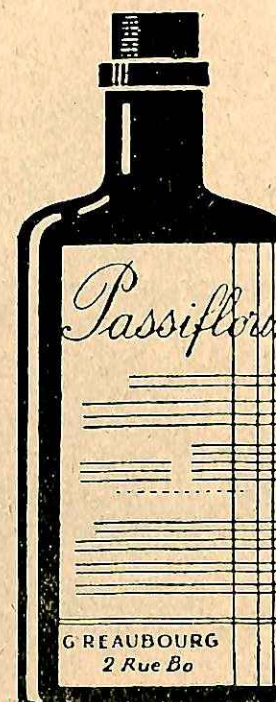
μὲ Κρέμαν **NIVEA**

Ἡ NIVEA εὐνοεῖ τὴν δημιουργίαν τοῦ χρωματισμοῦ «PIGMENTS», ὅστις δίδει εἰς τὸ δέσμα τὸν τόσον πολύτιμον ωραῖον ζωερὸν τόνον. Αὕτη καθιστᾷ τὸ δέσμα λεῖον καὶ ἄνευ ρυτίδων καὶ ἐπαυξάνει τὴν αντοχὴν τοῦ ἐναντίον τῶν βλαβερῶν ἐπιδράσεων.

Η PASSIFLORINE

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ
 ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΒΗΝ
 ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΚΑΤΑΜΗΝΙΟΥΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥΣ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΗΣΙΝ
 ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΜΜΗΝΟΠΑΥΣΙΝ
 ΕΙΣ ΤΑΣ ΨΕΥΔΟΜΗΤΡΙΚΑΣ ΠΑΘΗΣΕΙΣ

ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ
 τὴν νευρικῆς φύσεως
 ΤΑΧΥΚΑΡΔΙΑΝ
 τὴν νευρικῆς φύσεως
 ΑΥΠΝΙΑΝ
 καὶ τὴν
 ΥΠΕΡΚΟΠΩΣΙΝ

Η PASSIFLORINE ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΤΟΞΙΚΟΤΗΤΑ

ΔΟΣΕΙΣ: 4 ΚΟΧΛΙΑΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΗΜΕΡΗΣΙΩΣ
 ΑΝΑ ΔΥΟ ΠΡΟ ΕΚΑΣΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ

LABORATOIRES DE LA PASSIFLORINE

G. RÉAUBOURG
 DOCTEUR EN PHARMACIE

2 RUE BOUCICAUT PARIS XVe

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧ. ΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
 ΔΡΕΣΑ Α. Παλαμά
 ΗΜΕΡΑ 10-9-81
 ΑΡΙΘ. 30254

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα
ή όποια αφαιρεί τās κηλίδας και άπο
δίδει στα δόντια τήν φυσικήν των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις τήν όποیان άπενεμήθη ύπό τής Χ Διε
θνοϋς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα
βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Εις τήν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ
άπενεμήθη επίσης ύπό τής αϋτής Έκθέ-
σεως τό χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ
ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

Δωρήσατε Ώμορφιά

Χαρίζεται 'Χοιπόν' ή Ώμορφιά; Γιατί όχι; Είναί
κρυμμένη σέ κάθε φιαλίδιο τής Λοσιόν προσώ-
που Scherk. ● 'Η Λοσιόν προσώπου Scherk όχι
μόνον προστατεύει τήν Ώμορφιά αλλά κάνει τό δέρμα
έλαστικό, τό καθαρίζει και τό δυναμώνει. Εισδύει βαθειά
στούς πόρους, εξαλείφει τὰ μπιμπίκια, ζωογονεί τήν κυκλο-
φορία τοϋ αίματος και ένισχύει τοϋς ιστούς τοϋ δέρματος.
Δωρήσατε επ' εύκαιρία τοϋ Νέου Έτους ένα φιαλίδιο τής Λοσιόν
προσώπου Scherk. Χαρίζετε τήν χαρά για πολλές εβδομάδες! ●
Φιαλίδιον τσάντας Δρχ. 35.- ● Μεγαλύτερα τών Δρχ. 55.-, 90.- και 175.-
Διαρκής παρακαταθήκη: Π.Ι. Μαγκριώτης, Έρμου - Νίκης 10, Αθήναι - Τηλ: 25,739.

Θαυμάσια δώρα είναι επίσης
ταϊδεωδηάρματα τοϋ Scherk
Mystikum τών Δρχ. 75.-, 110.-
και 150.- ● Μιμικρί τών
Δρχ. 125.-, 200.- και 325.-

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν δια τὸ πρόσωπον)

ΠΑΡΚΕΤΙΝΗ LAMBO
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ

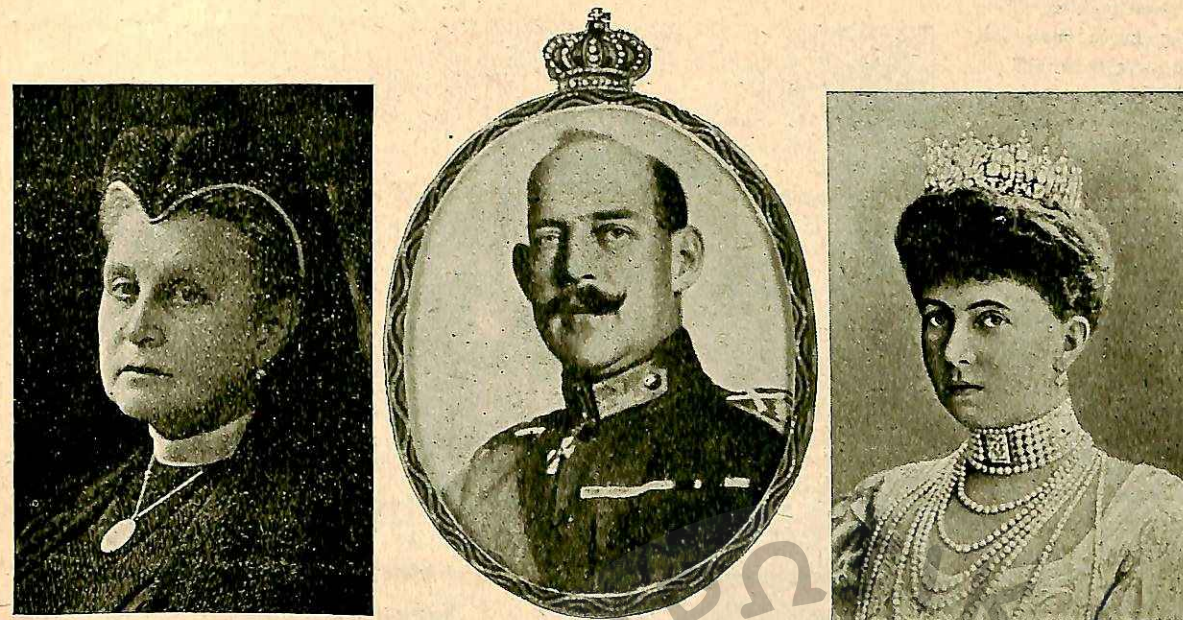
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1936

ΑΡΙΘ. 12

ΟΙ ΚΗΔΕΥΘΕΝΤΕΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

ΜΕ ΕΥΛΑΒΕΙΑ έδέχθη σύσσωμος ή Έλλάς τοϋς νεκρούς βασιλείς της, ποϋ
χρόνια άναπαύονταν στη ξένη γή και θα κοιμηθοϋν τώρα τόν αιώνιον ύπνο
κάτω άπό τό γαλανό οϋρανό τής προσφιλοϋς Πατρίδος.

'Η «Έλληνις» συμμεριζομένη τό γενικόν αίσθημα σεβασμοϋ και άγάπης,
άναπολεί με συγκίνησιν τήν υπέροχον φιλανθρωπικήν δρᾶσιν τών δύο βασι-
λισσών, ποϋ έδέχθη ήδη ή έλληνική γή εις τοϋς κόλπους της. 'Η εύσπλαγ-
χνία τών, ή στοργή των πρὸς τοϋς πάσχοντας, ό πόθος των ν' άνακουφίσουν
κάθε πόνον, κάθε δυστυχία, ᾶς μείνουν για μᾶς τίς γυναίκες φωτεινό παρά-
δειγμα αλτρουϊσμοϋ και χριστιανικής άρετῆς.

"Ας εἶνε έλαφρὸ τό χῶμα τής Πατρίδος στοϋς σεπτοϋς νεκρούς ποϋ έκή-
δευσεν ή Έλλάς. "Ας στολίσουν τ' άνθη τοϋ Τατοῖοϋ τοϋς τάφους των, μπρὸς
τοϋς όποίους κλίνομεν εύλαβῶς τό γόνυ.

Ο άνδριάς του Σμύρνης Χρυσόστομου ἐν Ἀθήναις

Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκπρόσωπος τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, μετ' ἐκείνην βαθεῖαν καὶ εὐγνωμοσύνην συνεκεντρώθη πρὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν ὀπισθεν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ πλατεῖαν ὅπως ἀποκαλυφθῇ πρὸς τὸ ἀνεγερθέντος διὰ πανελ-ληνίου ἐράνου ἀνδριάντος εἰς τὸν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος πεσόντα Ἱεράρχη τῆς Σμύρνης.

Ὅσα καὶ ἂν ἐγγράφησαν, ὅσα καὶ ἂν ἐλέγχθησαν περὶ τοῦ πατριωτισμοῦ Του, περὶ τῆς δράσεώς Του, τῆς φιλανθρωπίας Του, τῆς γενναιότητος καὶ τῆς ἀνεξικακίας Του, εἶναι τίποτε πρὸς τῆς πραγματικότητος. Μόνον ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὸν καμαρώσουν ὡς Ἱεράρχη των, ὅσοι συνειργάσθησαν μετ' αὐτοῦ κατὰ ἀληθυσμὸν ἡμέρας δύνανται νὰ πιστεύωσιν εἰς τὴν πραγματικότητα τῶν περὶ αὐτοῦ θρύλων.

Ἀπὸ τοῦ 1910 ἐποίμανεν εἰς τὴν ἀληθινήν Σμύρνην, ὅπου ἀπὸ τῶν πρώτων Του κηρυγμάτων προσκαλεῖ τὸ ποίμνιόν Του εἰς συνεργασίαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων χρηστῆς ἀλληλεγγύης, παιδαγωγικῆς ἐκπαίδευσως, σωματικῆς ἀσκήσεως τῶν νέων, ἵδρυσιν ἀσύλων τῶν πτωχῶν, ἐργατικῶν καὶ μαθητικῶν συσσιτίων καὶ παντὸς ἄλλου παρομοίου ἐκπολιτιστικοῦ ἱδρύματος κοινωνικῆς προνοίας. Εὐρὼν εἰς τὴν νέαν Μητροπολιτικὴν ἔδραν Του διαπρεπεῖς πατριώτας ὡς συνεργάτας εἰς ἔτοιμα ἢ ἴδη ἱδρύματα ἐτελειοποιεῖ αὐτὰ ἐμπνέων εἰς αὐτοὺς συνεχῆ πατριωτικὴν καὶ συστηματικὴν ἐργασίαν, προάγων τὴν ἱστορικὴν Εὐαγγελικὴν Σχολὴν τῆς Σμύρνης, τὸν τηλαυγὴ αὐτὸν φάρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς, εἰς τὸν ὅποιον ἐδέχθησαν τὰ νάματα τῆς Παιδείας καὶ πατριωτισμοῦ τόσαι μυριάδες Ἑλλή-

νων, ἐσπαρμένων ἀνὰ τὸν κόσμον καὶ μεταδωσάντων παντοῦ τύπους πατριωτῶν, ἐπιστήμονας καὶ ἐμπόρους, διδασκάλους καὶ ἱερεῖς καὶ παντὸς ἄλλου ἐπαγγέλματος, οἱ ἐπιζῶντες τῶν ὁποίων ἀναπολοῦν μετὰ συγκινήσεως τοὺς πατριώτας διδασκάλους των, τὰ ὥραϊα διδασκάλια καὶ τὰς βιβλιοθήκας τῆς.

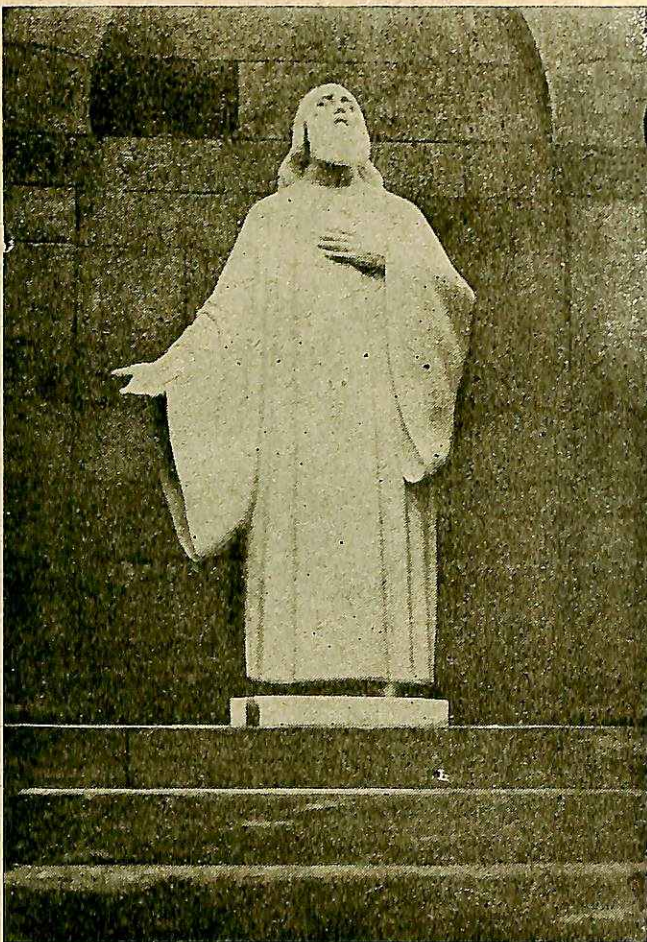
Καὶ ἦλθε τὸ 1919, τὴν ἱστορικὴν 2 Μαΐου, ὅτε ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς κατελάμβανε τὴν Σμύρνην! Ἑλλη-ρώθη ὁ πόθος Του, τὸ ὄνειρόν Του. Ἀπὸ τῆς πρώτης

ὥρας καθ' ἣν ἡ γῆ ἐλευσὶς τοῦ Στρατοῦ, ἀλλόφρων ἐκ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ μετέδιδε τὴν ἀγαλλίαν καὶ κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς κατοχῆς μέχρι τοῦ Αὐγούστου τοῦ 1922 ὁ Μητροπολίτης προέτατο πάσης δημιουργικῆς ἐργασίας μετὰ νεανικὸν ἐνθουσιασμόν καὶ σφρίγος.

Ἐπέρωτο ὁμως νὰ δώσῃ ἑαυτὸν θυμὸν τοῦ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ Του, ὅτε ὁ Στρατὸς ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ παρὰ τὰς προσπάθειάς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Καθολικῶν ἐξορκίζοντος αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ καὶ ἐξασφαλίσαντος θέσιν εἰς ἀναχωροῦν ἄτμολοιον, ἄρνεῖται ἁπαντῶν: «Παράδοσις τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις τοῦ καλοῦ Ποιμένος εἶναι

νὰ παραμένῃ μετὰ τὸ ποίμνιόν Του!» καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς συλλήψεως καὶ τοῦ ἡρωικοῦ θανάτου Του, ἀγνοουμένων τῶν τελευταίων περὶ τούτου λεπτομερειῶν.

Αἱ Ἑλληνίδες τῆς Σμύρνης, αἵτινες καὶ ἀπὸ παραδόσεως ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἐνεπνέοντο ἀπὸ ἀλτρουϊσμόν, εὗρισκον εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μεγάλου Ἱεράρχου των τὸν σεπτὸν ἀντιλήπτορα. Δὲν ὑπῆρχεν

Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΕΡΓΟΝ Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ

ὀργάνωσις εἰς τὴν ὁποίαν δὲν συνέτρεχεν ἐνεργῶς. Ὁρφανοτροφεῖα, νηπιαγωγεῖα, βρεφοκομεῖον, γηροκομεῖον, συσσίτια, παρθεναγωγεῖα, ἀσυλὰ ἀστέγων, εἰς τὰ ὅποια αἱ Σμυρναῖαι δέσποιναι καὶ δεσποινίδες εἰργάζοντο μετ' ἀφάνταστον ζήλον, εὗρισκον πάντοτε ἀντιλήπτορα τὸν Σεπτὸν Ἱεράρχη.

Θὰ ἀναπολῶ πάντοτε μετὰ συγκίνησιν τὴν μετάβασίν μου ὡς Προέδρου τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος τὸν Μάρτιον τοῦ 1919 εἰς τὴν Σμύρνην πρὸς περιθαλψὴν ἀστέγων διωγμένων ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ἀποστολὴ ἐκείνη μετὰ τὰς ἀκουράστους καὶ γνωστὰς καὶ ἐνταῦθα ὡς μετεχούσας παντὸς ἀλτρουϊστικοῦ σκοποῦ, Κυρίαν Ρ. Γεωργαντιὰ καὶ Δεσποινίδα Π. Καμάρα καὶ συνεργάτας τοὺς Κυρίους Σ. Δαλλασπύρταν, Β. Μελᾶν καὶ Α. Μελᾶν καὶ τὴν Δίδα Κουρέτη, δὲν εὗρε δυσχερεῖας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς. Εὗρε ἔδαφος γόνιμον, εὗρε σωματεῖα ὀργανωμένα, εὗρε Ἑλληνίδας τελείας εἰς πατριωτισμόν καὶ ἀλτρουϊσμόν, εὗρε τὸν ἱστορικὸν Ἱεράρχη, καθοδηγοῦντα, ὑποστηρίζοντα, ὑποδεικνύοντα, συνεργαζόμενον...

Ἡ μεγάλη ψυχὴ του καθὼς καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ εὐρόντων σκληρὸν θάνατον ἐπίσης σεπτῶν τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας Ἱεραρχῶν Μοσχονησίων καὶ Κυδωνίων, ἃς συντρέχῃ καὶ ἄνωθεν τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον, τὸ ὅποιον αἱ Ἑλληνίδες πολυ-λαχῶς καὶ παντοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ ἀναλαμβάνουσιν, ἀνυψόνουσαι τὴν Ἑλληνίδα Γυναῖκα εἰς τὴν περιωπὴν τῶν μᾶλλον πολιτισμένων Κρατῶν, ὅπως διαπιστοῦται εἰς τὰ ἀπανταχοῦ Συνέδρια τῶν Γυναικῶν.

ΠΕΡ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

Τὰ Παιδικὰ Δικαστήρια

Ὁ θεσμὸς τῶν Παιδικῶν Δικαστηρίων ἦλθε εἰς τὴν Εὐρώπῃ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, εἶναι δὲ γνωστὰ τὰ αἷτια τῆς ἱδρύσεώς των. Οἱ πρώτοι δικασταὶ ἐνεπνεύσθησαν ἀναμφιβόλως ἀπὸ βαθὺ αἴσθημα οἴκου, πού εἶναι ἄλλως τε ἀπαραίτητον γιὰ τὴν λειτουργίαν τοιούτων δικαστηρίων, οἱ διάδοχοί των ὁμως ἐπίστησαν ὅτι τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Ἐννόησαν ὅτι οἱ δικασταὶ τῶν παιδιῶν πρέπει πρωτίστως νὰ ἔχουν γνώσεις παιδαγωγικὰς, ψυχολογικὰς καὶ κοινωνικὰς, καὶ ἔτσι ὁ εὐσπλαγχνικὸς δικαστὴς ἔγινε ἱατρο-παιδαγωγὸς δικαστὴς.

Ἡ κοινὴ γνώμη, πού θεωρεῖ τίς σωφρονιστικὰς φυλακὰς καὶ τὰ κακούργια ὡς ἀναγκαῖον κακόν, οφείλει νὰ καταλάβῃ ὅτι μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ παιδικοῦ δικαστοῦ δὲν πρόκειται νὰ δημιου-

ργηθῇ θέσις γιὰ ἓνα λειτουργὸν πού θὰ ἐπιβάλλῃ ποινὴς, ἐλαφρὲς ἢ βαρεῖς, ἀλλὰ γιὰ ἓνα προϊστάμενον κλινικῆς ψυχῆς, γιὰ ἓνα δικαστὴ μετὰ πονετικῆς ψυχῆς, μετὰ φρόνησι καὶ ἀγαθότητος πού θὰ προσπαθῇ νὰ βοηθῇ, νὰ βελτιώσῃ καὶ νὰ μεταβάλλῃ ἐκείνους πού θὰ τὸν χρειασθοῦν.

Ὅταν λοιπὸν τὰ ἠθικῶς κινδυνεύοντα καὶ ἐγκληματικὰ παιδιὰ ἀποκτήσουν τέτοιους ὑπερασπιστὰς εἰδικούς, πρέπει νὰ δοθοῦν εἰς αὐτοὺς ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ἐργασθοῦν ἀποτελεσματικὰ.

Ἐλάχιστοι θὰ εἶναι οἱ σημερινοὶ νομοθέται πού δὲν ἀναγνωρίζουν ὅτι οἱ ἀνήλικοι ἐγκληματῆται δὲν πρέπει νὰ περιέλθουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν κοινῶν δικαστηρίων, καὶ ὅτι χρειάζεται ἄλλος τρόπος ἐνεργείας. Ὁ δικαστὴς τῶν παιδιῶν θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀποστολὴν του, ἐὰν ἔχῃ εἰς τὴν διάθεσίν του ἐπαρκὴ μέσα γιὰ τὴν βελτίωσιν τῶν νεαρῶν ἐγκληματιῶν. Φρονοῦμεν δὲ ὅτι ὁ πιὸ τέλειος νόμος θὰ εἶναι ἐκεῖνος πού θὰ δώσῃ εἰς τὸν δικαστὴ τὴν ἰσχὺν νὰ μπορῇ νὰ ἐκλέγῃ μετὰ τῶν μέσων ἢ τὰ πιὸ ἥπια ἢ τὰ πιὸ αὐστηρά, κατὰ τὴν ἀτομικὴν του ἀντίληψιν. Εἶναι ἐπίσης σπουδαῖον εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἀναλόγως.

Τὸ παιδικὸ δικαστήριον δὲν θὰ εἶναι ὁμως ποτὲ τέλειον, ἐὰν ἀσχοληθῇ μόνον μετὰ τὰ ἐγκληματῆσαντα παιδιὰ. Τὸ παράπτωμα εἶναι δευτερεύον φαινόμενον, τοῦ ὁποίου τὰ πρωταρχικὰ φαινόμενα θ' ἀναζητηθοῦν εἰς τὴν παραμελημένη ἀνατροφή, εἰς τὴν κακὴ συναναστροφή, εἰς τὴν κακὴν ἀναγνώσιν, εἰς τὰ κακὰ ἀναγνώσματα, θεάματα καὶ λ.π. Ἡ ἠθικὴ κατάρτισις εἶναι κατάστασις παθολογικὴ πού, ἐὰν δὲν προλαμβάνεται, καταλήγει εἰς τὸ ἐγκλημα.

Εἶναι ἐπομένως ἀνάγκη νὰ ἐπεκταθῇ ἡ ἀρμοδιότης τοῦ δικαστοῦ τῶν παιδιῶν καὶ εἰς τὴν ἐπαφὴν μετὰ τὰ διεγερμένα παιδιὰ. Γιατὶ τὸ πιὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα εἰς τὴν προστασίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶναι τὰ προληπτικὰ μέτρα, καὶ ἐὰν ἐφαρμοσθῇ ἡ ἀρχὴ αὕτη, θὰ ἐπεκταθῇ, ἡ δικαιοδοσία τοῦ παιδικοῦ δικαστοῦ καὶ εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἠθικῶς κινδυνευόντων παιδιῶν. θὰ δικαιούται δηλαδὴ νὰ προβαῖνῃ ἐναντίον γονέων, κηδεμόνων, ἐργοδοτῶν πού παραβαίνουν τὸ καθήκον τους, πού κακομεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ ἢ τὰ

εκθέτουν από αμέλεια σὲ ἡθικὸ κίνδυνον, ἢ ποὺ προσπαθοῦν νὰ μὴ πληρώνουν τὰ νόμιμα τροφεία. Πρέπει ὅλοι αὐτοὶ νὰ γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει μία ἀρχὴ ποὺ μπορεῖ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ φέρωνται πρὸς τὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν των παιδιὰ, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος, καὶ ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη δικαιούται νὰ ἐξασκῇ ἔλεγχον καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς παραβάτας.

Ἐφ' ὅσον τὰ παιδιὰ δὲν μποροῦν καὶ δὲν πρέπει ν' ἀποτραποῦν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ὁ δικαστὴς παιδιῶν θὰ ἔχῃ τὴν ἀρμοδιότητα νὰ λύσῃ ζητήματα τροφείων, ἐκπτώσεως τῆς παιδικῆς ἐξουσίας καὶ κηδεμονείας, θὰ ἦτο δὲ καὶ σκόπιμον νὰ ἐπελαμβάνετο καὶ ζητημάτων διαζυγίων, διότι σ' αὐτὰ βρίσκονται πολλάκις μπεγμένα τὰ πιὸ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ παιδιοῦ.

Θὰ σχηματίζονταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἓνα δικαστήριον οἰκογενειακὸ, ποὺ θὰ κατέληγε, καὶ δικαίως σ' ἓνα ἀληθινὸ κέντρον προστασίας παιδιοῦ.

Εἶνε εὐνόητον ὅτι ἓνα δικαστήριον τόσης εὐρείας δικαιοδοσίας πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ βοηθητικὰς ὑπηρεσίες. Ὁ νομοθέτης ποὺ θὰ καθορίσῃ τὴν ἀρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων τῶν ἀνηλίκων, θὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τοῦτο δὲν θὰ εἶνε μόνον ὁ προστάτης τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀλλὰ συνάμα κ' ἓνας σπουδαιότατος παράγων τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς τοῦ κράτους.

Ἴδου γιὰτὶ εἶνε σκόπιμο ν' ἀνατεθῇ ἡ τύχη τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ ἐνόχου παιδιοῦ στὰ χέρια τοῦ εἰδικοῦ δικαστοῦ, ποὺ μὲ τίς γνώσεις του, μὲ τὴν ἀφοσίωσί του θὰ μπορέσῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἔργον. Καὶ γι' αὐτό, ἐπαναλαμβάνομεν, πρέπει νὰ τοῦ δοθῇ κάθε ἐξουσία, ὅπως μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ ἐνδεικνυόμενα μέσα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς τύχης τῆς μελλούσης γενεᾶς.

Μανθάνομεν ὅτι ὁ ρέκτης ὑπουργὸς τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, κ. Κοριζῆς σκέπτεται νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὸν τόπο μας τὸν θεσμὸ τῶν παιδικῶν δικαστηρίων. Εὐχόμεθα ὅπως πραγματοποιήσῃ τὸ ταχύτερον τὸ σχέδιόν του.

Στήλη Εἰρήνης.

Αἱ γυναῖκες γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς εἰρήνης.

Ἡ ἀνθρωπότης βαδίζει στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Οἱ ἄνδρες ἔχουν καταληφθεῖ ἀπὸ παραφροσύνη καὶ ἀπὸ ὁμαδικὴ τύφλωσι. Ἡ φρόνησις, ἡ δικαιοσύνη, ἡ λογικὴ χρεωκόπησαν· ἡ διεθνὴς ἡθικὴ ἔχει ἐκμηδενισθῇ. Ἡ δύναμις ὑπεριτχέει πάλιν τοῦ δικαίου, ἡ βία ἔχει τὸ λόγο στὶς διαφορὰς τῶν λαῶν. Γυρίζομε πρὸς τὴν βαρβαρότητα καταδικάζομεν ἕναν ὁλόκληρο πολιτισμὸ.

Ἐνώπιον μιᾶς τοιαύτης καταστάσεως, ἐνώπιον τῆς πιὸ μεγάλης χρεωκοπίας τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ποὺ εἶδε ποτε ἡ ἱστορία, οἱ γυναῖκες, ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν τὸ ἐπιτακτικὸ καθήκον νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ φωνάξουν στὸν κόσμον ἓνα ὕστατο S. O. S. Αἱ γυναῖκες ὅλων τῶν χωρῶν, ὅλων τῶν φυλῶν, ὅλων τῶν ἐθνῶν δὲν θ' ἀφίσουν νὰ διαπραχθῇ τὸ ἀπαισιότερον τῶν ὁμηρικῶν ἐγκλημάτων. Μπρὸς στὴ συστηματικὴν τύφλωσι τῶν ἀνδρῶν ὀφείλουν ν' ἀρπάξουν τὸ τιμὸν τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως στὰ χέρια τους.

Ἐάν τὸ θελήσουν εὐκρινῶς οἱ γυναῖκες, ἡ εἰρήνη θὰ σωθῇ! Ἄς τὸ ποῦν, ἄς τὸ ἐπαναλάβουν, ἄς πεισθοῦν ὅτι τὸ θέλουν, ἰδίως ὅμως ἄς μὴ ὀχυρωθοῦν πίσω ἀπὸ μιὰν ἔνοχη σιγή.

Οἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ ἀντιληφθοῦν συνειδητὰ τὸν ρόλον ποὺ τοὺς ἔλαχε νὰ παίξουν ὡς ἄνθρωποι. Ἀφοῦ οἱ ἄνδρες ἀπέτυχαν στὴν ἀποστολή τους, ἀφοῦ ἐπιστρέφομεν πρὸς τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴ βία, ἀπόκειται στὶς γυναῖκες νὰ πάρουν στὰ χέρια τὸν πυρὸς τῆς Ἀληθείας καὶ νὰ σώσουν ἕναν ἀγωνιῶντα πολιτισμὸ. Ἐάν δὲν τὸ κάμουν, ἐάν δὲν δοκιμάσουν τὰ πάντα, κ' αὐτὰ τ' ἀδύνατα, ἐάν δὲν προχωρήσουν ὡς τὸ ἀκρότατον ὄριον τῆς ἀγάπης των, θὰ πέσῃ ἐπάνω τους τὸ κρῖμα τοῦ φρικτοτέρου ἐγκλήματος. Στὴν ἀπεραντωσύνῃ τῆς ἀγάπης των πρέπει νὰ βροῦν τὴν τόλμην νὰ ἐνωθοῦν.

— Ὁ γενικὸς ἔφορος τῶν προσκόπων, δι' ἡμερησίας διαταγῆς του καθιερώνει τὴν πραγματοποίησιν μιᾶς πραγματικῆς ὥραιας ιδέας.

Τὴν 22αν Νοεμβρίου ἐκάστου ἔτους, ἐπέτειον τῆς ταφῆς τῶν Βασιλέων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, ἕκαστος πρόσκοπος θὰ φυτεύσῃ τρία δένδρα ὡς προσευχὴν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ψυχῆς των.

Ὅσα μᾶς ἐχάρισεν ἡ μεγαλοφυΐα τῶν μεγάλων ἐφευρετῶν τοῦ τελευταίου αἰῶνος, θὰ μπορούσαν νὰ κάμουν τὸν βίον μας ὥρατον, ἀμέριμον, ἐάν ἡ ὀργανωτικὴ ἐξέλιξις συνεβάδιζε μὲ τὴν τεχνική. Τὰ μετὰ τῶσων κόπων ἐπιτυχανόμενα καταντοῦν ὅμως γιὰ τὴ γενεὰ μας· σὰν ἓνα ξυράφι στὰ χέρια ἐνὸς μικροῦ παιδιοῦ. Ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε τὴν ἐφεύρεσιν τῶν ἀεροπλάνων καὶ τὰς προόδους τῆς χημείας.

Ἐκκλησίαι τῶν Γερμανῶν βιβλιοπωλῶν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οἱ σύνδεσμοι τῶν ἐκδοτῶν καὶ βιβλιοπωλῶν τῆς Γερμανίας ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἐκδίδουν καὶ μὴ πωλοῦν βιβλία ἐξερεθίζοντα καὶ ἐξεγείροντα τὸ ἐν ἔθνος κατὰ τοῦ ἄλλου ἢ ἐξυβρίζοντα τὸν ἀρχηγὸν ἐνὸς κράτους. Ἀπηύθυναν δὲ καὶ θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς τοὺς ἐκδότας καὶ βιβλιοπώλας τῶν ἄλλων ἐθνῶν ὅπως διὰ διεθνoῦς συμφωνίας ἐφαρμοσθῇ τὸ μέτρον αὐτὸ εἰς ὅλας τὰς χώρας, χάριν προαγωγῆς τοῦ ἔργου τῆς εἰρήνης.

Μία Ἑλληνὶς Φιλάνθρωπος.

Πρὸ δέκα χρόνων ἓνα πρωτὶ ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Παιδικοῦ Ἀσύλου Κηφισσιᾶς ποὺ ἴδρυσαν οἱ Μεγάλοι Φιλάνθρωποι Ἐμ. καὶ Β. Μπενάκη, τὸ μετὰ θάνατον αὐτῶν ὀνομασθέν Μπενάκειον καὶ σήμερον ἀκριβῶς ἔπειτα ἀπὸ δέκα χρόνια ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἰατρείου Κηφισσιᾶς, ποὺ ἴδρυσεν ἡ κόρη αὐτῶν ἡ Πηνελόπη Στ. Δέλτα. Δὲν θὰ περιγράψω τὴν συγκινητικὴν τελετὴν, οὔτε θὰ ἐπαναλάβω τὸ ποίημα - λόγον ποὺ ἐξεφώνησεν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Α. Κορυζῆς, οὔτε τὴν τελειότητα τοῦ Ἰατρείου ποὺ θὰ ἀνακουφίσῃ τὸν ἄρρωστο πτωχὸ κόσμον τῆς Κηφισσιᾶς, τὴν ὀργάνωσιν τοῦ ὁποῖου ἀνέλαβεν ἡ ἀκαταπόνητος Δις Βασιλοπούλου, ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἑλλ. Ἐρ. Σταυροῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὁποῖου ἐτέθη τὸ τέλειον τοῦτο Ἰδρυμα.

Θὰ τολμήσω νὰ πῶ δυὸ λόγια διὰ τὴν ἰδρύτριαν τοῦ Ἰατρείου, θὰ τολμήσω νὰ παρουσιάσω αὐτὴν εἰς τὰς Ἑλληνίδας διὰ νὰ τὴν γνωρίσουν, γιὰ νὰ γνωρίσουν τὰ ιδεώδη καὶ εὐγενῆ αἰσθηματὰ της, διὰ νὰ μιμηθοῦν τὴν Πηνελόπην Δέλτα.

Βέβαια δὲν εἶνε εὐκόλον, οὐδὲ αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ἄξιο νὰ ἐπιτύχω νὰ περιγράψω αὐτὴν. Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ποιητὴς διὰ νὰ περιγράψῃ μίαν τόσο εὐγενικὴν ὑπαρξιν.

Ἡ Πηνελόπη Δέλτα ποὺ ἔζησε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της μακριὰ ἀπὸ τὴν Πατρίδα, εἶχε τὴν τύχην νὰ τὴν μεγαλώσουν οἱ γονεῖς της σὰν Ἑλληνίδα ἀληθινὴ καὶ γι' αὐτὸ ὁ πόθος της, τὸ ὄνειρό της ἦτο πάντοτε πῶς νὰ ὑπηρετῇ τὴν Πατρίδα.

Ἐγινε σύζυγος καὶ μητέρα ἀπαράμιλλος καὶ μὲ ὅλη της τὴν μόρφωσιν τὴν ἀγάπην της γιὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος, τὸ νοικοκυριὸ της δὲν ὑστερεῖ σὲ τελειότητα. Ὡς συγγραφέα τὴν γνωρίζουν πλέον ὅλοι. Δησθάνθηκε πῶς τὰ παιδιὰ δὲν ἡμποροῦν νὰ μεγαλώσουν μὲ πληκτικὰ ἀναγνωστικὰ βιβλία καὶ ἔγραψε γι' αὐτὰ. Ἀλλ' ἔγραψε βιβλία ποὺ μορφώνουν καὶ διασκεδάζουν συγχρόνως.

Εἶδα παιδιὰ νὰ μὴ σηκώνουν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸν «Τρελλανιῶνη», ἀπὸ τὸν «Μάγκα» εἶδα παιδιὰ νὰ συγκινοῦνται μὲ τὸ «Γιὰ τὴν Πατρίδα» γιὰτὶ τὰ βιβλία τῆς Πηνελόπης Δέλτα μπαίνουν στὴν καρδιά τους.

Ὁ «Βίος τοῦ Χριστοῦ» γραμμένον σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ κανεὶς δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση, ἔπρεπε νὰ διαβασθῇ ἀπλήστως γιὰ νὰ μορφωθῇ ἡ ψυχὴ τοῦ κάθε Χριστιανοῦ.

Καὶ τώρα ἔρχομαι στὴν λεπτότητα τῆς ψυχῆς της, στὴν καλωσύνη τῆς καρδιᾶς της, στὴ μοναδικὴ καρτερίαν νὰ ὑποφέρει κάθε πόνο.

Ἀπὸ χρόνων τὴν βασανίζει μία ἀρρώστεια, μιὰ ἀρρώστεια ποὺ μὲ τὴ θέλησί της κατορθώνει νὰ τῆς ἐπιβάλλεται. Πονεῖ μὰ ἀδιαφορεῖ, ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τὸν πόνον τοῦ ἄλλου, ὁ νοῦς της ἐκεῖ πετᾷ, ἐκεῖ σκορπίζει τοὺς σκοπούς της, τὰ χοήματά της. Κάθε μέρα, κάθε ὥρα δὲν περνᾷ ἐν δὲν ἐργασθῇ, ἐν δὲν συνεννοηθῇ, πῶς θὰ ἐπουλώσῃ κάθε πληγὴ.

Ἐκεῖ ποὺ ἀφειδῶς προσφέρει στὸ Κολλέγιον Ἀθηνῶν γιὰ νὰ μορφώνωνται παιδιὰ ἅπορα μὲ ἐξαιρετικὸ ταλέντο, ἐκεῖ ἡ Πηνελόπη Δέλτα σκέπτεται τοὺς πτωχοὺς τῆς Κηφισσιᾶς καὶ περιορίζομαι σ' αὐτούς. Σκέπτεται πῶς λίγο πιὸ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της μέσα σὲ παράγκες μέσα σὲ μιὰ ἀπερίγραφη δυστυχία βρέχονται, πεινοῦν, γεννιοῦνται, γεράζουν, ἀρρωσταίνουν, κρυώνουν τόσες δυστυχισμένες ψυχές. Σκέπτεται ὅπως δῆποτε τίς παράγκες, τοὺς ντύνει, τοὺς τρέφει, τοὺς παρακολουθεῖ καὶ μόνον

ὁ τρόπος πού μεταχειρίζεται γιὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίξῃ εἶνε παραδειγματικός.

Μαθαίνει τί τοὺς λείπει καὶ ἀθορύβως ἀμέσως τοὺς στέλλει ὅ,τι χρειάζονται.

Καὶ μία λεπτομέρεια γιὰ νὰ πῶ πῶς ἐργάζεται ὁ νοῦς της καὶ ἡ καρδιά της.

Σὲ γοηυῖλες στέλλει καφε-ζάχαρι γιὰ νὰ στηλώνονται, ὅπως αὐτὲς λένε. Τρέφει πουλιὰ γιὰ νὰ στέλλει στοὺς ἀρρώστους, τρέφει γαλόπουλα, γιὰ νὰ στέλλῃ στὶς ξεπεσμένες οἰκογένειες, μαζὺ μὲ τὰ πατροπαράδοτα γλυκὰ γιὰ νὰ ἐφορτάσουν καλὰ Χριστοῦγεννα.

Δὲν λησμονεῖ τὰ παιδάκια τοῦ Ἀσύλου πού ἴδρυσαν οἱ γονεῖς της.

Γράφω τὰ ἀνωτέρω ἐλάχιστα παραδείγματα τῆς φιλανθρωπίας της ἂν καὶ φοβοῦμαι πὼς θὰ τὴν δυσαρεστήσω. Πάντως δὲν τὰ γράφω γιὰ νὰ ὑμνολογήσω τὸ ὄνομά της.

Ὑμνολογῶ τὴν Ἑλληνίδα Φιλάνθρωπον, ὑμνολογῶ τὰ αἰσθημάτά της μόνον διὰ νὰ τὴν μιμηθοῦν αἱ Ἑλληνίδες πού ξέρουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «Ἐπείνασα γὰρ καὶ ἔδωκατέ με φαγεῖν· ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με· γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ με· ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με».

Σ. Π. Κηφισιώτισσα

Στὸ Χρόνο

Χρόνε σκληρὲ, γοργοπετᾶς καὶ φεύγεις ὁλοένα, τὰ λούλουδα πού γνώρισες στὸ δρόμο σου ἀνθισμένα, γιὰτὶ μὲ τόσην ἀπηνία θερίζεις καὶ μαραινεις, γιὰτὶ σ' ὅλες μας τίς χαρὲς πένθιμο πέπλο ὑφαίνεις. Γιὰτὶ τίς γλυκοπόθητες ἀγάπες μᾶς ἀρπάξεις, κ' ἓνα φαρμάκι ἐτέλειωτο μεσ' τίς ψυχὰς σταλάξεις. Περνᾷς πανώριος χαραστής, ξεπίσω σου κ' ἀφίνεις συντρίμια κ' ὅποιος γνώρισε χαρὰ, σκληρὸ τοῦ δίνεις τὴν κούπα ἐξέχειλῃ νὰ πῇ στὰ δάκρυα καὶ στὸ πόνο τὴ δύναμή σου τὴ φοιχτὴ τότε τὴ δαίνεις μόνο! Μὰ ὅσα κ' ἂν σέβρεις θύματα στὸ μαῦρο σου βασίλειο, τὴν ἕλῃ μόνο ἐνίκησες, μὰ τῆς ψυχῆς τὸ Νόμο δὲν τὸν νικάς! Ψηλότερα στέκει κ' ἀπὸ τὸν ἥλιο ἀκλόυθα, μαῦρε χαλαστή, τὸν ἄγριό σου δρόμο!

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Μεταξωτὰ Χρυσασίδος

Φιλολογικὲς σελίδες.

Ἀπὸ τὸ ποιητικὸ ἐρημητήριό της στὴν κορφὴ τῶν Σπεσιῶν, τὴ «Χαρὰ», ὅπου ζῇ ἀποτραβηγμένη καὶ ἡσυχᾶ, ἡ διαλεχτὴ ποιήτρια, Μαρία Ι. Μπότση εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀποστείλῃ γιὰ τὴν «Ἑλληνίδα» τὰ παρακάτω ποιήματά της, πού εὐχαρίστως δημοσιεύουμε.

Εἶναι τὸ λουλούδι τῆς ποιητικῆς πνοῆς τῆς Μοναχῆς τοῦ βουνοῦ τῆς «Χαρᾶς» μὲ τὴν πλατεῖα ἀγάπη πρὸς τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν καλωσύνη πού τιμᾷ τὸν κόσμον τῶν ἀνωτέρων ἐλληνίδων γυναικῶν.

Τὸ Καϊκάκι.

Κύτταζε τὸ Σπεισιώτικο καϊκάκι,
Ποῦ μιὰν ἀγῇ μὲ τὰ πανιά ῥοιγμένα,
Καμαρωτὸ τραβοῦσε γιὰ τὰ ξένα.

Μέσ' στὰ σκιοινιά του σφύριζε τ' ἀγέρι:
Σὰν κύκνος πάνω στὸ νερὸ γλυτροῦσε,
Τὸ κάθε τι τριγύρω του γελούσε.

Θαρρεῖς, δὲν ἐννοίωσε ποτέ του μπόρα!
Κι' ὅμως ταξεῖδι ἀλαργινὸ θὰ κάνῃ:
Τάχα θὰ μῇ μιὰ μέρα σὲ λιμάνι;

Τὴν Πίστι αὐτὸς πού παίρνει γιὰ τιμὸνι,
Ἀστέρι του στὸ πέλαο τὴν Ἑλπίδα
Καὶ τὴν Ἀγάπη τῆς ψυχῆς ἀχτίδα.

Χαρὰς 'τονε, πού μέσ' στ' ἀστροπελέκια,
Στοῦ κόσμου, τὴν πεῖδ' ἄγρι' ἀνεμοζάλη,
Ἀνέγγιχτος θ' ἀράξῃ στ' ἀκρογιάλι...

Κύματα.

Στὴν κρυσταλλίνα ἀκρογιάλι τὰ κύματα ὁλοένα
Ἀναστενάζοντας ξεσποῦν, ἀφροστεφανωμένα...
Πότε τρελλὰ, χαϊδιάρικα καὶ πότ' ἀγριομένα,
Ἐρχονται, πάνε, σβύνουνε στὰ βότσαλ' ὁλοένα.

Καὶ μεῖς, δαρμένα κύματα, π' ἀνεμοζάλες σπορώχουν,
Στὸ περιγιάλι τῆς ζωῆς γιὰ λίγο σταματοῦμε,
Ἀνόφελα γυρεύοντας ἀνάπαυρ' νὰ βοῦμε...
Πλακώνουν κύματα θεριὰ πὸ πέρα καὶ μᾶς διώχνουν

Χίλια πεῖδ' πίσω ἀκρότητα ἀπάνω τους ὁρμᾶνε,
Μ' ἀμέσως ἄλλα φτάνουνε, τὰ σάφωσαν καὶ πάνε...
Καὶ σὶν κρυστάλλινο γιὰλὸ τὰ κύματ' ὁλοένα
Ἐρχονται, φεύγουν, χάνονται, ἀφροστεφανωμένα.

Τι Ὀνειρεύομαι.

Νοιώθεις, ψυχὴ μου, ἐκεῖνο πού ὀνειρεύομαι!
Σὰν Ἐκκλησιᾶς βωμὸ νὰ σε στολίσω,
Μ' ὅλους τοὺς θησαυροὺς πού ὡς τώρα ἐπάλεψα
Μέσ' στὴ ζωὴ, γιὰ σένα ν' ἀποχτήσω...

Νάχῃς γιὰ κάθε πόνο ἀπὸ ἓνα βάλαμο,
Γιὰ κάθε συμφορὰ κ' ἓνα βοτάνι:
Γιὰ κάθε ἀγνὴ χαρὰ νάχῃς χαμόγελα,
Γιὰ κάθε νικητὴ κ' ἓνα στεφάνι.

Μερόνυχτα νὰ καίγεται ἡ ἀγάπη σου,
Ψηλόκορμη λαμπάδα πού δε λυώνει...
Κι' ὅσο σὶν κόσμ' ὁ πλοῦτος σου μοιράζεται,
Τόσο σὶν οὐρανὸ νὰ μεγαλώνῃ!...

Μοναχὴ τοῦ βουνοῦ τῆς «Χαρᾶς»—Σπείσιαι.

ΜΑΡΙΑ Ι. ΜΠΟΤΣΗ

Στὸν κάμπο

Μοναχοὶ οἱ δύο τοὺς στὸν ξερὸ ἔρημο κάμπο, ὁ Κελιὸς κ' ὁ ἄλλος, σκάβουν ἀπ' τὴν αὐγὴ. Ἀνοίγουν λάκκο γιὰ νὰ βαρέσουν τριβέλι γιὰ μαγ-γάνι. Γύρω τοὺς ψυχὴ! Ψηλὰ στὸν οὐρανὸ κοπάδια-κοπάδια σταχτιά σύννεφα περνοῦν ἀλαλιασμένα κατὰ τὴ δύση. Σέρνουν ἀναμαλιάρα τὴ μπόρα πού βιάζεται νὰ τρέξει, νὰ προφτάσει, νὰ φέρει τὸ χαλασμό.

Οὐρλιάζει ὁ ἀέρας μέσ' τὰ κλαδιά τῆς μονα-χικῆς λεύκας. Θὰ βρέξει; Δὲ θὰ βρέξει; Πού καὶ πού κάνει νὰ ρίξει καναδυὸ σταλαματιές· μὰ ὁ ἀέρας τίς ρουφᾷ πρὶν πέσουν στὴ γῆ.

Σκυμμένοι κ' οἱ δύο τοὺς μοχτοῦνε σκληρά. Ἐχουνε πάει μπροστὰ κάμποσο μὰ ἡ δουλειὰ πρέπει νὰ τελειώσει ὡς τὸ βράδυ.

Ὁ λάκκος, πάνω πλατὺς, πάει βαθεῖα στε-νεύοντας πρὸς τὰ κάτω. Ἴδιο μνημα μαῦρο καὶ γυαλιστερό. Ὁ Κελιὸς μὲ τὸ φτυάρι ρίχνει μακρυὰ τὸ χῶμα πού ἔχει κάνει ἓνα ψηλὸ ὄχτο γύρω στὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ. Ἐχουνε φτάσει κοντὰ στὸ νερὸ καὶ τώρα βγαίνει μιὰ λάσπη μαῦρη καὶ πηχτὴ πού κολλᾷ στὰ ροῦχα, στὰ φτυάρια καὶ τινάζεται στὰ πρόσωπά τους. Ὁ ἄλλος δουλεύει μὲ τὸ ξινάρι στὸ βάθος κ' εἶναι ὡς τὰ γόνατα χωμένος στὴ λάσπη. Μονάχα τὸ κεφάλι του βγαί-νει ἔξω. Ἐνα κεφάλι μὲ λιγοστὰ μαλλιά καὶ γένεια σὰν ἀγριάγκαθα κ' ἓνα πρόσωπο ξερὸ καὶ φρυμένο, ἴδιο παληοπάπουτσο. Δύο νεροῦλὰ καὶ θολὰ μάτια ἄρρωστου προβάτου δὲν σηκώνονται νὰ κοιτάξουν ποτέ καὶ τὸ στόμα, σκοτεινὴ τρύπα, χάσκει μισάνοιχτο. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔχει βγά-λει μιλιὰ. Πέτρα εἶναι αὐτὴ γιὰ ἄνθρωπος! Κάπου κάπου ὁμως βογγάει. Κούραση γιὰ πόνος; Ποῖς ξέρει;

— Διαβολόκαιρος, κάνει ὁ Κελιὸς γιὰ νὰ πιά-σει κουβέντα. Χαμένος κόπος. Μωρὲ σύντροφο πού τὸν πέτυχε! Ἄς εἶν' καλὰ τὸ τραγοῦδι.

«Μ' ἔκαψες, μ' ἔκαψες γειτόνισσα...»

Ἡ φωνὴ του χαρούμενη καὶ δροσερὴ ξιπάζει καθὼς βγαίνει ἀπὸ τὸ πλᾶσμα τοῦτο τὸ βου-τηγμένο στὴ λάσπη. Μὰ εἶναι νιός! Φαίνεται ἀπ' τὸ γελαστὸ σπιθοβόλημα τῶν ματιῶν του. Φαίνεται ἀπ' τὰ γερά κατὰσπρα δόντια του,

ἀπ' τὴ φωνή του πού ἀναβλύζει μέσα ἀπὸ βαθεῖα πηγὴ χαρὰς κρυμμένη ἐντὸς του.

«...κακούργα δολοφόνισσα...»

Ὁ ἀέρας ἀρπάζει τὸ τραγοῦδι του καὶ τὸ σκορπίζει γύρω στὰ ἔρημα χωράφια, στὴ θλι-βερὴ κρύα γῆς. Τὸ κρευνᾷ κουρελιασμένο κομ-ματιαστὸ στῆς γέρικης λεύκας τὰ κλαδιά. Τὸ ξέσυρε κι ὡς τὴ θολὴ ἐκείνη βρώμικη λουρίδα ἐκεῖ κάτω πού παριστάνει τὴ θάλασσα. Χώνεψε κι αὐτὸ μέσα στὸ βόγγο της καὶ στὸ παραμι-λητό της.

— Σκασμός! μούγκρισε ὁ ἄλλος χωρὶς νὰ σηκώ-σει κεφάλι.

Γιὰ ποιόνα βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του ἡ μονα-δικὰ τούτη λέξη; Γιὰ τὴ θάλασσα πού τοὺς ξερνᾷ τὸ βογγητό της ἢ μήπως...;

Ὁ Κελιὸς δὲν τὸ πῆρε ἀπάνω του. Ἐκανε μονάχα πῶς κοίταξε τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε ἀπο-νήρευτα:

— Σὰ δὲ βρέξει δὲ θὰ ξεκαλίσκει...

Ὑστερα πήδηξε μέσα στὸ λάκκο, πῆρε τὸ ξινάρι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ συντρόφου του καὶ εἶπε: Σειρά μου, ἀνέβα τώρα ἐσύ...

Ἀμίλητος ὁ ἄλλος σύρθηκε μὲ κόπο ἔξω. Ἡ ἀνάσα του κοντὴ ἔβγαине δύσκολα. Κόμπο κόμπο λασπωμένος ἴδρωτας ἔτρεξε ἀπ' τὸ πιγούνη του. Τὰ πόδια του ὡς τὸ γόνατο εἶταν ντυλιγμένα σὲ βα-ρεῖα ποδήματα ἀπὸ λάσπη. Ὁ ἀέρας τὸν χτύπησε γυροτρώγυρα κι ἀνατρίχιασε. Ἐνα βρεμένο, μολυ-βένιο ροῦχο ἔπεσε στὶς πλάτες του. Ἐρριξε γύρω του μιὰ τρομαγμένη ματιὰ κυνηγημένου ἀγριμιοῦ καὶ κουβαριάστηκε πιάνοντας μὲ τὰ δύο χέρια τὸ πλευρό του. Ἀχ, ἔχει ἐκεῖ κάτω ἀπ' τὴν ἀριστερὴ μασχάλη ἓνα πυρωμένο καρφὶ πού μπή-χεται μέσα του! Μέρα κ' ἡ νύχτα τὸν τρυπᾷ· λεπτὸ δὲ λουράζει ὁ πόνος. Χώνεται τὸ καρφὶ στὸ γέρικο κουφάρι ὡς πού νὰ τὸ φάει καὶ νὰ γλυτώσει. Ἀπὸ τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη νύχτα πού ξεκίνησε μέσ' τὴ βροχὴ ἀνάζητωντας τὴ φωτιο-καμμένη πού παράτησε τὸ σπιτάκι της γιὰ νὰ γλεντήσῃ, ἔ ἀπὸ τότε εἶναι πού τὸ σουβλὶ χώ-θηκε μέσ' τὸ πλευρό του καὶ δὲ λείει νὰ βγεῖ. Κάθε πού παίρνει τὴν ἀνάσα του μπήχεται καὶ πὺδ βαθεῖα.

Τώρα τίνανε τὰ πόδια του νὰ ξεκολλήσουν οἱ λάσπες καὶ ρίχτηκε ἀποκαμωμένος στὸν ὄχτο.

Τὸ κορμί του ὅλο πονάει καὶ τρέμει χεροπό-
δα. Ἀνάκατα, μπερδεμένα λόγια κουνιούνται
μέσα του μὰ κανένα δὲ φτάνει ὡς τὸ στόμα.

Ὁ ἀέρας ἀποτρελλάθηκε. Τὶ νὰ θέλει ἄρα-
γες; Θέλει νὰ πιάξει τὴ θάλασσα νὰ τὴ σηκώ-
σει ψηλά, σὰν τεράστιο φῦσμα στὸ μελανια-
σμένο πρόσωπο τοῦ οὐρανοῦ; Θέλει νὰ κατεβά-
σει τὰ βουνὰ συθέμελα, στάχτη καὶ κουρνια-
χτό; Θέλει τάχατες νὰ σβύσει καὶ τὴν τελευ-
ταία σπίθα τῆς ζωῆς καὶ ὕστερα νὰ στηλωθεῖ
ἄρχοντας καὶ νικητῆς καὶ νὰ φωνάξει: «Ἐδῶ
εἶμαι!».

Γιατὶ λυσσομανᾷ καὶ ἀρχίζει καὶ πέφτει καὶ
ξαναρχίζει καὶ ξαναπολεμᾷ; Ἡ ψυχὴ κουρά-
στηκε νὰ περιμένει ἓνα κακὸ ποὺ θ' ἄρθῃ καὶ
δὲν ἔρχεται, ποὺ ξεχύνεται ἔτοιμο νὰ φτάσει
καὶ δὲ φτάνει.

— Ἐ μπάμμα, σὲ πῆρε ὁ ὕπνος ἐκεῖ χάμω!
ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κελιοῦ. Σήκω καὶ θὰ
σὲ ξυλιάσει ὁ πουνέντης.

Ἀνασηκώθηκε μουνδιασμένος καὶ πῆρε τὸ φτυάρι.

— Μάννα μου! Τὶ πόνος εἶναι ἐτοῦτος.

Ὁ ἥλιος ἄξαφνα ἔβγαλε μιὰ χαραμάδα
μέσα στὰ σύννεφα καὶ ἔκανε νὰ φανεῖ. Στὸ λεπτό
κρύφτηκε σὰ φοβισμένος. Κράκ! Τὸ κορμὶ τῆς
λευκᾶς ξαπλώθηκε δίπλα τους. Ὁ Οὐρανὸς μαύ-
ρισε ὁλότελα καὶ τὰ βουνὰ γύρω τυλίχτηκαν
σὲ μιὰ μουντὴ ἄχνα.

Ἐνα μονάχα ξεχωρίζει μεσ' τὴ θολοῦρα ἄσπρο,
λερὸ σὰν ἀπὸ κιμωλία βρώμικη.

Ἡ ἀπέραντη μοναξιά τοὺς κύκλωσε. Ἐνα
κρῖο χύθηκε στὴν χαρούμενη ψυχὴ τοῦ Κελιοῦ
ἐκεῖ ποὺ ἔσκαβε χωμένος στὰ βάρη τῆς λα-
κούβας του. Γιὰ τοῦτο κι' ἡ φωνὴ του σήκωσε
τὸ τραγοῦδι του ἀκόμα πιὸ ψηλὰ σὰ συντρο-
φιὰ καὶ σὰν παρηγοριὰ μαζὶ.

«Μ' ἔκαψες, μ' ἔκαψες γειτόνισσα...»

Ἡ λάσπη πάει νὰ τοὺς φτάσει ὡς τὸ λαιμό.

— Νάχεις κι αὐτὸν καὶ τὸ τραγοῦδι του, δὲ
λέει νὰ βουβαθεῖ... νὰ βουβαθεῖ καὶ νὰ σκά-
σει... Μ' ἔκαψες... ἐδῶ εἶναι ἡ φωτιά... ἐδῶ
τὸ πυρομένο τὸ καρφί... Ἀχ τὴ βρώμα... Τρία
μερόνυχτα χαμένη... Τὶ νὰ σοῦ κάνω; Παιδί
σου εἶναι, λέει, τρέχα νὰ τὴ βρεῖς. Φέρετην
πίσω ζωντανή γιὰ πεθαμένη φέρτηνε! Τὴ θέλω
τσιρίζει ἡ μάνα της... Ρωτᾷς; Παιδί σου εἶναι...

Μπαίνεις στὰ στόματα τοῦ κόσμου; Μιὰ πολι-
τεία δάκαيره σὲ κοιτοῦνε σὰν ἀγρίμι. Τὶ θέ-
λεις; Ἐνα κορίτσι ποὺ παράτησε τὸ σπῖτι του
καὶ ρεματίστηκε... Τράβα... Νὰ κι ἀπὸ πάνω
σου οἱ καταρράχτες τοῦρανοῦ. Σίδερο νάσαι μα-
λακώνεις...

...Μοῦ ἤθελε καλοπέραση τὸ χαμένο τὸ κορμί.
Μοῦ ζήταγε μύρα στὰ ψηλά ποτήρια... Πῶς
μάργωσε σὰ μὲ εἶδε ἀντίκρου τῆς! Κ' ἐκεῖνος...
δυὸ χαστούκια πάρτον κάτω... Βρωμόσκυλο...
παλιοπατσαβούρα!

Μιὰν ἀστραπὴ τοὺς τύφλωσε. Ὁ Κελιὸς στα-
μάτησε τὴ δουλειὰ μὲ τὴν πνοὴ κομμένη.

— Ποῦ εἰσουν, μωρή; ξεφώνιζε ἡ μάνα. Ποῦ
εἰσουν, ποὺ κοπροσκύλιαζες, μωρὴ βρωμούσα;
Τὴν ἄρπαξε τότες ἀπ' τὰ μαλλιά. Τῆς δάγ-
κανε τὰ μάγουλα.

— Γιατὶ χτυπᾷς; Ἡμουνά... ἤμουνά...

Τὴν πῆρε τὸ παράπονο: Νὰ μὲ φάει ἡ σκάφη
σὰν καὶ σένανε, ξυπόλυτη, κουρελοῦ, σὰν καὶ
σένανε;...

Κλάψανε κι' οἱ δυὸ τους. Γυναῖκες βλέπεις...
Ἐχε καρδιά καὶ βάστα. Ἐ! πανάθεμά σε ζα-
γάρει μοῦφαγες τὸ μυαλὸ μὲ τὸ τραγοῦδι σου...
Κι αὐτὸς ὁ ἀγέρας χού, χού. Οὔτε ὕπνο, οὔτε
ξεκούραση. Νύχτα μέρα τὸ καρφί μέσ' τὸ πλευρό,
ὅλο τὸ καρφί.

Ἐνα βαρὺ μπουμπουνητὸ τοὺς βούλωσε τ' αὐ-
τιά. Ὅσο πήγαινε φούσκωνε κατρακυλιστὰ κι'
ἔσκασε δίπλα τους.

Ὁ παλιὸς ὁ οὐρανὸς γκρεμάει, εἶπε ὁ Κελιὸς
χλωμὸς καὶ τρομαγμένος. Ἐμπηξε τὸ ξινάρι
του στὸν ὄχτο καὶ ἔτριψε τὰ χέρια του γελών-
τας ἓνα ψεύτικο γέλιο φοβισμένου παιδιοῦ

— Κέφι ἔχουμε σήμερα, βρουχθήθηκε ὁ ἄλλος
ἀπὸ πάνω, ποὺ τὸν ἀγρίεψε χειρότερα τὸ γέλιο
τοῦ Κελιοῦ.

Γύρισε καὶ τὸν κοίταξε μ' ἀπορία, ὕστερα
κλείνοντας τσαχπίνικα τὸ μάτι σὰ νάκανε νόημα
σὲ κάποιον ἀόρατο τρίτο εἶπε βιστικὰ μέσα
ἀπὸ τὸ λάκκο του:

— Κέφι λέει, ἀμὲ τί; Κέφι κι' ἄγιος ὁ Θεός.
Παιδιά σκυλιὰ δὲν ἔχω, μπελάδες δὲν ἔχω, κό-
ρες δὲν ἔχω...

Καὶ μὲ κάποιο χαρούμενο πείσμα ξαναπῆρε
τὸ τραγοῦδι του:

«Μ' ἔκαψες μ' ἔ...»

Τὸ ξινάρι ἀστράψε ψηλὰ καὶ ἔπεσε ὁλόϊσα στὸ
κεφάλι τοῦ Κελιοῦ.

Μ' ἔφαγες σκύλε, οὐρλιασε ἐκεῖνος καὶ χά-
θηκε στὸν πάτο τοῦ λάκκου ποὺ εἶχε ἀνοίξει
ἀτὸς του.

Ἡ μπόρα ξεπέζεψε πιὰ στ' ἀντικρυνὰ βουνὰ
καὶ ροβόλησε ἀβάσταχη κάτω στὸν κάμπο.

ΥΠΑΤΙΑ ΔΕΛΗ

Παιδικὰ δράματα

Ἡ Ρηνιώ

Ὅσα φοροῦσε ἡ Ρηνιώ, ὅλα ἦταν ἀποφῶρια
τῆς μητρειᾶς της. Ἐνα μπλε ξεθωριασμένο φουστάνι
δυὸ στραβοπατημένα σκαρπίνια, ποὺ μὲ κόπο ἔσερ-
νανε τὰ λυγνά της ποδαράκια. Εἶχε ὅμως φυσικὰ
στολίδια ἡ Ρηνιώ. Εἶχε δυὸ γαλανὰ φωτερὰ μάτια,
καὶ δυὸ χρυσὲς πλεξοῦδες στεφάνι γύρω ἀπ' τὸ
κεφάλι της. Στὸ χωριὸ μιλούσανε ὅλοι γιὰ τὴν ὡμορ-
φιὰ τῆς Ρηνιώ.

Κι' ἡ μικρὰ Ρηνιώ καμάρωνε...

Καμάρωνε τὰ πλούσια μαλλιά της. Κάθε πρωὶ
ἔπλεκε, μπροστὰ στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὶς πλεξοῦδες
της. Τὰ λυμένα μαλλιά χυνόνταν στὶς πλάτες της.

Τὴ στιγμὴ ὅμως π' ἀκούγε τὴ φωνὴ τῆς μητρειᾶς
της, πῶ... πῶ...

Μιὰ φριχτὴ φωνή.

«— Ρηνιώ ὦ ὦ...»

Βιαστικά, βιαστικά ἔπλεκε τὶς χονδρὲς πλεξοῦδες.
Ἡ μεταξένιες τρίχες σκαλώνανε στὰ σκασμένα χέρια
της. Σκασμένα ἀπ' τὴ βαρειά δουλειὰ.

Ἐνα πρωὶ ἡ μητρειὰ τὴ φώναξε: Μιά. Δυό. Τρεῖς.

Ὡς ποὺ ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ ἔτρεξε πάνω.

Ἡ Ρηνιώ ἔπλεκε ἀκόμα τὴν δευτέρη πλεξοῦδα. Ἡ
μητρειὰ χύθηκε πάνω της καὶ ἄρπαξε τὴ χρυσὴ
πλεξοῦδα στὰ χέρια της:

— Θὰ στὰ ξερριζώσω καμμιὰν ὥρα τὰναθεματι-
σμένα, γρουσουζία.

— Μὴ... βγάξει τότε μιὰ κραυγὴ ἡ Ρηνιώ. Μὴ
τὰ μαλλιά!

Ἀ! ὅλα κι' ὅλα, τὰ μαλλιά της τὰ θέλει.

Ἡ μητρειὰ τραβήχτηκε. Μὴ... Τί κραυγὴ...
Πόνος. Ἀγανάκτηση. Ἀπελπισία. Ὅλα ἐνωμένα σὲ
μιὰ κραυγὴ. Τί εἶναι ἡ κραυγὴ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ
ἀδικιέται. Τίποτα στὸν κόσμον δὲν εἶναι πιὸ φοβερό.

Σὲ λίγες μέρες μιὰ θεὰ της ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Ὅταν ἦλθε νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ, ἡ Ρηνιώ ἔπεσε
σιὰ πόδια της.

— Θεὰ Μαριώ, θὰ φύγω μαζί σοι. Θέλω νὰ μῶ
σὲ σπῖτι.

— Βαρεὰ τὰ ξένα χέρια, κόρη μου.

Ἡ Ρηνιώ ἐπέμενε.

— Πᾶρέ με, καλέ, θεὰ. Θᾶναι καλύτερ' ἀπὸ δῶ...

— Ὁ πατέρας σου; εἶπε ἡ θεὰ.

Ὁ πατέρας της! Ὅταν ρωτήθηκε ὁ πατέρας δὲν
ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση.

Κι' ἔτσι ἡ μικρὰ Ρηνιώ μάζεψε τὰ δυὸ τρία κου-
ρέλια της καὶ σὲ δυὸ μέρες ἔφυγε μὲ τὴ θεὰ Μαριώ
γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Φτάσανε στὴν Ἀθήνα. Τραβήξαν ἴσια στὴς θεῖας
Ἀσημίνας. Ἦταν ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς μητέρας
τῆς Ρηνιώ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ χήρεψε μῆλκε σὲ

σπίτι μαγειρίσσαι. Ἡ Ρηνιώ εἶχε τὴ σύσταση. Κάπου
καλὰ θὰ τὴ βόλευε ἡ θεὰ της. Τὸ σπῖτι βρισκότανε
στὸ Κολωνάκι. Ὁ κύριος ἦτανε βουλευτῆς. Τί καλή,
ποῦ ἦταν ἡ κυρία. Κι' αὐτὰ στὰ γράμματά της τὰνά-
φερνε ἡ θεὰ Ἀσημίνη. Εἶχανε κι' ἓνα γυιὸ μηχανικό.
Κώστα τὸν ἔλεγαν. Ἦτανε εἴκοσι χρονῶν.

Ἡ κυρὰ Μαριώ πήγαινε καὶ ἐρχότανε ταχυκὰ
στὴν Ἀθήνα κι' ἔφερε καλὰ τοὺς δρόμους. Ἐδῶ εἶναι
ἡ Ὀμόνοια. Ἡ ὁδὸς Πανεπιστημίου. Ἡ Ρηνιώ ἀκου-
γε ἐκστατικά. Γύριζε ἀπὸ δῶ. Γύριζε ἀπὸ κεῖ. Δὲν
χόρταινε νὰ βλέπῃ. Τί δρόμοι. Τί αὐτοκίνητα. Τί
σπίτια. Τετράψηλα σπῖτια. Ἀνάψανε καὶ τὰ φῶτα.
Πόσα φῶτα! Θαμπώσανε τὰ μάτια της.

— Καὶ μοῦλεγε, θεὰ Μαριώ, νὰ μὴν ἔλθω στὴν
Ἀθήνα. Ἰαία τὸ χωριό;

— Ὁ τόπος εἶναι ὡραῖος, παιδί μου. Οἱ ἄνθρωποι
μόνο ποὺ δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι, εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ, ποὺ
ἔφερε τόσα πολλὰ καὶ ἔλεγε τόσο λίγα.

— Ἐχει καὶ δῶ κακοὺς ἀνθρώπους, θεὰ;

— Κακοὺς; Πιὸ πολλοὺς.

— Τόσο κακοὺς σὰν τὴ μητρειὰ μου; ἀπόρησε ἡ
Ρηνιώ. Ὅταν ἀντίκρουσε τὴν θεὰ Ἀσημίνη ἡ μικρὴ
ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε
δυνατά. Τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ἡ θεὰ Ἀση-
μίνη τὴν κράτησε κοντά της. Ζητούσανε καμαριέρα
καὶ ἡ Κυρὰ παραδέχτηκε τὴν Ρηνιώ.

Πᾶνε, καλέ, καὶ τρεῖς μῆνες ποῦλθες, εἶπε ἡ θεὰ
Ἀσημίνη, ἐνῶ ἔψηνε τὶς φρυγανιὲς γιὰ τὸ τσάι. Ἡ
Ρηνιώ ἐτοίμαζε προσεχτικὰ τὸ σερβίτιο στὸ δίσκο.
Φοροῦσε τὸ κομψὸ γυαλιστερό μαῦρο φουστάνι της.
Ἀσπρὴ ὀργαντινένια ποδιτσα. Γύρω ἀπ' τὶς χρυσὲς
πλεξοῦδες εἶχε δεμένα μὲ δυὸ λεπτὰ κορδελάκια μιὰν
ἄσπρη σουρωτὴ νταντέλλα. Ἦτανε μιὰ χαρὰ νὰ τὴν
βλέπῃς. Τὰ γαλανὰ γλυκὰ μάτια της. Τὰ μάγουλά της
κόκκινα φωτιά. Ἡ Ἀσημίνη τὴν κοίταζε μὲ θαυμασμό.

— Ἀλλάξες, Ρηνιώ, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦλθες, τῆς
εἶπε τρυφερά. Σὰν τριαντάφυλλο μοῦγινες. Νάρθη
νὰ σὲ δῇ ὁ πατέρας σου ὁ γρουσουζῆς ποὺ σ' εἶχε
γιὰ τὰ σκουπίδια.

Ὁ πατέρας της... Τὸν συλλογιζότανε ἡ Ρηνιώ.
Πῶς ἀγρίεψε ἡ ὄψη του ὅταν ἡ μητρειὰ της τοῦφερε
τὰ κακὰ μαντάτα. Ποτὲ δὲν τῆς ἔδινε δίκιο. Οὔτε
καὶ τότε, ποὺ ἡ μητρειὰ της ἔσπασε τὴ λάμπα καὶ
εἶπε πῶς τὴν ἔσπασε ἡ Ρηνιώ. Γιὰ κείνη τὴ λάμπα
Πόσο ξύλο... Τί βρισιές. Πατέρας!.. στὰ μάτια της
νὰ μὴ τὸν δῇ...

Ὅταν πρωτοῦλθε, ὅλα τὰ ἴδια ἔλεγε στὴ θεὰ
Ἀσημίνη. Ἦτανε εὐαίσθητη. Καὶ ἡ παιδικὴ της ψυχὴ
πληγώθηκε μὲ τὴν κακία... παραπονοῖότανε, ἀγανα-
χτοῦσε. Τώρα ὅμως πειὰ τίποτα δὲν ἔλεγε ἀπ' αὐτά.
Λίγο-λίγο φύγανε ἀπ' τὸ μυαλὸ της. Κ' ὁ πόνος ἔφυγε...
Ἀλλάξες καλέ ἡ ζωὴ της. Τώρα ἔχει χαρές, ποὺ δὲν
εἶχε ποτὲ της. Νά, ποὺ εἶναι καλλίτερα στὰ ξένα
χέρια. Καλὰ τὸλεγε στὴ θεὰ Μαριώ. Ποῦ νάλθῃ μιὰ

μέρα να τή 'δῇ. Τὰ φουστάνια της. Τὰ παπούτσια της. «Όλα καινούργια. Τὰ κεντημένα μαντηλάκια, πού τῆς χάρισε ἡ κυρά της τὴν Πρωτοχρονιά. Καὶ ἡ σάρπα πού τῆς χάρισε ὁ κύριος Κώστας. Τί χαρά. Ἐτοίμαζε στὴν τραπεζαρία, τὸ τραπέζι ὅταν τῆς τὴν ἔδωσε τυλιγμένη.

— «Ανοίξέ το, τῆς εἶπε χαμογελῶντας ὁ κύριος Κώστας.

Τάνοιξε δευλά-δευλά. Πῶς τὰ χάνει μπροστά του. Τεῖναι αὐτὸ πού παθαίνει... Μὲ κανένα ποτὲ δὲ κτυπάει ἔτσι ἡ καρδιά της. Δὲν ἀνάβουν μὲ μιὰς τὰ μάγουλά της. Φόβος εἶναι; Μὰ ὁ κ. Κώστας δὲ τὴ μάλωσε ποτέ. Πάντα τῆς γελᾷ. Τῆς λέει καὶ ἀστεῖα μάλιστα... Κι' ἂν κάνει κανεὶς νὰ τὴ μαλώσῃ ὁ κύριος Κώστας παίρνει τὸ μέρος της. Βρίσκει πάντα δικαιολογίες. Ξαναθυμᾶται τὴ σάρπα. «Στὴ χαρίζω γιὰ τὴν πρωτοχρονιά. Ταιριάζει μὲ τὰ μαλλιά σου». Ἡ Ρηνιώ πῆγε νὰ τοῦ σφίξῃ τὰ χέρια. Συγκρατήθηκε. Τάχασε. Ὑστερα συλλογίστηκε πῶς δὲν τοῦπε οὔτε εὐχαριστῶ. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ τραπέζιου, ἐκεῖ πού τοῦδινε τὸ πιάτο γιὰ τὸ φρούτο, ἔσκυψε πὺ κοντὰ του καὶ τοῦ ψιθύρισε...

— Κύριε Κώστα, εὐχαριστῶ γιὰ τὴ σάρπα.

Ὁ Κώστας γέλασε δυνατὰ. Κι' ὅλοι γύρω γέλασαν.

Ἡ Ρηνιώ κοκκίνησε ἀπ' τὴν τροπὴ της.

**

Ἐνα βράδυ ὁ Κώστας ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα μετοξωτὸ μαντήλι. Ἡ Ρηνιώ τὸ κοίταξε μὲ θαυμασμό.

— Ἐχει καὶ μάγκα κύριε Κώστα.

— Σ' ἀρέσει, τὴν ῥώτησε. Ἐκεῖνη τέντωσε τὰ μάτια της νὰ δῇ. Ἐνα Κ. κεφαλαῖο, κεντημένο μὲ μαργαρίτες.

— Ποιὸς τὸ κέντησε; Ῥώτησε μὲ περιέργεια.

— Ἐνα κορίτσι σὺν καὶ σένα, Ρηνιώ, εἶπε μισοπονηρὰ ὁ Κώστας.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ρηνιώ κεντοῦσε. Ὅποια στιγμή ἀδειασε κεντοῦσε. Τσιμποῦσε τὰ δάχτυλά της. Τὰ ξανατσιμποῦσε. Ματώνανε. Ἐκεῖνη τίποτα. Σὲ κουρελάκια, σὲ μεταξωτὰ κομματάκια, ὅπου εὕρισκε κεντοῦσε. Ἦθελε νὰ συνηθίσῃ.

Ἐνα Κ. κεφαλαῖο μὲ μαργαρίτες.

Στὸ τέλος ἀγόρασε ἀπ' τὸ μισθὸ της ἓνα μετοξωτὸ μαντήλι νὰ τὸ κεντήσῃ γιὰ τὴ γιορτὴ τοῦ κυρίου Κώστα.

Τὸ κράτησε ὅμως μυστικὸ ἀπ' τὴ θεὰ Ἀσημίνα. Ἀν καὶ θὰ τοῦ χάριζε καὶ κείνη μιὰ γραβάτα. Ἐκεῖνη τὸ εἶχε πῆ στὴ Ρηνιώ. Ἡ Ρηνιώ ὅμως τῆς τὸ κρυψε. Διὰ τῆς τὸ κρυψε; Μήπως ἔννοιωθε καὶ ἡ ἴδια γιατί;...

Ἐνα πρωὶ, τὴν ὥρα πού ἔφερεν τὸ γάλα στὸν κ. Κώστα κοντοστάθηκε. Στάθηκε ὀρθὴ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ, καὶ ἔπαιξε μηχανικὰ τὰ δάχτυλά της.

Κάτι ἤθελε νὰ πῇ. Δίσταζε πάλι. Τὰ μάτια της παίζανε νευρικά. Ὁ Κώστας κάτὶ κατάλαβε.

— Θέλεις τίποτα, Ρηνιώ; Τί ἔπαθες καὶ δὲ μιᾶς; ῥώτησε γελαστός.

Ἡ μικρὴ πῆρε θάρρος.

— Ἐκεῖνο τὸ κορίτσι, πού σὰς χάρισε τὸ μετοξωτὸ μαντήλι....

Ὁ Κώστας τὴ διέκοψε μὲ γέλοια δυνατά.

— Τὸ θυμᾶσαι ἀκόμα, Ρηνιώ. Ἐχει χρυσὰ μαλλιά σὺν τὰ δικά σου.

Ἡ Ρηνιώ δὲ μίλησε. Τὸν κοίταξε περιέργα.

Σὲ λίγο εἶπε: — Γιατί δὲν ἔρχεται σπῖτι;

— Θὰ ἔλθῃ, εἶπε σοβαρὰ ὁ Κώστας.

**

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα κείνη δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ρηνιώς τὸ κορίτσι πού κεντοῦσε τὸ μαντήλι. Πῶς νᾶνε; ὅλον τῶν εἰδῶν τίς φαντασίες ἔκανε.

Στὸ τέλος δὲ βάσταξε. Ῥώτησε τὴ θεὰ Ἀσημίνα.

— Ἐρχεται καλὴ θεὰ, ἔδω στὸ σπῖτι καμμιὰ πού νάχῃ μαλλιά σὺν τὰ δικά μου;

— Σὺν τὰ δικά σου; συλλογίστηκε ἡ Ἀσημίνα.

— Ποῦ σοῦλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα, Ρηνιώ;

— Ὁ κ. Κώστας μοῦλεγε γιὰ κάποια.

— Ὁ κ. Κώστας; ῥώτησε ἀνήσυχα ἡ Ἀσημίνα. Πότε στόλεγε.

— Τὸ πρωὶ. Μήπως τὴ ξαίρης;

— Θὰ λὲγῃ γιὰ τὴν ἀνεψιὰ τῆς κυρᾶς. Τὴν Δᾶ Λίνα, εἶναι δευτέρη ξαδέλφη του.

— Καὶ δὲν ἔρχεται ποτὲ στὸ σπῖτι;

Ἡ Ἀσημίνα δὲν ἀπάντησε.

Δὲν ἔρχεται; Ξανάπε μ' ἐπιμονὴ ἡ Ρηνιώ.

Ἡ γρηὰ μαγεύρισα ἀπὸ φυσικὸ της σεβότανε τὰ μυστικά τοῦ σπιτιοῦ, εἶπε ξερά.

— Ἦρθανε σὲ λόγια μὲ τὴν κυρὰ δῶ καὶ ἓνα χρόνο. Κι' ἔκοψε τὴν κουβέντα.

Ἀπὸ κείνη τὴ βραδυὰ ἡ Ρηνιώ δὲν ξανασυλλογίστηκε τὸ κορίτσι πού κέντησε τὸ μαντήλι.

**

Μιὰ βραδυὰ χτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἡ Ρηνιώ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Ἐνα παιδί τῆς ἔδωσε ἓνα γράμμα γιὰ τὴν κυρὰ. Ἦταν ἀπ' τὸν κύριο Κώστα. Τί ἔγραφε κείνο τὸ γράμμα π' ἀνεστάτωσε ἔτσι τὸ σπιτικό; Ἡ κυρία διάβασε ξαφνιασμένη. «Παντρεύτηκα μὲ τὴ Λίνα. Φεύγουμε γιὰ τὸ Λουτράκι. Συγχαρίζετε μας».

— Μὲ τὴ Λίνα; κάνει μέσα ἀπ' τὰ δόντια της ἡ Ρηνιώ.

Τὴ δευτέρη ξαδέλφη του. Κάτι τρέμει μέσα της. Σφίγγει τὰ χεῖλη της νὰ μὴ φωνάξῃ. Τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα τρέχει ἴσια στὴ κουζίνα νὰ μὴ τὴ δοῦνε.

Καὶ τὸ πρωὶ σὺν ἀνέθηκε στὴν κάμαρα τοῦ Κώστα...

— Μόλις μπῆκε στὴν κάμαρα στάθηκε μπροστὰ στὸ κρεβάτι. Πῆγε νὰ βολέψῃ τὰ ρούχα του. Ἡ

κυρία διέταξε. Πῶς τῆς φάνηκε, πού τὸ κρεβάτι ἦταν ἀδειανό.

Σκύβει σηκώνει τίς παντόφλες, πού ἦταν καὶ μπροστὰ, τῆς ξανακουμπᾷ χάμω. Στὸ τραπέζι τὸ μπλὲ βαζάκι μὲ τὰ τριαντάφυλλα. Ἐκεῖ ἀκόμη. Τίποτε δὲν ἄλλαξε ἐκεῖ μέσα. Καὶ ὅμως...

Ὁλα σὰ νὰ νεκρώσανε γύρω... Σφίγγεται ἡ καρδιά της. Σὰ νὰ πέθανε κάτι μέσα της.

Μιὰ στιγμή συνέχεται. Γιατί κάνει ἔτσι. Γιατί τόση ἀπελπισία. Γιατί ὁ κ. Κώστας παντρεύτηκε. Μὲ τὸ κορίτσι, πού ἔχει μαλλιά σὺν τὰ δικά της παντρεύτηκε. Τί ἔχασε ἐκεῖνη; Τί σχέση ἔχει μὲ κείνη; Συλλογίζεται τὸ μαντήλι, πού κέντησε γιὰ τὴ γιορτὴ του. Τί θὰ τὸ κάνει; Μπορεῖ τώρα νὰ τοῦ τὸ στεῖλῃ;

— Ρηνιώ, φωνάζει ἡ θεὰ Ἀσημίνα ἀπὸ κάτω.

— Τί κάνεις τόση ὥρα πάνω;

Ὅλη κείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ρηνιώ πῆγαινε ἐρχότανε στὸ σπῖτι σὰ χαμένη. Τ' ἀφεντικά της βγήκανε ἀπ' τὸ πρωί.

— Ποιὸς ξαίρει ἴσως πηγαίνουν νὰ τοὺς βροῦνε εἶπε χαρούμενη ἡ κυρὰ Ἀσημίνα.

Ἡ Ρηνιώ δὲν ἀπαντοῦσε. Στὰ μάτια της ὅλο ἀνβαίνανε δάκρυα. Δὲ τὴ χωροῦσε τὸ σπῖτι. Σὰ νὰ στέναζαν οἱ τοῖχοι.

— Σὲ καλὸ σου, παιδί μου, ἔκανε ἀγαναχτισμένη ἡ Ἀσημίνα. Κάνεις σὰ νὰ πέθανε κανένας. Γάμος, καλὴ γίνηκε. Μόνο πού δὲν τὸ εἶδαμε τὸ παιδί. Παντρεύτηκε μὲ τὴ Λίνα, πού τὴν ἀγαποῦσε δυὸ χρόνια. Τὰ δευτέρη ξαδέλφια παντρεύονται. Δὲν τοῦ τὴ δίνανε γιατί ἦταν φτωχεῖα. Μὰ κείνος εἶναι ἄνδρας σωστός. Λεφτὰ θὰ γύρευε;

Ἡ Ρηνιώ δὲν μιλοῦσε.

— Γέλασε, ντὲ — θαρρεῖς καὶ σοῦ πῆραν τὸν ἀγαπητικό.

Ἡ Ρηνιώ γύρισε καὶ τὴν κοίταξε. Τὰ μάτια της γέμισαν ἀπορία. Τὸν ἀγαπητικό—μουρμούρισε. — Τί νάλεγε; Τί ἤξερε; Μήπως ξαίρει πάντα κανεὶς τί γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ;

**

Τάλλο πρωὶ ἡ θεὰ Ἀσημίνα περιμένε τὴ Ρηνιώ νὰ εἰσιμᾷ τὸ γάλα. Φωνάζει, ξαναφωνάζει... Ἡ Ρηνιώ δὲν ἔρχεται.

— Μπᾶ—μουρμούρισε μέσ' ἀπ' τὰ δόντια της. Θὰ τὴν ἔστειλε ἡ κυρὰ σὲ κανένα θέλημα.

Ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ἡ Ρηνιώ δὲ φάνηκε. Ἡ θεὰ Ἀσημίνα ἀνήσυχσε. Ἐτρεξε στὴν κυρὰ.

— Μὴν εἶδατε τὴ Ρηνιώ;

— Δὲν ἀνέβηκε ἀκόμη.

— Χάθηκε ἀπ' τὸ σπῖτι, κυρία, δὲν τὴν βρῆκα πουθενά.

Ἡ Ἀσημίνα πῆρε τὴ γειτονιά νὰ τὴ γυρεύῃ. Κανένας ὅμως δὲν ἤξαιρε πού πάει. Τὴν εἶδανε πού ἔφυγε μὰ δὲν πῆγε ὁ νοῦς τους ὡς ἐκεῖ ἔφυγε; Ἡ Ἀσημίνα σάστισε. Μιὰ σκέψη πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ της. Γίνηκε ἀλλοιότιχη. Ὁ κ. Κώστας πού ἔφυγε... Μὰ πάλι...

Ἡ κυρὰ πού τάκουσε δὲν τὸ πίστεψε. Ἐφυγε ἡ Ρηνιώ ἀπ' τὸ σπῖτι; Πῶς ἔφυγε; Γιατί ἔφυγε;

Κηφισιά

ΦΩΦΩ ΒΙΘΥΝΟΥ — ΛΟΓΟΘΕΤΗ

Ἡ Εὐτυχία.

Εἶσαι γοητευτικὴ σὺν τὴν χρυσοφτέρουρη φουρφουρένια πεταλούδα ὁμορφὴ σὺν τὴν τριανταφυλλένια χαρυνγή, καὶ ἑλκυστικὴ, μυστηριώδικη σὺν ὁδαλίσκῃ παληοῦ χαρμεμοῦ, τῆς λαγυμένης ἀνατολῆς.

Εἶσαι πλάνα σὺν τὴν φεγγαρόφωτη χλιαρὴ βραδυὰ, ἄκακη σὺν τὸ βελούδινο λεπτὸ λουλουδάκι τῆς γαζίας, καὶ ἀναισθητὴ σὺν τὰ πέταλα τῆς ἀνεμώνης πού φυλλορροοῦν, μὲ τὴ πὺ μικρὴ πνοὴ τ' ἀνέμου.

Εἶσαι γλυκόλαλη, σὺν τ' ἀηδόνι, ξωτικιὰ σὺν ὄνειρομένη νεράιδα, καὶ γλυκειὰ σὺν τὸ μενεξεδένιο δειλινό.

Εἶσαι ξελογιάστρα σὺν τὴν χρυσαφένια ἀχτίδα τοῦ ἡλίου, τραγουδίστρα, σὺν τὴν σεῖστρα ἀσημόφυλλῃ λεύκα, καὶ γαλήνια σὺν ἀτσαλένια, ἐπιφάνεια ἀκύμαντης θάλασσας.

Εἶσαι ποθητὴ σὺν παρήγορη μουσικὴ, σὺν στάλα δροσιάς, σὺν θεὰ ἁρμονία, μὰ εἶσαι—ἀλλοί!!—καὶ μὰ λευκὴ ὀπτασία ἁπιαστὴ, ἄκαρδη!! Κι' ὅσο κι' ἂν τρέχωμε, κι' ὅσο κι' ἂν τρέχωμε δὲν σ' ἀγκαλιάζομε ποτέ μας, γλυκειὰ Εὐτυχία...

ΔΕΣΠΩ Ν. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

Κούρασι.

Βρῆκα τὴ μοῖρά μου ξωδιὰ
στητὴ στὸ σταυροδρόμι
κι' ἀνῆξε τὴ ῥώτησα:

— Πές μου, κυρὰ, ποιοὶ δρόμοι
φέρουνε ἴσια στὴ χαρὰ
νὰ τρέξω νὰ τὴ φτάσω;
Μοῦνεψε μὲ τὸ χέρι: αὐτός!
καὶ ἡ ματιά της σὰ χρημὸς
ἔδειχνε τὸν ἀνήφορο
πούμπει νὰ περάσω.

Τραβῶ κι' ἐγὼ γιὰ τὴ χαρὰ
μὲ δυρασμένη σκέψη
σ' ὀνείρατα λογῆς-λογῆς
πούχουν τὸ νοῦ πλανέψει.
Ανγίλουνε τὰ γόνατα
στὸν ἄστυ τὸ δρόμο
μὰ κάθε βῆμα λυγρὸς
πού ξεπερνᾷ τὸν τρόμο.

Κουράστηκα νὰ περπατῶ
νὰ φτάσω πειὰ δὲν προσπαθῶ
στὴ κυτωμένη ῥάχη
σὺν τὴ σηκώνω ἓνα σταυρό,
μοιάζ' ἡ ἀνάσα βογγητὸ
στὴς μοῖρας τὴν ἀμάχη...

Ἄλλοι! πού τῶντο θαρρεῖ
χειροπιαστὸ καὶ τρέχει,
γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ μιὰ σκιά
πού τελειωμὸ δὲν ἔχει!
Γίνεται ὁ δρόμος πειὸ μακρὸς
ὅταν σὲ δέσῃ ὁ πόνος
καὶ ὁ σταυρὸς σου πειὸ βαρὺς
σὺν τὸν σηκώνῃς μόνος!...

Ὀκτώβριος 1936.

NINA N. ΚΟΡΟΠΟΥΛΗ

Γράμματα πρὸς τὴν «Ἑλληνίδα»

Ἐδίαβασα στήν «Ἑλληνίδα» ὅσα γράφει ἡ Ε. Ρ. γιὰ τὸν ἐπαγγελματικὸ προσανατολισμὸ καὶ βρῖσκω ὅτι ὅλα αὐτὰ ποὺ προτείνει ἡ γράφασσα εἶναι βέβαια σωστά, ἀλλὰ δύσκολα νὰ γίνουν καὶ πρὸ παντὸς στήν Ἑλλάδα ποὺ ὅλα τὰ ζητήματα ἀκολουθοῦν τὸ γνωστὸ ριθμὸ τους καὶ ποὺ τὸ διαφέρουν τῶν ἀρμόδιων γιὰ τέτοιους μάλιστα δουλειὰς εἶναι ὑποτιπῶδες.

Γιαυτό νομίζω ὅτι θάπρεπε ἡ προσοχὴ ἐκείνων ποὺ ἀνέλαβαν νὰ κατευθύνουν μιὰ τέτοια προσπάθεια νὰ στραφῇ σ' ἕνα καινούργιο καὶ ἀποτελεσματικὸ μέσο ποὺ χρησιμοποιεῖται τώρα τελευταῖα σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη : τὸν κινηματογράφο. Ὁ κινηματογράφος στὴν προκειμένη περίπτωσι, τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ εἶναι ἰσως καὶ ἂς μὴ θεωρηθῇ ὑπερβολή, τὸ μοναδικὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποῖου μποροῦμε νὰ ἐπιτύχουμε τοῦ σκοποῦ μας καὶ νὰ διοχετεύσωμεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς νέους ποὺ πέρνουν ἕνα χαρτί καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ τὸ κάμουν ἢ ποὺ ρωτοῦν τοὺς ἄλλους τὴν ἐπάγγελμα θάπρεπε ν' ἀκολουθήσουν, πρὸς ἐπαγγέλματα καὶ ἐιδικότητες τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην ὁ τόπος. Εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς ἀποσκοπεῖ ὃχι μόνον νὰ διαφωτίσῃ τὰ ἄτομα νὰ ἐκλέξουν ἕνα ἐπάγγελμα σύμφωνον μὲ τὴ φυσικὴ διανοητικὴ, καλλιτεχνικὴ, ἠθικὴ κοινωνικὴ κλπ. ιδιουσυστασία τοῦ κάθε ἀτόμου, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ καυατοπίσῃ ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης ἀνάγκης ὡς πρὸς κάθε ἐπάγγελμα καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ στοιχεῖα νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον, ἂν ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα ἔχει πιθανότητα νὰ εὕρῃ αὔριον ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ προστεθῇ καὶ αὐτὸ στὴν ἀτελεύτητη στρατίαν τῶν ἀνέργων. Ἐκείνῳ λοιπὸν ποὺ ζητοῦν νὰ προσανατολίσουν ἐπαγγελματικῶς τὰ παιδιὰ ἔχουν νὰ λύσουν τὰ δύο αὐτὰ προβλήματα.

Γιὰ τὴν λύσιν τώρα τῶν δύο αὐτῶν προβλημάτων ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι καὶ μέσα. Ἡ ἀνάγνωσις ἐπὶ παραδείγματι διαφόρων ἔργων σχετιζομένων μὲ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα, ἡ ἐπίσκεψις ἐργοστασίων, ἐργαστηρίων, οἰκοδομῶν, ἐπαυλῶν, γραφείων, μουσείων ἐκθέσεων κλπ. μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν σκοπὸν ποὺ ἐπιδιώκουμε, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ μέσα δὲν ἀρκοῦν, γιὰτὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει κάτι τὸ ψυχρὸ, τὸ νεκρὸ, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ καὶ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὰ παιδιὰ νὰ ἐκλέξουν καὶ ἀκολουθήσουν ἓνα στάδιο τὸ ὁποῖον θὰ κρίνῃ πῶς τὴν τύχῃ τους καὶ θὰ βαρύνῃ ἀπάνω τους γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ. Πρέπει λοιπὸν νὰ συλλέξουμε πλοῦσια στοιχεῖα νὰ τοὺς τὰ παρουσιάσουμε πιστὰ ὅπως εἶναι στὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ μεθοδικὰ, γιὰ νὰ μὴ βγάλουν ἐσφαλμένα συμπεράσματα καὶ νὰ τ' ἀφίσωμε ὕστερα νὰ διαλέξουν σύμφωνα μὲ τὰς κλίσεις των καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν των. Αὐτὰ ὅμως ὅλα ὁ κινηματογράφος εἶναι δυνατόν νὰ τὰ κάμῃ.

Ὑποβλητικὸς ὅπου χρειάζεται, πιστὸς καὶ λεπτομερής, πλούσιος εἰς εἰκόνας καὶ παραστατικὸς εἰς σηνάς, ἀκούραστος καὶ νοήμων, μπορεῖ ν' ἀποτελέσῃ τὴν πηγὴν ἀπὸ τὴν ὁποία μπορεῖ ν' ἀντλήσῃ καθ' ἕνα ὅσα καὶ ὅ,τι θέλει γιὰ τὴν μέλλουσαν σταδιοδρομίαν του.

Γιαυτό νομίζω ὅτι μιὰ συνεννόησις ἐπάνω σ' αὐτό τὸ θέμα, μὲ τὸ Γραφεῖον τοῦ Μ. Κινηματογράφου τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας τὸ ὁποῖον πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀγορὰν διαφόρων ταινιῶν, μποροῦσε ν' ἀποβῇ ἐξυτηρητικὴ τοῦ σκοποῦ τὸ ὅποιον ἐπιδιώκει ἡ γράφασα τὸ ἄρθρο καὶ τῆς κοινῆς καθόλου.

Γ. ΠΙΤΤΑΡΑΣ
(Καθηγητὴ τῶν Φυσικῶν)

Τραγούδια τῆς Μητέρας

Ὁ μισεμὸς

Ἔφθυγε! σὺ πάσαις τὸ σπῖτι,
 Μένει κι' ἡ κάμαρα κλειστή,
 Ἐχασ' ἡ αὐλή μας τὰ παιγνίδια,
 Κι' ὁ κῆπος τὸν τραγουδιστή.
 Ὅλο ξεχνῶ καὶ περιμένω,
 Πῶς θὰ γυρίσῃ ἀπ' τὸ σκολεῖο.
 Συχνὰ μὲ μάτι ἀφηρημένον
 Τὴν ὥρ' ἀνήσυχον κυτῶ.
 Καὶ μοναχὴ παρηγοριά μου
 Μ' ἀπόμεινε νὰ καρτερῶ
 Τὸ γράμμα του, στὴ μοναξιά μου
 Νὰ τὸ διαβάσω, νὰ χαρῶ.
 Ἀγαπημένο μου παιδάκι!
 Γιὰ σὲ ἡ καρδιά μου λαχταρᾷ,
 Ἀχ! νᾶμουννα μικρὸ πουλάκι
 Νᾶνοίξω τὰ γοργὰ φτερά
 Νᾶρθῶ σιμά, νὰ σὲ φιλήσω,
 Γλυκόνειρό σου νὰ γενῶ,
 Στὴν ξενητείαν, νὰ σὲ κοιμήσω,
 Ὅπως σὲν ἦσουν νὰ μικρὸ!
 Κι' ἂν σ' ἄλλη ἀγάπη—ποιὸς τὸ ξέρει;—
 Ξεχνᾷς τῆς μάννας τὰ φιλιὰ,
 Ἀνάλαφρο νὰ γίνω ἄερί,
 Νὰ σοῦ χαϊδέψω τὰ μαλλιά
 Καὶ νὰ διαβῶ... ποιὸς θὰ μὲ νοιώσει;
 Ἔτο' εἶν' τῆς μάννας τὸ γραφτό!—
 Μὰ σὰν ἡ ἀγάπη σὲ πληγώσῃ
 Θάρθῃς νὰ σὲ γιατροῦναι ἐγώ!...

ΝΙΚΗ Λ. ΠΕΡΔΙΚΑ

Καὶ πάλιν ὁ λόγος περὶ ἡλικίας.

Μὲ πολλὴ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα εἰς τὴν «Ἑλληνίδα» τοῦ Αὐγουστοῦ τὰ «Λίγα λόγια περὶ... ἡλικίας» θὰ μοῦ ἐπιτρέψει ὁμως ἡ ἀξιότιμος Κυρία Λουκία νὰ συζητήσω μαζί της τὴν ἡλικίαν τῆς ὥραιας Ἑλένης, Πηνελόπης καὶ Κλυταιμνήστρας. Νομίζω ὅτι «ὁ βαθυὺς γνώστης τοῦ Ὅμηρου» δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψιν του τὴν διαφορὰν τῶν ἡθῶν τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἐκείνων τῶν περασμένων αἰώνων, καὶ ὑπολογίζει τὴν ἡλικίαν τῆς Ἑλένης καὶ τῶν ἄλλων ὡς νὰ ἦσαν σημερινα γυναῖκες ποὺ συνήθως ὑπανδρεύονται μετὰ τὸ εἰκοστόν των ἔτος. Αἱ γυναῖκες ὁμως τῶν παρελθόντων γενεῶν ὑπανδρεύοντο πολλὴ νεώτεροι καὶ εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁλονὲν προχωρεῖ ἡ ἡλικία τοῦ γάμου· ἐνῷ αἱ θυγατέρες μας προτιμοῦν νὰ χαροῦν τὰ νεῖατα τους, καὶ περιμένουν νὰ περάσουν τὰ 20, ἂν ὅχι τὰ 25 διὰ νὰ ὑπανδρευθοῦν, αἱ μητέρες μας (αἱ γεννηθεῖσαι τὸ 1850-1860) ὑπανδρεύονται περὶ τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας των, καὶ αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν ἀποχτοῦσαν τὸ πρῶτο των τέκνον πρὸ τοῦ νὰ κλείσουν τὸ δέκατον ὄγδοον. Ἡ γιαγιά μου (γεννηθεῖσα τὸ 1830) ὑπανδρεύθη μόλις δεκαεξαέτις, καθὼς σχεδὸν ὅλαι τῆς αἱ φίλαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγνώρισα δύο αἱ ὁποῖαι εἶχαν ὑπανδρευθῇ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Κατὰ τὸν 18ον καὶ τὸν 17ον αἰῶνα οἱ νύμφες ἦσαν συνήθως 14-16 ἐτῶν καὶ οἱ γαμβροὶ 18-20. Πρὸς μαρτυρίαν τούτου γράφει θὰ ἀναφέρω τὴν Κλοτίλδη, κόρην τοῦ Βικτωρος Ἑμμανουὴλ τοῦ II, ἥτις ἐγεννήθη τὸ 1843 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1857, δέκα-ἑξ ἐτῶν, τὴν δύσμοιρον Μαρίαν Ἀντωνέτταν, γεννηθεῖσαν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1755 καὶ ὑπανδρευθεῖσαν κατὰ Μάιον τοῦ 1770, δηλαδή πρὸ τοῦ νὰ κλείσῃ τὰ 15, τὴν μητέρα τοῦ Ναπολέοντος, Λετίτζιαν, ἥτις ἐγεννήθη τὸ 1750 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1764. Ἡ Mademoiselle de Blois, κόρη τῆς Madame de la Vallière καὶ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ XIV, ἐγεννήθη κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1666 καὶ κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1680 ἔγινε σύζυγος τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Κόντι ἡ δὲ ἐκ πατρὸς ἀδελφὴ της, Mademoiselle de Nantes, κόρη τῆς περιβοήτου Madame de Montespan, ἐγεννήθη τὸ 1673, καὶ τὸ καὶ τὸ 1685 τὴν ὑπάνδρευσαν μὲ τὸν Λουδοβίκον Β' πρίγκηπα τοῦ Κονδέ. Ἡ Ἄννα τῆς Αὐστρίας (ἔτος γεννήσεως 1601, ἔτος γάμου 1615) καὶ αἱ κοινιάδαι τῆς Ἑλισάβετ, βασιλίσσα τῆς Ἰσπανίας (ἔτος γεννήσεως 1602, ἔτος γάμου 1615) καὶ Χριστίνα, δούκισσα τῆς Σαβοΐας (ἔτος γεννήσεως 1606, ἔτος γάμου 1619) ἦσαν νεαρόταται ἐπίσης, καθὼς καὶ ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, ἥτις ἐγεννήθη τὸ 1519, καὶ ὑπανδρεύθη τὸν Διάδοχον τῆς Γαλλίας τὸ 1533. Ἡ Χριστίνα τῆς Δανιμαρκίας ἦτο μόλις 13 ἐτῶν ὅτε τὴν ἔδωσαν ὡς σύζυγον εἰς τὸν τότε δούκα τοῦ Μιλάνου, (ἐγεννήθη δηλαδή τὸ 1521 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1534) χήρα δὲ μετὰ ἔντος, ξαναπανδρεύθηκε τὸ 1541 μὲ τὸν δούκα τῆς Λορραίνης, καὶ ἀπέθανε τὸ 1590, ὥστε ὁ κατὰ

τάς ιδέας μας πρόωγός της γάμος, δὲν τὴν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια. Ἄλλως τε ὁ Σαίκεσπηρ, εἰς τὸ ἀθάνατό του δρᾶμα τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας, δορίζει τὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν του συνήθη ἡλικίαν τοῦ γάμου. Ἡ λαϊκὴ Καπουλὲτ καὶ ἡ τροφὸς συζητοῦν τὰ χρόνια τῆς Ἰουλιέττας καὶ λογαριάζουν ὅτι ἐντὸς δύο περίπου ἐβδομάδων θὰ κλείσῃ τὰ 14, ἡ δὲ μητέρα της λέγει ἔπειτα εἰς τὴν Ἰουλιέτταν:

«Well think of marriage now ; younger than you
Here in Verona, ladies of esteem ;
Are made already mothers ; by my count
I was your mother much upon these years
That you are now a maid.»

(Καλά, σκέψου τώρα περί γάμου· νεώτερά σου,
Ἐδῶ εἰς τὴν Βερόνα, κυρίαὶ ὑπολήψεως,
Εἶπε ἤδη μητέρες· κατὰ τὸν λογαριασμόν μου.
Ἦμουν μητέρα σου περίπου εἰς τὴν αὐτὴν ἡλικίαν
ὅπου εἶσαι σὺ τώρα, ἀκόμη κόρη).

Ἡ ὄσα δὲ προχωροῦμεν πρὸς τὰ ὀπισω, παρατηροῦμεν ὅτι οἱ νεόνυμφοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν νεώτεροι, π. χ. ἡ Ἰωάννα τῆς Βουρβόνης, ἡ ὥραια καὶ εὐφυὴς σύζυγος Καρόλου τοῦ Ε' βασιλέως τῆς Γαλλίας, ὅστις τὴν ὀνόμαξε «ἥλιον τοῦ βασιλείου μου» ἐγεννήθη τὸ 1338 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1350, ἡ Μαργαρίτα κόμισσα τῆς Φλάνδρας ἐγεννήθη τὸ 1310 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1320, ἡ Αἰκατερίνη, σύζυγος τοῦ Καρόλου τοῦ Τολμηροῦ τῆς Βουργουνδίας, ἐγεννήθη τὸ 1428 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1439, ἡ Ἰωάννα τῆς Σαβάρρας, σύζυγος τοῦ Φιλίππου τοῦ Ὁραίου, ἐγεννήθη τὸ 1273 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1284, ἡ Μαργαρίτα Κωνσταντινουπόλεως ἐγεννήθη τὸ 1202 καὶ ὑπανδρεύθη τὸ 1212, ἡ δὲ Μαρία αὐτοκράτειρα Κωνσταντινουπόλεως, σύζυγος τοῦ Βαλδουίνου II ἐγεννήθη τὸ 1174 ὑπανδρεύθη τὸ 1185 καὶ ἀπέκτησε τὸν πρῶτον τῆς οὔσης τὸ 1188, ἄρα δεκατεσσάρων ἐτῶν. Οἱ πρόωγοι οὗτοι γάμοι ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς ἀνάγκης εἰς ἣν εὐρίσκοντο οἱ ἡγεμόνες καὶ οἱ ἀρχοντες πότε νὰ συνάψουν εἰρήνην, πότε νὰ ἀποκτήσουν συμμάχους ἢ νὰ ἀσφαλίσουν κληρονομίαν διὰ τοῦ γάμου τῶν τέκνων των μὲ τὰ τέκνα τῶν γειτῶνων των ἢ τῶν πρώην ἐχθρῶν των, τὸ δὲ παράδειγμα τῶν προουχόντων τὸ ἐμμεῖτο ὅλο τὸ ἔθνος. Ἐκτὸς τούτου αἱ σπουδαὶ τῶν παιδιῶν διαρκοῦσαν ὀλιγοτέρα χρόνια ἀπὸ τῶρα· τὰ ἀγόρια μὲ 14 ἔτη ἐθεοροῦντο ἤδη ἔτοιμα ν' ἀκολουθήσουν τοὺς πατέρας των εἰς τὰς ἐκστρατείας καὶ τοὺς πολέμους. Τὰ κορίτσια 12-13 ἐτῶν εἶχαν τελειώσῃ τὴν ἐκπαίδευσίν καὶ οἱ γονεῖς διὰ νὰ ἐκασφαλίσουν τὸ μέλλον των ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα τὰ ὑπάρδεια, ἔτσι δὲ ἔμεινε καιρὸς νὰ φροντίσουν διὰ τὰ ἄλλα των παιδιὰ, διότι οἰκογένεια 15-20 παιδιῶν δὲν ἦσαν καθόλου σπάνια, μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ 19του αἰῶνος!

Δὲν ἀμφιβάλλω δὲ ὅτι κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἐπο-
χὴν συνέβαινε ὅτι πρὸ 25 ἔτῶν συνέβαινε ἀπόδη εἰς

τὰς Ἰνδίας, λ. χ., ὅπου ὑπανδρεύοντο ἀγόρια καὶ κορίτσια ἅμα τὸ ἐπέτρεπε ἡ φύσις, καὶ ὅπου ἐγνώρισα ὁραίαν νέαν 21 ἐτῶν ἢ ὁποῖα μὲ καμάρι μοῦ ἔδειξε τὸ πρῶτο της ἐγγονάκι, καὶ ὅπου αἱ νύφαι ἦσαν 9-10-11 ἐτῶν καὶ οἱ γαμβροὶ 12-14-16 ἐτῶν. Εὐτυχῶς ὁμως, μὲ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἄλλαξαν τὰ πράγματα, καὶ τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο ἕως τὸ 16τον ἢ 17μον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ἔτσι σὺζωνται ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῶν προῶρων γάμων καὶ προῶρων μητροτήτων. Οἱ Ἰνδοὶ ἄλλως τ' ἐπὶ τὸ κατάλαβαν, καὶ πρὸ τινων ἐτῶν ὥρισαν διὰ νόμου τὴν ἡλικίαν γάμου: νομίζω ὅτι εἶναι 15 διὰ τὰ κορίτσια καὶ 17 διὰ τὰ ἀγόρια. Τὸ Ε. Σ. τῶν Ἰνδῶν γυναικῶν συνέτεινε πολὺ εἰς τοῦτο. Πρὸ τινων ἐτῶν ἀνεκαινίσθησαν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας οἱ περὶ γάμου νόμοι, καὶ ὁ κόσμος ἔμαθε μὲ ἐκπληξιν ὅτι κατ' ἔτος πλέον τῶν 10.000 Ἀμερικανίδων ὑπανδρεύονται προτοῦ νὰ κλείσουν τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ἄς ἔλθωμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἡλικίας τῆς Ἑλένης! Ἀπ' ὅλα τὰ προηγούμενα νομίζω ὅτι μπορούμε νὰ συμπεράνωμεν ὅτι κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν ἐποχὴν τὰ κορίτσια ὑπανδρεύοντο δώδεκα ἢ δεκατριῶν ἐτῶν, ὥστε ἡ Ἰφιγένεια δὲν ἦτο εἴκοσι χρονῶν καθὼς λογαριάζει «ὁ βαθὺς γνώστης τοῦ Ὀμήρου», ἀλλὰ τὸ πολὺ πολὺ 12 ὅταν τὴν ἐθυσίασε ὁ πατέρας της Ἀγαμέμνων ἢ δὲ μητέρα της Κλυταιμνήστρα, ἂν ἦτο 13 ὅταν τὴν ἐγέννησε, ἦτο τότε 25 ἐτῶν. Ἡ Ἑλένη «λίγα χρόνια μικρότερη της», θὰ ἦτο 20-22 καὶ ὄχι 38 καθὼς ὑποθέτει ἡ Κυρία Δουκία, ὥστε ἦτο μόλις 32 ὅταν τὴν ἐπανάφερε ὁ Μενέλαος, καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀλληλοσκοτώνοντο ὄχι γιὰ μίαν ὤριμη σαραντάρρα, ἀλλὰ γιὰ μιὰ γυναῖκα στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της. Ἡ Πηνελόπη πρέπει νὰ ἦτο νεωτάτη ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ Ὀδυσσεὺς: ἀφοῦ δὲν εἶχε παρὰ ἓνα παιδί, ἡ πιθανότης εἶναι ὅτι ἦτο 14-15 ἐτῶν, ὥστε ὅταν ἐπὶ τέλους ἐπέστρεψε ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο περίπου 35 καὶ δὲν εἶχε τίποτε τὸ παράδοξον τὸ πλῆθος τῶν μνηστήρων της!

Ἐπιτίθω νὰ γράψουν καὶ ἄλλες ἀναγνώστριες τῆς «Ἑλληνίδος» τί φρονοῦν περὶ τοῦ ζητήματος.

Μασσαλία, Ὀκτώβριος 1936.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑ

ΟΔΗΓΟΣ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΘΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Χρήσιμος γιὰ κάθε ὁργάνωσι γιὰ κάθε ἐπιχείρησι καὶ ἰδιωτῇ.

10 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 10

Πωλεῖται εἰς τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Καλλιτεχνικὴ Κίνησις.

Μεγάλῃ ζωγραφικῇ φούρᾳ προμηνύεται ἐφέτος. Ἦδη τὸν Ὀκτώβριον εἶχαμε τὰς ἐκθέσεις πέντε ζωγράφων τῶν κ. Ἀλεξ. Σιδέρη καὶ Φοράουερ στὴν Αἴθουσαν Στρατηγοπούλου ἢ ὁποῖα αἰθουσα ἐφέτος ἀπέκτησε καὶ καλοριφέρ διὰ νὰ εἶναι ἀκόμη φιλοξενωτέρα πρὸς τοὺς πέλτας της, καὶ τὸν κ. Ν. Ξένον στὸν Παρνασσὸν καὶ κ. Χάλεγκερ τοῦ Ἑλευθερουδάκη, ἐπίσης τὸν Ἀλβανὸν ζωγράφον κ. Κενὰν Μεσσαρέ στὴν Λέσχην Καλλιτεχνῶν. Τὸν Νοέμβριον ἐκθέτει ὁ κ. Κανέλλης στὴν αἰθουσα Στρατηγοπούλου καὶ ὁ «Σύνδεσμος Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» στὴν Λέσχῃ Καλλιτεχνῶν.

Ὁ κ. Σιδέρης Ἑλλήν ἐξ Ἀμερικῆς καλὸς προσωπογράφος καὶ τοπιογράφος, διατηρήσας καὶ μακρὰν ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν ἑλληνικότητά του, ἐκθέτει 44 ἔργα ἐλαιογραφίαι καὶ ἀκουαρέλλαι ἀποδίδων μὲ εἰλικρίνειαν τὴν φωτεινότητα καὶ τὸν τοπικὸν χαρακτῆρα τῶν ἑλληνικῶν νησιῶν. Ἐπίσης ἐπιτυγχάνει ὡς προσωπογράφος καὶ προπάντων εἰς τὴν ψυχολογίαν τοῦ γυναικείου portrait. Ὁ κ. Σιδέρης ἔχει καὶ μίαν σειρὰν διακοσμητικῶν συνθέσεων τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῶν ἀρχαίων ἐρείπων λίαν ἐπιτυχεῖς καθὼς ἐπίσης λουλούδια μὲ πολλὴν αἰσθητικὴν τοποθετημένα καὶ ζωγραφισμένα.

Μετὰ τὸν κ. Σιδέρην εἰς τὴν αὐτὴν αἰθουσαν ἐκθέτει ὁ κ. Φοράουερ ὁ ὁποῖος ἔχει ἔκφρασιν εἰς τὰ ἔργα του ἀλλὰ ὀλίγον ἐπιφανειακὴν. Χαρακτηριστικώτερες οἱ γελοιογραφίαι του ὅπου μὲ λίγες γραμμὰς χαρακτηρίζει τοὺς διαφόρους τύπους τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Κενὰν βεῖ Μεσσαρέ, Ἀλβανὸς τὴν καταγωγὴν, ἐκθέτει στὴ Λέσχῃ Καλλιτεχνῶν ὑπὲρ ἑκατὸν ἔργα, ἀκουαρέλλαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Φαίνεται νὰ ἔχη μεγάλῃ εὐχέρειαν εἰς τὸ νὰ ξεύρῃ νὰ διαλέγῃ τὰ θέματά του καὶ νὰ τὰ ἐκτελῇ καλὰ. Ἄν καὶ τὰ ἔργα του εἶναι τόσο πολὺ τελειωμένα ὥστε καταντᾷ νὰ εἶναι πιστὰ ἀντίγραφα τῆς φύσεως ὅποτε εἴαν ἡ φωτογραφία ἀποδώσῃ τέλεια μίαν ἡμέραν τὰ χρώματα δὲν θὰ ὑπάρχῃ λόγος νὰ συνυπάρχῃ καὶ ἡ ζωγραφικὴ. Ἐνῶ ὡς γνωστὸν ἡ τέχνη εἶναι καὶ τι πάρα πάνω ἀπὸ τὴν πιστὴ ἀντιγραφή.

Τοῦ κ. Χάλεγκερ τοπεῖα καὶ ἑλληνικοὶ τύποι ἔχουν τὴν φρεσκάδα τῆς πρώτης ἐμπνεύσεως.

Ὁ κ. Ν. Ξένος νέος ζωγράφος πρωτόβαλτος μᾶς παρουσιάζει μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ἐλαιογραφίαι, τοπεῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ φροῦτα, ἔργα εὐσυνειδήτα, ὅπου ὁ ζωγράφος ἐμφανίζει προσόντα εἰς τὸ χρῶμα. Πρὸ πάντων χρῶμα ὑπαίθρου ὅπου ἀποδίδει μὲ τόσῃ λεπτότητα τὴν ποικίλιαν τῆς ἀποχρώσεως τοῦ μαρμάρου καὶ τοῦ βράχου πού φωτίζει ὁ ἥλιος, ἢ φροῦτα ὅταν ἔχει τὴν πρωτότυπον ἐμπνευσιν νὰ τὰ ζωγραφίσῃ ἐμπρὸς σὲ ἀνοικτὸ παράθυρο μὲ φόντο τὸν ἀπτικὸν ὀρίζοντα ἢ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα.

Καὶ ὁμως κατορθώνει νὰ τὰ βγάλῃ πέρα σὲ ἓνα θέμα τόσο ρηφοκίνδυνο καὶ νὰ κυριαρχῇ τὸ πρῶτον ἐπίπεδον δηλαδὴ τὰ φροῦτα καὶ ἡ Ἀκρόπολις στὸ βάθος νὰ χρησιμεύῃ ὡς ἀπλοῦν φόντο. Εἶναι κρῖμα ὅτι ἔχει κυριαρχήσῃ στὰ πράγματα τόσο ζωντανὰ ὅπως εἶναι τὰ λουλούδια καὶ τὰ φροῦτα, ἀλλὰ καὶ τὸ ψάρι ἀκόμη ὅταν εἶναι φρέσκο νὰ τὰ ὀνομάζομε νεκρὰ φύσιν.

Ὁ κ. Ὁρέστης Κανέλλης μὲ τὰ σαράντα περίπου ἔργα του μᾶς παρουσιάζεται καὶ αὐτὸς ὅπως οἱ περισσότεροι ζωγράφοι μας ἀρκετὰ ἐπηρεασμένος ἀπὸ ξένες σχολές, εὐτυχῶς δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἔβλαψε ἡ ξένῃ αὐτὴ ἐπιρροή. Ὁ Βὰν Γκόγκ κάποτε εἶπε, «Κάθε ζωγράφος ὀφείλει νὰ ἔχη μοναδικὴν προσπάθειαν πὼς νὰ κατακτήσῃ τὸ φῶς, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκφράσεως». Ὁ κ. Κανέλλης νομίζω πὼς ἔδωσε ἰδιαιτέρα προσοχὴ εἰς τὰς συστάσεις τοῦ Ὁλλανδοῦ ζωγράφου διότι εἰς κάθε προσωπογραφίαν του τὰ πρόσωπα ἔχουν κάποιαν ἔκφρασιν ἢ ὁποῖα φαίνεται νὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς βαθειᾶς ψυχικῆς διαθέσεως. Ἐπίσης ὁ τρόπος πού φωτίζει τὰ ἔργα του μᾶς δείχνει ὅτι κατέχει μερικὰ ἀπὸ τὰ μυστικὰ τῆς φωτοσκιάσεως πού ὀλίγοι σήμερα κατέχουν. Ἡ δὲ στάσις τῶν μοντέλων του δὲν εἶναι ἡ φωτογραφικὴ πόζα ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς φυσικῆς σωματικῆς κινήσεως. Ἐν γένει δὲ ἐκεῖνο πού δίδει ἓνα θέλητρον στὰ ἔργα του εἶναι ὅτι συνδυάζει τὴν ποίησιν μὲ τὸν ρεαλισμὸν.

Καὶ τέλος ὁ «Σύνδεσμος τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν» τὸν ὁποῖον μπορούσαμε διαφορετικὰ νὰ ὀνομάσωμε «Οἱ Ἰσορροπημένοι Ζωγράφοι». Καὶ πραγματικῶς εἶναι ὅλοι καλλιτέχναι πού ἔχουν πύρει τὴν τέχνην τους στὰ σοβαρὰ καὶ πού ἐργάζονται ἐντατικά. Ἀρκοῦν τὰ ὀνόματά τους διὰ νὰ ἐμπνεύσουν ἐμπιστοσύνην. Εἶναι οἱ κύριοι Γεραλῆς, Γερμενῆς, Βυζάντιος, Δ. Δήμας, κυρία Δήμα, Κοκότης, Γεωργιάδης, Κοσμαδόπουλος, Κογεβίνης, Ἀξελός, Ἀριστεύς, Ἀνὶς Λασκαρίδου, Περ. Λύτρας, Μαρία Ν. Λύτρα, Ὁθανάιος, Προκοπίου, Χρηστοφῆς καὶ τόσο ἄλλοι 42 ἐν ὅλῳ ὥστε μόνον τὰ ὀνόματά των νὰ καταλάβουν τὸν χώρον ὅλης τῆς στήλης μας. Πάντως στὴν ἔκθεσιν αὐτὴν βρίσκει κανεὶς πολλὰ ἔργα πού νὰ ἱκανοποιῶν αἰσθητικῶς καὶ ζωγραφικῶς τὸν ἐπισκέπτη.

ΑΘ. ΡΕΔΙΑΔΟΥ

Μουσικὴ Κίνησις

Τὴν ἑναρξὴ τῆς μουσικῆς saison ἔκαμεν ἡ πρώτη συμφωνικὴ συναυλία στὰ Ὀλύμπια ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μητροπούλου. Ὁ κόσμος πού δαίχνη ὅλος ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην γιὰ τὴς συναυλίαις αὐτές, πού γέμισε τὸ θέατρον Ὀλύμπια μέχρι ἀσφυξίας, θὰ βρέθηκε κάπως ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ σύνθεσιν τοῦ προγράμματος. Γιατὶ νὰ καταφεύγῃ ἡ διεύθυνσις σ' αὐτὰ τὰ arrangements μουσικῶν ἀρι-

στουρημάτων, τὰ ὁποῖα οἱ συνθέται τους δὲν ἔγραψαν γιὰ ὀρχήστρα; Τὰ κουαρτέττο τοῦ Μπετχόβεν πού εἶνε γραμμένα μόνο γιὰ τέσσαρα ὄργανα δὲν μπόρεσε νὰ προκαλέσῃ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν, τὴ Stimmung ὅπως λένε οἱ Γερμανοὶ. Τὰ πολλὰ πρῶτα βιολιά ἐσχέπαζαν τὰ ἄλλα ὄργανα, καὶ τὰ κοντραπάσα δὲν εἶχαν τὴ θέσιν τους. Ἄς καλέσῃ τὸ Ὠδεῖον ἓνα καλὸ κουαρτέττο ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ ἀντὶ σολίστ, γιὰ νὰ μᾶς παίξῃ αὐτὰ τὰ ἀριστουργήματα καὶ νὰ τ' ἀπολούσωμεν ὅπως τὰ φαντάστηκαν οἱ συνθέται. Ἐπίσης ἡ μετεμφίσεσις τῆς Σακόν τοῦ Μπάχ μὲ τὰ τύμπανα, κλπ. σοῦ ἔδιδε μιὰ ἐντύπωσιν στρατιωτικὴν πού βέβαια δὲν ἐπεδίωξεν ὁ Μπάχ. Ὁ κ. Μητρόπουλος θὰ εὐχαριστοῦσε περισσότερον τὸ κοινὸν ἂν ἔπαιξε τακτικὰ μιὰ συμφωνία γνωρίζομε τόσο λίγο τὴς συμφωνίας τοῦ Haydn, τοῦ Mozart, ἰδίως τοῦ Schubert, τοῦ ὁποῖου ξέρομε σχεδὸν μόνον τὴν ἡμιτελῆ.

Ὁ σολίστ τῆς βραδείας κ. Οὐνίνσκυ ἔπαιξε μὲ πολὺ μῆτρον τὸ κονσέρτο τοῦ Τσαϊκόφσκι. Τὸ κοινὸν κατεχειροκρότησε τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην.

Τὸ ἄσυλον ἀνιάτων.

Τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ. μετὰ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον τῶν ἱδρυτριῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων, ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια ἐνὸς νέου Ἀσύλου εἰς τὸν αὐτὸν χώρον, ἔνθα πρὸ 45 ἐτῶν αἱ ἱδρυτρίαι του περιέβαλλον τὸ πρῶτον χριστιανικώτατα τρεῖς ἀτυχεῖς ὑπάρξεις. Ἦδη περιθάλπονται 205 ἀσθενεῖς, ἐξ ὧν οἱ 155 ἄνθρωποι.

Διὰ τῆς ἐγκαινιασθείσης πτέρυγος τοῦ ἀειμνήστου Εὐεργέτου Νικολ. Ἀντωνιάδου, ὅστις διέθεσε 8 ὅλα ἑκατομύρια ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου, προστεθίσονται ἀκόμη 30 ἀσθενεῖς ἄνθρωποι, εἰς τὰς ἀνεγερθείσας πέντε αἰθούσας, ἐξ ὧν ἡ μία διὰ τοὺς καρμιοπαθεῖς, οἵτινες μὲ ρι τοῦδε ἀπεκλείοντο τοῦ Ἀσύλου.

Παραλλήλως ἀνηγέρθη ἑτέρα πτέρυξ ἐκ τῆς Κληρονομικῆς περιουσίας Θεοφανοῦς Σιδερίδου συγχρόνως δὲ καὶ ἄλλαι δύο αἰθούσαι ἐν αἷς περιθάλπονται περὶ τοὺς 36 ἀσθενεῖς.

Τὸ Ἄσυλον μὲ τὸν πυρσὸν τῆς φιλανθρωπίας ἀνὰ χεῖρας ἀναζωπυρώνει τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης ἐν πεποιθήσει ὅτι «ὁ Θεὸς διέπει τὰ ἐν τῷ Ἀσύλῳ». Μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπομονῆς ἀκολουθεῖ τὰ ἔργα τῶν προκατόχων του καὶ ἀναφωνεῖ: Ἄς εἶναι ἀθάνατος ἡ μνήμη τῶν ἱδρυτριῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ Ἀσύλου Ἀνιάτων.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΟΣ

Θεατρική Στήλη

Βασιλικό Θέατρο.

Σαίξπηρ, «Ρωμαίος και Ιουλιέττα»

Το Βασιλικό Θέατρο εγκαινίασε έφ'ετος την έκτη του θεατρική περίοδο με Σαίξπηρ. 'Ανέβασε τὸν Ρωμαίον καὶ 'Ιουλιέτταν, τὸ ἐρωτικὸ ἄσμα ἀσμάτων τοῦ Σαίξπηρ, τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Lessing εἶπε ὅτι «ὁ ἴδιος ὁ ἔρωτας τὸ συνέγραψε». Κατὰ τὸν Boileau, «τοῦ ἔρωτα ἡ καλὴ ἀπεικόνισις κατακτᾷ ἀσφαλῶς τὴν ἀνθρώπινη καρδιά». Εἶναι τὸ γενικώτατον τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων, καὶ ἀκριβῶς λόγῳ τῆς γεννιότητός του, τὸ συγκινητικώτερον καὶ δραματικώτερον, τὸ ἀνεπηρέαστον ἀπὸ τόπους καὶ χρόνους. Μὲ θέμα τὸ παγκόσμιον αὐτὸ συναίσθημα, καὶ μὲ πλοκὴ δανεισμένη ἀπὸ μιὰ 'Ιταλικὴ «νοβέλλα», ὁ Σαίξπηρ, ὁ ἀσύγκριτος ζωγράφος καὶ κριτὴς συνάμα κάθε ἀνθρώπινου συναισθήματος, δημιούργησε τὸ «Ρωμαίον καὶ 'Ιουλιέτταν», τὸ ἀριστούργημα τῆς ἐρωτικῆς τραγωδίας. Τοὺς ἀτυχούς ἐραστὰς τῆς Βερόνας ἀνύψωσε σὲ αἰώνια σύμβολα τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Στὴν ἀτλή τραγικότητα μὲ τὴν ὁποία χειρίστηκε τὸ θέμα αὐτὸ ἡ φωτόχαρξ 'Ιταλικὴ λογοτεχνία, προσέθεσε τὴ χαρακτηριστικὴ 'Αγγλοσαξωνικὴ μελαγχολία, καὶ τὴ κλίση τῆς Βορεινῆς αὐτῆς λογοτεχνίας πρὸς τὸ σκοτεινὸ θάνατον. Πλημύρισε τὸ ἔργο, ἀκόμα καὶ στὴ μακάβρια σκηνὴ τῆς νεκροθῆκης τῶν Καπουλέτων, μὲ ὅλη τὴ δροσίαν τῆς νεότητος, καὶ ὅλη τὴ βαθύτατη συγκίνησιν τοῦ πάθους.

Ὁ «Ρωμαίος καὶ 'Ιουλιέττα» ποὺ εἶναι ἡ πρώτη τραγωδία τοῦ Σαίξπηρ χωρὶς νᾶναι καὶ ἡ ἀνώτερη, συγκινεῖ αἰῶνες τώρα τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ θὰ τὴ συγκινεῖ εἰς τὸ πῶς μακρινὸν τῆς μέλλον. Ὁ Κάρολὺς μᾶς λέει ὅτι: «Καὶ μετὰ πάροδο αἰώνων πολλῶν, οἱ ἄνθρωποι θὰ βρῶσιν πάντα νέας σημασίας στὰ λόγια τοῦ Σαίξπηρ, νέας ἀρμονίας μὲ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Σύμπαντος, καὶ ἀκόμα συμφωνία μὲ ἰδέας μελλοντικές, συγγένεια μὲ τὶς ἀνώτερες δυνάμεις καὶ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ Σαίξπηρ εἶναι φωνὴ τῆς φύσεως, Τεράστιον κάτοπτρον ποὺ καθρεφτίζει τὸν κόσμον, σ' ὅλην τὴν βαθύτητα, σ' ὅλην τὴν ἔκτασιν. Εἶναι ἀκόμα τὸ ὄψιμον ἄνθισμα τοῦ Μεσσαίωνα, τὸ ἐξῆμισον ἀποτέλεσμα τῶν χρόνων τῆς 'Ελισάβετ. Τὶς ἐποχὰς αὐτὰς ξαναζωντανεῖ καὶ ἀποθεώνει μὲς τὰ ἔργα του, καὶ μαζύ τῆς τῆ φύσις ὁλόκληρη. Δὲν ὑπάρχει ἐκδήλωσις ἀνθρώπινης ζωῆς ποὺ νὰ μὴ τὴ ζωγράψῃς μὲ ἀπειρὴ μαεστρία, νὰ μὴ τὴν ἀπέδωσῃς μὲ ἀφθαστὴ εὐκολία. Καὶ σὰν νὰ μὴ τῷ φθᾶς ὁ ὁρατὸς κόσμος, δημιούργησε ἐξᾶσια πλάσματα τοῦ ὄντος καὶ τοῦ παραμυθιοῦ.

Κρινόμενος μὲ τὸ μέτρο τῶν δραματικῶν κανόνων ξαφνίζει. «Δὲν εἶναι δραματικὸς ποιητὴς—ἀποφαίνει»

ταὶ ὁ Γκαίτε—ποτὲ δὲν συλλογίσθηκε τὴ σκηνή, ἦταν πάρα πολὺ στενὴ γιὰ τὸ μέγαλον τοῦ νοῦ.

Ὑστερα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, ἡ σύγχρονη ἐποχὴ κατὰ θῶσε, μὲ τὶς μηχανικὰς τελειοποιήσεις στὸ θέατρο, νὰ ἀντιστοικηθῇ στὶς τεχνικὰς δυσκολίας τῶν Σαίξπηρικῶν ἔργων.

Ἡ Βασιλικὴ Σκηνή, παρ' ὅλο ποὺ δὲν διαθέτει τελειότατες μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις, ἔδωσε στὸ «Ρωμαίον καὶ 'Ιουλιέτταν» σκηνικά, ποὺ ὄχι μόνον φέρουν τὴ σφραγίδα τῆς ἀνώτερης καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, ἀλλὰ καὶ ἐξυπηρετήσαν μὲ τὸν πῶς εὐφρέστερον τρόπο τὴ συχνὴ ἀλλαγὴ τῶν σκηνῶν. Ὁ κ. Κλώνης εἶναι ἄξιος κάθε παινοῦ. Ἀληθινὰ τὰ σκηνικὰ αὐτὰ ὅπως γράφει τὸ πρόγραμμα τοῦ Βασιλικοῦ, εἶναι «τὸ πραγματικὸν δεῖγμα τῆς τεχνικῆς προόδου» τῶν ἀφανῶν ἐργατῶν του.

Στὴν ἀρμονίαν τῶν σκηνικῶν προσετέθη ἡ ἀρμονία τῶν κουστουμῶν τοῦ κ. Φωκᾶ. Θαύματα γούστου καὶ συνδυασμῶν θάταν ζηλευτὰ καὶ ἀπὸ τῆς μεγαλύστερης Εὐρωπαϊκῆς Σκηνῆς.

Ὁ σκηνοθέτης κ. Ροντήρης, βοηθημένος ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτας του, ἐργάσθηκε εὐσυνειδητὰ καὶ στοργικὰ. Ἄν δὲ διέθετε καὶ σύνολο ἡθοποιῶν καλλίτερον, τὸ ἀποτέλεμά του θάταν ἀνώτερον.

Ἡ κ. Μανωλίδου, ἡ συμπαθεστάτη ἡθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ στὸ ρόλον τῆς 'Ιουλιέττας ἔδωσε δειγμάτων τῆς φιλότιμης ἐργατικότητός της. Εἶχε τὸ αὐθόρμητον ποὺ τὴ χαρακτηρίζει καὶ τὴ θελκτικὴ ἀπλὴ τῆς χάρι. Δυστυχῶς ὅμως ἡ μικρὴ τῆς ἀκόμα πείρα, ἡ περιορισμένη φωνητικὴ τῆς ἔκτασις, καὶ ἡ ἔλλειψις δραματικῆς δυνάμεως, δὲν τῆς ἐπιτρέπουν νὰ ἀναλαμβάνῃ ρόλους μεγάλῃς εὐθύνης.

Τὸ λάθος δὲν εἶναι δι' ὅλης, ἀλλὰ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, ποὺ ἀντὶ νὰ ἀπαδεικνύει τὰς νέας του ἡθοποιούς, τὶς συμπιέζει κάτω ἀπὸ τὸ βάρος δυσβάστακτων ρόλων.

Γενικώτερα γὰρ τὸ ζήτημα τοῦ προσωπικοῦ στὸ Βασιλικόν, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε καταβληθῇ μεγαλύτερη προσοχή, καθὼς καὶ ἄλλη φορὰ τονίσαμε.

Ἡ ἔλλειψις καλοῦ γυναικείου ἐμφύχου ὕλικου, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ καταφανὴς κακὴ χρησιμοποίησις τοῦ ὑπάρχοντος, εἴτε σὲ δυσβάστακτους ρόλους, εἴτε ἀντιθέτως σὲ ρόλους καιώτερους, ποὺ ἀναθέτουν σὲ πρόσωπα ἄξια καλλιτέρας καλλιτεχνικῆς τύχης.

Πρόχειρον παράδειγμα ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου, μολονότι γενικὰ ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ ἀσύγκριτη ἡθοποιὸς τοῦ Βασιλικοῦ, καὶ τόσο ὥστε δὲ τιμῆθηκε ὅπως τὶς ἄξιζε σὲ ρόλον ἔργου, ποὺ νὰ στηρίζεται ἀποκλειστικὰ σ' αὐτήν.

Ὅσο γὰρ τὶς ἀδυναμίες ποὺ παρουσιάζουν τὰ νέα ἰδίως πρόσωπα, νομίζομε πῶς θὰ μπορούσαν ν' ἀναζητηθοῦν καλλίτερα στοιχεῖα ἔξω ἀπὸ τὸ στενὸ φιλικὸ περιβάλλον, καὶ ἐπαγγελματικὰς σχολῆς. Φθάνει μονάχα νὰ ὑπῆρχε ἡ καλὴ θέλησις.

... Εἰδήσεις ...

Ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴν μᾶς ἔρχεται μιὰ ἐνδιαφέρουσα εἰδησις: Στὸ φετεινὸ συνέδριον τοῦ περιφημοῦ Pen Club συζητήθηκε ἡ θῆσις ποὺ πρέπει νὰ κρατᾷ ὁ συγγραφεὺς στὴ σημερινὴ κοινωνία.

Γνωστὰ δνόματα σὲ μᾶς ἦσαν τοῦ Γάλλου Ντυαμέλ, τοῦ Στέφαν Τσβάιγκ καὶ τοῦ Μαρεντί, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε στὸ συνέδριον ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι «ἡ ὑγιεινὴ τοῦ κόσμου».

Δύο Ἀργεντινοὶ συγγραφεῖς ὁ κ. Μαλλέα καὶ ἡ κ. Β. Οκάμπο, τῆς ὁποίας ἓνα θαυμασιὸν ἄρθρον ἔχουν διαβάσει οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Ελληνίδος», ἔδειξαν τὸ ἀληθινὸ φιλελεύθερον πνεῦμα τους.

Ἡρώας ὅμως τοῦ συνεδρίου στάθηκε ὁ γνωστότατος μᾶς συγγραφεὺς Ε. Λούνβιγ. Ἐπίσης μὴ ἀπὸ τὶς πῶς ἐνδιαφέρουσες φυσιογνωμίες ἦσαν ἡ ἀντιπρόσωπος τῶν Ἰνδιῶν κ. Σοφία Γουάδια.

Μίλησε ἔκτακτα Ἰσπανικὰ καὶ Γαλλικὰ καὶ διακρίθηκε μὲ τὴν εὐστοφίαν της, τὴ γαλήνη καὶ τὸ ἀνώτερον φιλοσοφικὸν τῆς πνεύμα. Μέσα στὶς θυελλώδεις συζητήσεις ἡ ξεχωριστὴ προσωπικότητά της ἔσωσε πολλὰς φορὰς τὴν κατὰστασιν.

Τὸ ἔδρ. Συμβούλιον τῶν Ἀγγλίδων ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ὅπως ὑποβάλλῃ στὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας σχέδιον νόμου γιὰ τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν ἀσυνόμων ἰδίως στὶς ἐπαρχίας.

Ἡ δεσπ. Νάιμα Ἀγιούπε εἶνε ἡ πρώτη Αἰγυπτία δικηγόρος· ἡ κυβερνησίς της τὴν στέλλει εἰς ἐπίσημον ἀποστολὴν στὴ Γενεύη γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κοινωνικῶς ἐργαζομένων γυναικῶν.

Ἡ Τονρκία ἀπέκτησε τὴν πρώτην της ἀεροπόρον· εἶνε ἡ θετὴ κόρη τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ ποὺ ἐπέστειλεν ἤδη ἐκ Ρωσσίας, ὅπου ἐπῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ πιλότου.

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων στὸ Λονδίνο· Ἀπὸ ἓνα τελευταῖον ὑπόμνημα τοῦ διευθυντοῦ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, μαθητόμενον ὅτι τὰ 26,7% τῶν συλλαμβανόμενων γιὰ διάφορα παραπτώματα κατὰ τὸ 1936 ἦσαν πρόσωπα κάτω τῶν 17 χρόνων. Περισσότεροι ἦσαν οἱ 12 ἕως 15 ἐτῶν.

Τὴν αἰτίαν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ διαβλέπουν στὴν κακὴν κατάστασιν τῆς οἰκονομίας καὶ στὴν ἐπίλειαν μὲ τὴν ὁποίαν τιμωροῦνται τὰ παιδιά αὐτὰ ὅταν συλλαμβάνονται γιὰ πρώτη φορὰ.

Μᾶς ἀνηγγέλθη ἐκ Παρισίων ὁ θάνατος τῆς Juliette Delagrangue διευθυντρίας τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου τῶν Νοσοκόμων. Ἡ ἀποθαινώσα, ὅλως ἐξαιρετικὴ γυναῖκα, εἶχε εἰς μέγιστον βαθμὸν ὁργανωτικὸν πνεῦμα, ἀναρτήσῃ τὴν πατριδα της μετ' ἀφρωσώσεως κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, καὶ μετὰ τὴν συνο-

Ὁ κ. Δενδραμῆς στὸ ρόλον τοῦ Ρωμαίου προσέφερε ὅ,τι ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἡ θεατρικὴ του ἰδιοσυγκρασία. Νεώτατος, κομψότατος, ἀλλὰ καὶ σὲ ὀρισμένες δραματικὰς σκηνὰς ἀνεπαρκής. Ἡ Σαπφὼ Ἀλκαίου καὶ ὁ Αἰμίλιος Βεάκης οἱ ἐκλεκτοὶ καλλιτέχνες ποὺ μᾶς ἀποζημιώνουν πάντα γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες ἐλλείψεις. Ὁ κ. Κωτσόπουλος ὡς κομψὸς ἱππότης Πάρη ἀνεπιτυχής. Ἡ κ. Μουστάκα καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Παρασκευᾶς, Γληνός, Δεστούνης, καὶ Μαλλιαγρὸς ἐπιτυχεῖς. Ὁ κ. Κ. Καρθαῖος μὲ τὴν ἐκλεκτὴν του μετάφρασιν, κράτησε σὲ ψηλὸ ἐπίπεδον τὴν ὁμορφίαν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ κειμένου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλ. Γυναικῶν

Στὴ γραφικὴ πόλιν Ντουμπρόβνικ, ποὺ οἱ προπολεμικοὶ μᾶς γεωγραφικοὶ χάρτες τὴν σημείωναν ὡς Ραγουζα, ποὺ τὰ γαλανά κύματα τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους θραύονται στοὺς παλιούς τοίχους τῆς πόλεως, μὲ τὸ γλυκὸ μεσημβρινὸν τῆς κλίμα, τοὺς ἀνθισμένους τῆς κήπους, ποὺ τὰ παλάτια καὶ τὰ μνημεῖα τῆς θυμίζουν τὴ Βενετία, τῆς ὁποίας ἐπὶ αἰῶνες ἦταν ἡ ἀντίζηλος, ἐκεῖ στὶς μαγευτικὰς ἀκτὲς τῆς Δαλματίας συνήλθε τὶς πρώτες ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ διεθνοῦς Συμβουλίου τῶν Γυναικῶν.

Ἡ ἡμερησία διάταξις τῶν συνεδριάσεων ἦτο φυσικὰ ὑπερφορτωμένη, δεδομένου ὅτι ἡ δρᾶσις τοῦ Δ.Σ.Γ., ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα γυναικεῖα ὁργάνωσις ἐπεκτείνεται, σὲ πλεῖστον πεδία κοινωνικά, ἀνθρωπιστικά, φεμινιστικά, καλλιτεχνικά καὶ φιλολογικά. Τὸ πρόγραμμα περιεῖχε περὶ τὸς 25 συζητήσεις. Ἀναφέρομεν εὐχαρίστως ὅτι ἰδρῦθησαν δύο νέαι ἐπιτροπαί, ἡ μία γιὰ τὴν κοινωνικὴν πληροφοριακὴν ἐργασίαν, καὶ ἡ ἄλλη γιὰ τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν μὲ σκοπὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν πρέπουσα ἐκτίμησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῆς νοικοκυρᾶς καὶ γὰρ τὴν ἐίσχυσιν ποὺ ποῖ νὰ τῆς δοθῇ γιὰ τὴν διεκόνυσιν τῆς ἐργασίας της. Ἀλλὰ σπουδαῖαι ἀποφάσεις ἀφοροῦν τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας, τὴν στήριξιν τῆς εὐηγίας διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῆς Κ.Τ.Ε., τὴν ἰθαγένειαν τῆς ἐγγάμου γυναίκας, τὴν ἰσοτιμίαν τῶν δύο φύλων, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν ἰσότητά ἡθικῆς, τὴν γυναικεῖαν ἐργασίαν, τὴν γυναικεῖαν ἀστυνομίαν, τὴν προστασίαν παιδιοῦ, τὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες, τὸν κινηματογράφον καὶ τὴν ραδιοφωνίαν. Αἱ δημόσιαι συνεδριάσεις ἦσαν ἀφιερωμέναι στὴν ἐργασίαν τῶν γυναικῶν στὴ βιομηχανίαν, στὶς ἀγρότιδες καὶ στὰ προβλήματα τῆς κατοικίας.

Ἡ προσεχὴς συνέλευσις ἀντὶ τοῦ 1939 θὰ συγκληθῇ τὸ 1938, ὅτε συμπληρῶνεται 50 χρόνια ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Δ.Σ.Γ. Τιμῆς ἔνεκεν γιὰ τὴν ἀποχωροῦσαν ἡδὴ πρόεδρον λαίδην Ἀμπερινὴν θὰ συνέλθῃ τὸ συνέδριον στὸ Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας.

μολόγησιν τῆς εἰρήνης ἵδρυσε σειρὰν δολόκληρον κοινοφελῶν ἔργων εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάσθη ἡ ἰδία με παραδειγματικὸν ζῆλον. Ἡ Γαλλία με τὴν ἀπώλειαν τῆς Juliette Delagrangue πενθεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ πολύτιμα τέκνα τῆς.

Με πολὺν λύπην ἀναγγέλλομεν τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ δικηγόρου Στυλ. Πρωτονοταρίου, ἐνθουσιώδους φίλου τοῦ ἔργου τοῦ Ε.Σ.Ε. τὸ ὁποῖον ἐφάνη πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑποστηρίξῃ. Ἡ Ἑλληνίς συλλυπεῖται θερμῶς τὴν βαρυπένθοῦσαν οἰκογέειάν του.

Ἡ κ. Ἰουλίττα Περασάκη ἔστειλεν εἰς τὴν Ἐκθεσὶν Βιβλίου, ποὺ ἔγινε τὸν παρελθόντα μῆνα στὸ Ντουμπρόβνικ τῆς Γιουγκοσλαβίας τὰ Διηγήματά της. Δυστυχῶς τὰ ἔλαβεν ἡ ἐπιτροπὴ με καθυστέρησιν τριῶν ἡμερῶν καὶ οὕτω δὲν ἐπροφθάσαμε νὰ τ' ἀναφέρωμε στὸ προηγούμενο τεῦχος.

ὑπὸ τοῦ σωματείου κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἡ «Δωδεκανησιακὴ Μέλισσα» διοργανώθη στὸν Παρνασσὸ διάλειξις, καθ' ἣν ὁμίλησεν ὁ καθηγητὴς τῆς ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον κ. Μ. Βολονάκης περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Δωδεκανήσου διὰ τῶν αἰώνων. Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερεν ὅτι ἡ Δωδεκανήσος, ἀναποσάστος πάντοτε συνδεδεμένη με τὸν ἄλλον Ἑλληνισμό κατὰ τοὺς μεγάλους χρόνους τῆς Ἑλληνικῆς ἀκμῆς, ὑπῆρξε πρωτοπόρος εἰς τὴν ἀποικιστικὴν ἐξόρμησιν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπιστημῶν, τῶν τεχνῶν καὶ εἰς τὴν διάδοσιν ἐν γένει ἀνά τὸν κόσμον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐωρτάσθησαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον τοῦ Ψυχικοῦ τὰ ἑκατὸ χρόνια τῆς Φιλεκαπιδευτικῆς Ἑταιρείας. Ἡ κυβέρνησις, τὸ Πανεπιστήμιον, ἡ Ἀκαδημία, ἡ Ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ πλεῖστα μέλη τῆς κοινωνίας προσῆλθον τόσῳ στὴν ἑναρξιν ὅσῳ καὶ εἰς τὰς μετέπειτα ἐορτὰς διὰ νὰ χαίρησιν τὸ ἔργον τῆς Φιλ. Ἑταιρείας καὶ νὰ εὐχηθοῦν εἰς τοὺς σημερινούς ἰθύνοντας μακροτάτην σταδιοδρομίαν τοῦ εὐεργετικοῦ διὰ τὸν Ἑλληνισμόν ἰδρύματος. Εἰς τὴν ὥραιαν διεξαγωγὴν τῆς ἐορτῆς τῶν ἀποφοίτων συνέπρξε καὶ τὸ Λύκειον Ἑλληνίδων. Τὴν παράστασιν τῆς Ἱριγενείας ἐν Ταύροις ποὺ ἔπαιξαν τελειόφοιτοί τοῦ Ἀρσακείου ἐτίμησαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασίλεὺς καὶ αἱ Ἑλληνίδες πριγκίπισσαι.

Με ἰδιαίτερον χαρὰν ἐπληροφορήθημεν τὴν γενναίαν πρὸς τὸ Ἀρσάκειον δωρεάν τοῦ κ. Ε. Παπαστράτου ὅστις ἀνέλαβε τὴν δαπάνην τῆς ἀνεγέρσεως δύο περιπτέρων καὶ τὴν κατασκευὴν 200 θρανίων διὰ τὴν εἰς τὸ ὑπαιθρον διδασκαλίαν τῶν μικρῶν τάξεων.

Ἡ κ. Joliot Curie παρητήθη ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τῆς ὑφυπουργοῦ. Ἦδη ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτήν, τὴν ὁποῖαν ἐδέχθη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν εἴσοδον καὶ ἄλλων γυναικῶν σὴ Γαλλικὴ Κυβέρνησι. Ὁ λόγος τῆς παραιτήσεώς της εἶνε ἡ ὑποψηφιότης της γιὰ τὴν ἔδραν τῆς ραδιοερε-

γείας στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, καὶ ἡ ἐπιθυμία της νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐπιστημονικὰς τῆς ἐρεῦνας μαζὺ με τὸν σύζυγόν της.

Ἡ γνωστὴ καλλιτέχνης τοῦ πιάνου Κα Ἑλένη Σπανδωνίδου ἀναγγέλει δώδεκα συναυλίας - ὁμίλιες κλασσικῆς καὶ μοντέρας μουσικῆς, αἱ ὁποῖαι γίνονται εἰς τὴν Λεωφόρον Ἀμαλίας 42 κάθε Παρασκευὴ ὥρα 7 μ. μ. Εἴσοδος δρχ. 50. Συνδρομὴ γιὰ ὅλας τὰς συναυλίας δρχ. 250.

Ἡ διεθνὴς ἐπιτροπὴ τῆς F. A. J. ἀπεφάσισε κατὰ τὴν τελευταίαν συνέλευσίν της στὴ Βασιλεῖα τῆς Ἑλβετίας νὰ συγκαλέσῃ διεθνὲς συνέδριον κατὰ τῆς σωματεμπορίας γιὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1937. Τὸ συνέδριον θὰ συνέλθῃ πιθανῶς εἰς τὴν Αἴλλην.

2 ἑκατομμύρια μάρκα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καλλιτεχνῶν. Ὁ Γερμανὸς ὑπουργὸς τῆς προπαγάνδας καὶ πρόεδρος τοῦ Πνευματικοῦ Ἐπιμελητηρίου τοῦ Ράιχ Δρ Γκαϊμπελς διέθεσε τὸ ποσὸν δύο ἑκατομμυρίων μάρκων ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθόντων καλλιτεχνῶν ὅλων τῶν κλάδων.

Ὁ Φουρτβαϊγκλερ στὸ Λονδίνον. Ὁ διάσημος Γερμανὸς μαέστρος Βίλελμ Φουρτβαϊγκλερ προσεκληθὴν εἰς τὸ Λονδίνον, ὅπου θὰ διευθύνῃ τὸν Μάϊον, κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου, ὁλόκληρον τὸν Κύκλον τῶν Νιμπελουγκεν τοῦ Βάγνερ, εἰς τὸ Βασιλικὸν Μελόδραμα.

Ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐν Γαλλίᾳ δημοσιευθεῖσα στατιστικὴ γάμων καὶ διαζυγίων χαρακτηρίζεται ὡς τρομακτικὴ. Ἀπὸ τοῦ 1934 μέχρι τοῦ 1935 οἱ γάμοι ἡλαττώθησαν ἀπὸ 298,192 εἰς 284,604, τὰ διαζύγια ἡυξήθησαν ἀπὸ 20,273 εἰς 20,832 ἡλαττώθησαν ἐπίσης καὶ αἱ γεννήσεις εἰς διάστημα ἔτους κατὰ 38,484, οἱ δὲ θάνατοι ὑπερέβησαν τὰς γεννήσεις κατὰ τὸ αὐτὸ διάστημα κατὰ 19,476. Ἐπὶ τῇ βίσει τούτων καὶ ἄλλων συγκριτικῶν ἀριθμῶν τῆς στατιστικῆς ὑπελογίσθη ὅτι, ἂν ἡ Γαλλία σήμερον ἐν διαστήματι ἔτους ἀριθμεῖ 1,084,000 γεννήσεις, μετὰ δεκαπενταετίαν θὰ ἀριθμῇ μόνον 300,000, μεταβαλλομένη οὕτως εἰς μικρὰν χώραν γερόντων. Ἐξ ἄλλου, κατὰ νεωτέραν καὶ ἐν Ἀμερικῇ στατιστικὴν, ἐπὶ ἑννέα γάμων οἱ δύο ἀπολήγουν εἰς διαζύγιον, ἡ δὲ σύναψις δευτέρου γάμου ὑπὸ τῶν διεξευγμένων αὐξάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τελουμένων γάμων.

Κατὰ τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πληροφορίες, ἡ σκέψις ὅπως στρατεύονται βοηθητικῶς καὶ αἱ γυναῖκες, ἀπεκρυσταλλώθη εἰς σχέδιον νόμου. Αἱ Τούρκισσαι θὰ ὑπηρετοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολέμων εἰς τὰ μετόπισθεν, εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, εἰς τὰ τηλεγραφεῖα, θὰ ἐκτελοῦν καθήκοντα διαγγελέων κτλ.

Διὰ νὰ εἶναι ὅμως παρασκευασμένοι διὰ τὸ καθήκον τοῦτο, θὰ ὁργανωθοῦν εἰς σώματα καὶ θὰ ἐξασκοῦνται κανονικῶς, ἐπὶ ὀρισμένην περίοδον κατ' ἔτος.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, συνοδευόμενος ὑπὸ κυριῶν τοῦ Συμβουλίου Ε.Σ.Ε. ἐπισκέφθη τὴν

εἰς Πετράλωνα κονίστρα κ' ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὥραιαν προσπάθειαν τοῦ Ἑθν. Συμβουλίου, τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως.

Τὴν 8ην Νοεμβρίου ἔγιναν στὸ Ἀσκληπιεῖον τῆς Βούλας τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου περιπτέρου, ποὺ ἰδρύθη δαπάναις τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σταθάτου εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της Ὁθ Σταθάτου. Παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας καὶ πολλὸς κόσμος. Ὁ κ. Ἀθανασάκης, πρόεδρος τοῦ Ἑρ. Σταυροῦ ὁμίλησεν ἀληθινὰ ἐμπνευσμένως γιὰ τὴ γενναίαν δωρεὰ τῆς κ. Σταθάτου.

Ἡ «Ἑλληνίς» διοργανῶν κατ' αὐτὰς σειρὰν διαλέξεων στὴν αἴθουσα τοῦ Παρνασσοῦ. Πρῶτὴ θὰ ὁμιλήσῃ ἡ κ. Πολυξένη Ματέη - Ρουσοπούλου περὶ τῶν ἐν Βερολίνῳ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Τὴν δευτέραν διάλεξιν θὰ κάμῃ ἡ κ. Κατερίνα Κακούρη με θέμα «Οἱ Βαγνερικὲς γιορτὲς τοῦ Μπαϊροῦ».

Ὡς εἰδικὴ γραμματεὺς τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ε.Σ.Ε. ἐξελέγη ἡ κ. Εὐφρ. Πρωτεκδικίου.

Οἱ Γκρινιάρηδες

Κάθε διακριτικὸς ἄνθρωπος, ποὺ ἔχει δυνατό συνάχι, δὲν θὰ διαιοθῇ βέβαια νὰ πάῃ με τὸ συνάχι του σ' ἐπισκέψεις ἢ σὲ μιὰ συναναστροφή. Θὰ καθίσῃ σίτι, θὰ πιῇ ἕνα ζεστό, θὰ πάρῃ μιὰ ἀσπιρίνη καὶ θὰ περιμένῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κακό. Κ' ἐν τούτοις, τὸ συνάχι εἶνε μιὰ ἄκακη, μιὰν ἀθῶα ὑπόθεσις μπρὸς ἀπὸ τὴν ἀρρώστειαν τῆς γκρίνιας με τὴν ὁποῖα ἐμφανίζονται μερικοὶ ἄνθρωποι «καλῆς ἀνατροφῆς» σ' ἐπισκέψεις ἢ σὲ συναθροίσεις. Οἱ γκρινιάρηδες κυκλοφοροῦν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς, περιφέρουν τὸ μικρόβιον τῆς γκρίνιας, ποὺ τοὺς κάνει ἀστατους, ἀνήσυχους, τοὺς ὠθεῖ νὰ κάνουν ἐπισκέψεις γιὰ νὰ τὰ ποῦν καὶ νὰ ξεθυμάνουν. Δὲν πηγαίνουν ὅμως σὲ ἄλλους ἀρρώστους, σὲ ἄλλους κλαψιάρηδες, προτιμοῦν νὰ ἐνσκήνουν στοὺς χαρούμενους, τοὺς εὐχαριστημένους, στοὺς ὁποῖους ἀφίνουν τὰ μικρόβια τους.

Εἶνε δὲ τὸ μικρόβιον τῆς γκρίνιας ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα· δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶνε ὁρατὸ ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον. Ἀλλὰ κάθε πάσχων ἀπὸ σκαρλατίναν ἢ τύφο ἀπομονώνεται καὶ σὰν γίνῃ καλὰ ἀπολυμαίνεται τὸ δωμάτιόν του καὶ λαμβάνονται ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ μὴ μεταδοθῇ ἡ ἀρρώστεια. Τὸν γκρινιάρη ὅμως τὸν ἀρίνου ἐλεύθερον νὰ γυρίξῃ, δὲν ὑπάρχει ἐναντίον του κανένα ἀπολυμαντικὸν μέσον, οὔτε ἡ φορμολίνη, οὔτε τὸ φαινικὸν ὀξὺ τὸν πιάνει.

Τὰ συμπτώματα τῆς παρᾶξενης αὐτῆς ἀρρώστειας εἶνε πολλὰ, καὶ δὲν μπορούμε νὰ τ' ἀπαριθμήσωμεν ἐδῶ ὅλα. Μὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ὁ γκρινιάρης προδίδεται μόνος του. Καὶ ἂν τοῦ πῆς πῶς κέρδισες τὸ λαχεῖο, κάτι θὰ βρῇ νὰ πῇ γιὰ νὰ σοῦ χαλάσῃ τὴν χαρὰ, ὅχι ἀπὸ ζήλεια, ἀλλ' ἀπὸ τὴ μαγία νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε εὐχάριστο.

Οἱ ἀληθινοὶ κλαψιάρηδες εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ συνήθως ζοῦν καλὰ, ποὺ ἔχουν νὰ φᾶν, ποὺ δὲν ἔχουν φροντίδες, οὔτε τοὺς συμβαίνει κανένα δυστύχημα. Τὶς περισσότερες φορὲς περνοῦν καλύτερα ἀπ' ἐκεῖνους στοὺς ὁποῖους κλαίγονται.

Κάθεσαι ἑξαφνα σίτι σου, ἔχεις κέφι, εἶσαι εὐθυμῇ, χαρούμενη χωρὶς ἰδιαίτερον λόγο. Ἵσως χαίρεσαι τὸν ἥλιο ποὺ μπαίνει στὸ δωμάτιόν σου ἢ τὶς γλάστρες σου ποὺ δείχνουν πῶς θ' ἀνθίσουν.

Ἐξαφνα χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι, εἶνε ὁ γκρινιάρης! Σὲ ρωτᾷ τί κάνεις.

Σὺ ἀπαντᾷς! Εἰμαι πολὺ καλὰ, καὶ σεῖς πῶς εἰσθε; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν κάμῃς, γιὰ αὐτὴν ἐπερίμενε ὁ γκρινιάρης γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς κλάψες του. Νὰ εἶσαι τότε ὀπλισμένη, νὰ μὴ τὸν διακόπτῃς ἐνόσφ ὁμιλεῖ, ἀφισέ τον νὰ σοῦ λήγῃ πόσον ἄσχημος εἶνε ὁ κόσμος, πόσον ἄθλια ἡ ζωὴ, τί χαλασμένη πού εἶνε ἡ κοινωνία κτλ. κτλ.

Ἀλλοίμονο σὲ σένα ἂν θελήσῃς νὰ τὸν πείσης γιὰ τὸ ἐναντίον, νὰ τοῦ ἀποδείξῃς ὅτι ὁ κόσμος εἶνε ὥρατος, ὅτι σοῦ παρέχει ἕνα σωρὸ χαρὲς, θὰ χάσῃς τὰ λόγια σου.

Καὶ σὰν φύγῃ ὁ γκρινιάρης, δὲν θὰ λάμπῃ πιά οὔτε γιὰ σένα ὁ ἥλιος, οἱ γλάστρες σου θὰ μαραθῶνται, σὰν νάχουν ἀρρώστεια... τὰ μικρόβια τῆς γκρίνιας ἔχουν μείνει στὴν ἀτμόσφαιρά σου. Προσεχε λοιπόν.

Ἡ δεκαετηρὶς τοῦ Μπενακείου Παιδικοῦ Ἀσύλου Κηφισοῦ

Στὶς 20 Σεπτεμβρίου μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἐγκαρδιότητος καὶ χαρᾶς, γιορτάστηκε στὴν Κηφισοῖα ἡ ἐπέτειος τῆς πρώτης δεκαετίας καὶ τὰ ἐγκαίνια τῶν λουτρῶν τοῦ Μπενακείου Παιδικοῦ Ἀσύλου Κηφισοῦ.

Ἦτον μιὰ γιορτὴ ποὺ σκόρπισε συγκίνησιν σ' ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς καλεσμένους. Στὰ δέκα αὐτὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ κεῖ μέσα 1000 περίπου παιδάκια 3-7 ἐτῶν καὶ ξεδεσθῆκαν γι' αὐτὰ ἀπὸ τῶν 2.000.000 δρ. Καὶ τὰ παιδάκια αὐτὰ τῶν ἐργαζομένων πτωχῶν μητέρων ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀφθονώτατα περιποιημένη τροφὴν τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέραν, βρίσκουν ἀγάπην, στοργὴν καὶ φροντίδα ἱατρικὴ συνεχῇ. Ζοῦν μέσα σ' ἕνα χαρούμενο παιδικὸν παλατάκι με τὰ λουτρά του, τὸν κήπο του, τὴν ἄμμο, τὶς κούνιες, τὰ παιχνίδια. Τὴν ἰδίαν μέραν βραβεύθηκαν καὶ οἱ δύο καλλιτέρες μητέρες ποὺ με δάκρυα στὰ μάτια πῆραν τὸ χρηματικὸν βραβεῖον.

Με συγκίνησιν εὐχαρίστησε ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἰδρύματος κ. Κ. Δήμας ὅλους τοὺς εὐγενεῖς δωρητὰς καὶ ἰδιαίτερος τὴν οἰκογένειαν Μπενάκη, Χωρομένη, Λέλλα, ποὺ τόσο πρόθυμα, προσφέρει πάντα γιὰ τὸ ἀγαπημένο τοῦ αὐτοῦ παιδί. Καὶ ἀνέφερε ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τῶν λουτρῶν ὀφείλεται στὴν εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Δέλλα.

Ὅταν στὸ τέλος ἀνόμασε τοὺς ἀειμνήστους ἰδρυτὰς Ἐμμανουὴλ καὶ Βιοργινίαν Μπενάκη, ποὺ ὅπως εἶπε «στὶς καρδιὰς τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι πιά ὄνομα, ἀλλὰ σύμβολον», καὶ τὰ παιδάκια ἐψάλλαν τὸν ὕμνον τῶν εὐεργετῶν μέσα στὴν μεγάλη τραπεζαρία δὲν ἔμεινε μάτι ἀδάκρυτο.

Εκδόσεις

Στὸ περιοδικὸν «*Ἐρευνα*» τῆς Ἀλεξανδρείας δημοσιεύει ἡ ἱατρὸς κ. Ἄννα Κασιόγρα μελέτη «*Σεξουαλικὴ Διαπαιδαγώγησις γιὰ τὸ ἀνώτερον κορίτσι* Μὲ τὴν πραγματείαν αὐτὴν συμπληρῶναι ἡ κ. Κασιόγρα τὰ γνωστὰ ἤδη καὶ τὸσον χρῆσιμα βιβλία τῆς. «*Γιὰ τὸ κορίτσι*» καὶ «*Γιὰ τὸ ἀγόρι*». Κάθε μητέρα ποὺ θέλει νὰ ἔχη παιδιὰ μὲ γερὸ σῶμα καὶ ἰσορροπημένη ψυχὴ πρέπει νὰ διαβῇ τὰ βιβλία αὐτά.

Ἐπ' *εὐκαιρίᾳ* τῆς 100ετηρίδος τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐτῆς τὰ ἑξῆς: Λεῖψκιωμα Ἀναμνηστικὸν Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας: «*Ἡ Ἔδρσις, ἡ ἱστορία, ἡ δράσις καὶ αἱ ἐπιδιώξεις* τῆς». Εὐριπίδου «*Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις*» ἀνάλυσις τῆς τραγωδίας ὑπὸ Α. Νικοκάβουρα, καθηγητρίδος ἐν τῷ Ἀρσακείῳ. Ὑπὸ τοῦ *Συνδέσμου Ἀποφοίτων* Φιλεκπ. Ἐταιρείας ἐξεδόθη ἱομίδιον «*Δικατερίνη Βαρουξάκη*» διευθύντρια τοῦ Ἀρσακείου 1896—1931. *Φυσιογνωμικαὶ τινὲς Ἀρσακειάδων*.

Ἐπίσης ἐξεδόθη ὑπὸ Ἀναστ. Γ. *Συδιὰ Τυπάλδου* «*Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς Φιλεκαπαιδευτικῆς Ἐταιρείας Ἀθηνῶν*. διῶλεξις μεταδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ῥαδιοφωνικὸν Σταθμὸν τοῦ Μπαρί τὴν 9/1/1936.

Κ. Ν. *Κωνσταντινίδη Ἀθῶνα-Λινδία*, καὶ μία πτυχὴ τοῦ Ῥοδιακοῦ πολιτισμοῦ Ἀλεξάνδρεια 1936.

Ὁ συγγραφεὺς, Δωδεκανήσιος τῆς Ἀλεξανδρείας ποὺ εἶναι γνωστὸς στοὺς Ἀλεξανδρινούς κύκλους ἀπὸ τὰ προηγούμενα φιλολογικὰ ἔργα του καὶ τὶς μελέτες σχετικὰς μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Δωδεκανήσου μᾶς παρουσιάζει μὲ τὸ βιβλίον αὐτὸ μία μελέτη γιὰ τὴν λατρεία τῆς Ἀθηνᾶς στὴν Λίνδον, τὴν δοξασμένη αὐτὴ πόλιν ποὺ βρῖσκεται στὴν νοτιοανατολικὴ πλευρὰ τῆς Ρόδου. Ὡς πηγὴς μεταχειρίζεται ὁ συγγραφεὺς τὰ πορίσματα ἀπὸ τελευταῖες ἀνασκαφὰς τῶν Ἀνῶν ἀρχαιολόγων Κίντες καὶ Βλίνκενμπεργ ἀλλὰ καὶ τὶς δικῆς του προσωπικῆς ἐρευνῆς ἀπὸ τὶς ἐπανειλημμένες ἐπισκέψεις του στὴν Ρόδον. Ἀπὸ τὸν ὅλον χειρισμὸν τοῦ θέματος φαίνεται πῶς ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἔχει γιὰ αὐτὸ ἰδιαιτέρην ἀγάπην. Τὸ βιβλίον εἶναι καλοτυπωμένο καὶ οτολίττειται μὲ 25 εἰκόνες.

Ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μας: Τὸ καταστατικὸν τοῦ Ἑθν. Συνδέσμου Διπλωματούχων Ἑλληνίδων Νοσοκόμων. Τοῦ ἀρίστου τούτου σωματείου πρόεδρος εἶνε ἡ κ. Μαργ. Χρυσάκη καὶ γραμματεὺς ἡ κ. Α. Παπαδημητρίου.

Ἐλάβομεν τὶς ἑξῆς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. «*Ἐργασία*», «*Οἰκογενειακὴ Ζωή*». «*Ἀκαδημαϊκὴ Ἰατρικὴ*» Le Mouvement feministe, L'Hellenisme Contemporain Zenkà Rada. Bulletin Abolitionniste. «*Ἐκκλησία*», «*Εὐρωπαϊκὴ Ἀνταπόκρισις*». κ.λ.

Τὴν 6 Νοεμβρίου ἐξεδόθη ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς Μεγάλης Ἑβδομαδιαίας Ἐπιθεωρήσεως «*Ἡ Γυναικα*». Διευθύντρια εἶνε ἡ γνωστὴ δημοσιογράφος

κυρία Ρόζα Α. Νικολοπούλου καὶ ἀρχισυντάκτρια ἡ κ. Διδῶ Σωτηρίου. Εὐχόμεθα κάθε ἐπιτυχία εἰς τὸ καινούργιον αὐτὸ γυναικεῖο περιοδικόν.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΑΝ, τὸ ὠραῖον βιβλίον τῆς κ. Τατιάνας Σταύρου, εἶδε τὴν δευτέραν του ἔκδοσιν. Τὴν ἔκαμεν ὁ Πυρρὸς ποὺ ἐτοίμασεν ἤδη τὸν κομψὸν αὐτὸν τόμον γιὰ τὶς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Νέου ἔτους. Ἡ «*Ἑλληνίς*» συνιστᾷ καὶ πάλιν θερμῶς σὺς ἀναγνώστριάς τῆς τὸ βιβλίον τῆς κ. Σταύρου.

Τὰ πρακτικώτερα πορίσματα τῆς ψυχολογίας καὶ πῶς ἐφαρμόζονται ὑπὸ κ. Παναγ. Ἀντύπα, καθηγητοῦ, σελ. 160. Ὅπως τὸ φανερῶναι ὁ τίτλος του, τὸ νέο αὐτὸ ἔργον τοῦ κ. Ἀντύπα παρέχει, σὲ μιὰ σύντομην ἀλλὰ σαφῇ περίληψιν, τὰ κυριώτερα πορίσματα τῆς ψυχολογίας, ἥτοι τὰς διαφορὰς μεθόδους, τὰ μέσα, καὶ τὰ συμπεράσματα στὰ ὁποῖα ἔχουν καταλήξει αἱ διάφοροι σχολαὶ τῆς ψυχολογικῆς ἐπιστήμης.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα τὰ κεφάλαια τὰ πραγματευόμενα τὴν λειτουργίαν τῆς Προσοχῆς, τῆς Μνήμης, τῆς Φαντασίας, τὴν ἐπίδρασιν τῶν συναισθημάτων, τὴν ὑπαρξὶ καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἠθικῆς συνειδήσεως, τῆς θελήσεως, τὴν δύναμιν καὶ σημασίαν τῆς συνήθειας κτλ. Στὸ τέλος τοῦ ἔργου του ὁ κ. Ἀντύπας δὲν παραλείπει νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου, τῆς δυνάμεως τῆς ὑποβολῆς καὶ αὐτοὑποβολῆς, καθὼς καὶ περὶ τῶν θεωριῶν τῆς ψυχαναλυτικῆς μεθόδου. Φυσικὰ εἰς ἓνα ἔργον ποὺ δίνει τὰ πορίσματα μόνον τῆς ψυχολογίας, ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ ἐκτιθεῖν παρὰ ἀρεκτὰ σύντομα. Θὰ ἄξιζε, ἐν τούτοις, σὲ μιὰ ἐργασία εὐσυνειδήτη ὡσὺν τοῦ κ. Ἀντύπα νὰ ἀφιερωθῶν περισσότερες σελίδες στὴν μεγάλη σημασίαν τῆς ὑποσυνειδήτης λειτουργίας, καὶ ἰδίως τοῦ στοιχείου τῆς ὑποβολῆς καὶ αὐτοὑποβολῆς, καὶ νὰ ἐξαρθῇ περισσότερον ἡ δύναμις καὶ ἐπίδρασίς τῆς, καθὼς καὶ ἡ τεραστία ὠφέλεια ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀρυσθῇ ἀπὸ τὴν ὑπαρξὶ τῆς, ἀντὶ νὰ ὑποδεικνύωνται ἰδίως οἱ κίνδυνοι τοὺς ὁποίους ἀναμφισβητήτως περιλαμβάνει, καὶ τὰ μέσα τῆς καταπολεμήσεώς τῆς.

Πάντως τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κ. Ἀντύπα, ποὺ βασίζεται στὰ κυριώτερα καὶ σπουδαιότερα συγγράμματα ψυχολογίας, προσφέρει γνώσεις πολυτίμους πλὴν μποροῦν νὰ δώσω καὶ εἰς τὸν πλέον ἀνίδεον, συγκεκριμένης ἀντιλήψεως ὅσον ἀφορᾷ τὴν ψυχολογικὴν ἐπιστήμην, καὶ νὰ τὸν βοηθήσουν ὄχι μόνον νὰ κατανοήσῃ τὴν λειτουργίαν τῶν ψυχικῶν ἰκανοτήτων, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς ἀναπτύξῃ μέσα του, τόσο μὲ πρακτικὰς ἀσκήσεις ὅσο καὶ μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ λογικοῦ ἡθικοῦ εἰρμοῦ.

Πα ἀκαλοῦνται ὅσες ἀπὸ τὶς συνδρομητριάς μας ἄλλαξαν σπῆν, νὰ μᾶς κάμουν γνωστὴ ἢ τὴν καινούριαν των διεύθυνσιν.

Λόγια τῆς Σιβύλλης

(συνέχεια)

Ὅταν τὰ δάκτυλα εἶνε μακρότερα ἀπὸ τὴν παλάμην, σημαίνει ὅτι ὁ νοῦς εἶνε ἐνεργητικώτατος καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπικρίσεως καὶ ἀντιλογίας ἰσχυρόν. Τὸ ἄτομον ἔχη κλῆσιν γιὰ συζητήσεις μὲ ἐπιχειρηματολογίαν καὶ μνημονικὸν πολὺ καλόν, πολυλογίαν καὶ εὐκολίαν γιὰ νὰ μαθαίνει ἀπ' ἑξῶ. Μακρὰ δάκτυλα, μὲ τὸ φιλοσοφικὸν κόμπο (πρῶτος κόμπος μετὰ τὸ νῦχι) δείχνει πρῶτα τὰ ἐλαττώματα ἀπὸ τὶς ἀρετὰς μας, κ' ἔχουν νὰ ποῦνε ὅτι καλοὶ σύζυγοι καὶ καλὲς σύζυγοι δὲν ἔχουνε τέτοια χέρια....

Ὅταν κυττάξῃ κανεὶς τὰ χέρια, θὰ δῇ ὅτι εἶνε πολὺ διαφορετικῆς οἱ ἐσωτερικῆς γραμμῆς τοῦ ἀριστεροῦ ἀπὸ τοῦ δεξιού.

Σ' αὐτὸ λοιπὸν ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλη δυσκολία τῆς χειρομαντίας. Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἐνὸς χειριοῦ πρέπει πάντοτε νὰ συγκρίνωμε τὶς γραμμῆς του μὲ τὶς τοῦ ἄλλου. Στὸ ἀριστερὸ κυρίως βλέπομε τὴν μᾶς περιμένει στὴ ζωὴ, εἶνε δηλ. τὸ παθητικὸν χέρι. Στὸ δεξιὸ βλέπομε τί κάνομε στὴ ζωὴ μας· εἶνε τὸ ἐνεργητικόν. Πρέπει ἐπομένως νὰ καταλάβωμεν ἀπολύτως τὴν σημασίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ χειριοῦ, πρὶν θελήσωμε νὰ σπουδάσωμε τὴν ἐσωτερικὴν γραμμὴν.

Στὸν περιορισμένον χώρον τῆς «*Ἑλληνίδος*» δὲν εἶνε βέβαια δυνατό νὰ ἐπεκταθῶμε περισσότερον. Λέμε μονάχα τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τοῦ χειριοῦ, τὸσον ὥστε οἱ ἀναγνώστριάς μου νὰ εἶνε σὲ θέσιν νὰ κρίνουν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν συνομιλήτην τους.

Ὅταν θελήσετε λοιπὸν νὰ κυττάξετε ἓνα χέρι, πέρνετε πάντοτε πρῶτα τὸ ἀριστερὸ μέσα στὸ δικόν σας, σφίγγοντας τὴν παλάμην καὶ ἐξετάζοντας τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνειαν. Θὰ μπορέσετε τότε νὰ κρίνετε σὲ ποίαν κατηγορίαν ἀνήκει τὸ χέρι αὐτὸ—ἂν κοντὸ ἢ μακρὸν, μυτερό, τετράγωνον μὲ ἢ χωρὶς κόμπους κτλ., μὲ αὐτὸ θὰ μάθετε, χωρὶς πολὺν κόπον, τὸ τεμπεραμένον, τὸ τάκτ, τὴν κρῖσιν, τὴν θέλησιν, τὴν ἀντίληψιν κ.λ. τοῦ ἀτόμου.

Δάκτυλα. Ὁ ἀντίχειρ εἶνε χωρισμένος σὲ τρεῖς φάλαγγες.

Πρώτη φάλαγξ = Θέλησις

Δεύτερη > = Λογικὴ

Τρίτη > = Ἔρως

Ὅταν ἡ πρώτη φάλαγξ εἶνε μακρὰ καὶ γερὴ, δείχνει ἐνεργητικότητα, αὐτοσχεπίθεισιν, ἀγάπην πρὸς τὸ τέλειον. Ἐάν εἶνε μετρίου μεγέθους φανερῶναι παθητικὴ ἀντίστασις, ἐάν εἶνε πολὺ μεγάλη—δεσποτισμὸς, τυραννία. Πολὺ κοντὴ δείχνει εὐμετάβλητον χαρακτῆρα, ἀδιαφορίαν, ἀβουλίαν, ἄνθρωπον ποὺ παρὰσύρεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ἡ δευτέρη φάλαγξ πρέπει νὰ εἶνε μεγαλύτερη καὶ κάπως χονδρύτερη ἀπὸ τὴν πρώτην. Ἐάν ὅμως ἔχουν τὸ ἴδιον μήκος καὶ ὁ ἀντίχειρ εἶνε ἐν γένει μακρύτερος ἀπὸ τὰ ἄλλα δάκτυλα, αὐτὸ δείχνει εὐαίσθητον

καὶ δυνατόν χαρακτῆρα, ποὺ διευθύνεται πάντα ἀπὸ τὴν λογικὴν καὶ δὲν εἶνε διόλου τυραννικός.

Ἐάν ἡ πρώτη φάλαγξ εἶνε κοντὴ καὶ ἡ δευτέρη μακρὰ καὶ χονδρὴ, νὰ μὲν δείχνει χαρακτῆρα λογικόν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ῥέπῃ πρὸς τὴν ἀναποφασιστικότητα, θὰ βλέπῃ δηλ. καθαρά, θὰ κάνῃ περιφάνεια σχέδια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ τὰ ἐκτελεῖ. Ἐνῶ ὅλα θὰ εἶνε ἔτοιμα, θὰ λέει: Δὲ βαριέσαι, ἔχουμε καιρό.

Ἡ τρίτη φάλαγξ, (ιοὺ τὴ λένε καὶ ὄρος τῆς Ἀφροδίτης) ἐάν εἶνε χονδρὴ καὶ μακρὰ καὶ φθάνει σὸ μέσον τοῦ χειριοῦ, δείχνει ἄνθρωπον ποὺ διευθύνεται ἀπὸ τὸ πάθος· ἐάν εἶνε μετρία καὶ ἐν ἀρμονίᾳ μὲ τὸ ὑπόλοιπον χέρι, φανερῶναι ἀγαθότητα, στοργικότητα· ἐάν εἶνε ἀδύνατη καὶ πλακωμένη, κρύα καρδιά καὶ ἐγωϊσμὸς.

Δείκτης ἢ καὶ δάκτυλον τοῦ Διός. Πρέπει νὰ ἔχει ἀνάλογον πρὸς τ' ἄλλα μήκος, νὰ εἶνε ἴσιον. Αὐτὸ δείχνει σκέψιν καὶ πνεῦμα οἰκονομίας. Ἐάν εἶναι μυτερόν καὶ τ' ἄλλα δάκτυλα τετράγωνα, ἔχομε σοβαρότητα στὴ σκέψιν καὶ καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυίαν. Ὁ ἔχων τὸν δείκτην τετράγωνον, ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθειαν· ἡ δὲ δευτέρη φάλαγξ ὅταν εἶνε σχετικῶς μακρύτερη, σημαίνει φιλοδοξία, ἡ δὲ τρίτη φάλαγξ ὅταν εἶνε μακρύτερη δείχνει ἄνθρωπον ὑπερήφανον, ποὺ θέλει νὰ κυβερνᾷ τοὺς ἄλλους.

Γιὰ τοὺς καλλιτέχνας ἐν γένει εἶνε σπουδαῖον νὰ ἔχουν καλὸ καὶ μυτερὸ τὸ δείκτην.

Ὁ Μέσος ὅταν εἶνε τετράγωνος, δείχνει σεμνοτυφίαν, σοβαρότητα ἢ καὶ μελαγχολίαν. Μυτερός δείχνει ἀστάθεια, ἀπροσεξία.

Ὁ Παράμεσος ἢ δάκτυλον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντιπροσωπεύει τὴν τέχνην, τὴν φήμην, τὸν πλοῦτον. Ὅταν εἶνε μυτερός δείχνει καλλιτεχνικὸν ταλέντον, ροπήν πρὸς προσιδήσεις. Τετράγωνος δείχνει φιλαλήθειαν καὶ λογικὴν στὴ τέχνην καὶ στὴ ζωὴν. Ἐάν ἡ τρίτη φάλαγξ τοῦ παραμέσου εἶνε σχετικῶς μακρὰ, πιστοποιοῦμεν μανίαν πρὸς ἐπίδειξιν, ματαιοδοξίαν, ἐπιθυμίαν γιὰ λάμψιν, γιὰ πλοῦτον.

Μικρὸς ἢ δάκτυλον τοῦ Ἑρμοῦ. Πρέπει νὰ εἶνε μακρὸν καὶ ἴσιον καὶ ἂν θέλωμε ν' ἀρχώμεν [καὶ νὰ παίζωμε τὸν ἄλλον σὲ μικρὸν μας δαχτυλάκι], πρέπει νὰ φτάνει ὡς τὸν πρῶτον κόμπον τοῦ τρίτου δαχτύλου.

Μυτερόν ὅταν εἶναι, δείχνει εὐλωτίαν, τάκτ, διπλωματίαν, ὑπερβολικὰ μυτερόν—πονηρίαν, λεπτότητα, κατεργαρίαν. Ὅταν εἶνε τετράγωνον, φανερῶναι λογικὴν κλῖσιν πρὸς τὰ μαθηματικά καὶ φιλοσοφίαν.

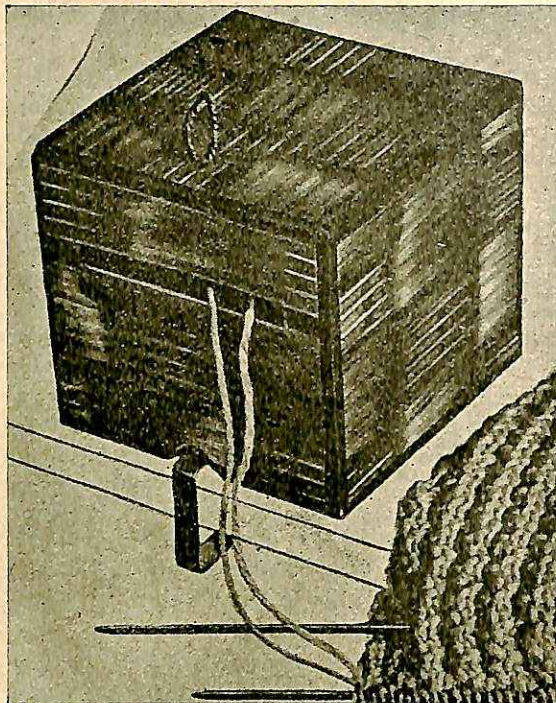
Ὅταν τὰ δάκτυλα κλίνουν φυσικὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς παλάμης, τὸ ἄτομον θὰ εἶνε συμβατικόν, τυπικόν. Ὅταν ἡ τρίτη φάλαγξ ὅλων τῶν δαχτύλων εἶνε χονδρὴ στὴ ρίζαν, προδίδει λαίμαργον ἢ ἡ τοῦλάχιστον προτίμησιν γιὰ καλὸ φαῖ καὶ καλὸ ποτό. Ὅταν οἱ πρῶτες φάλαγγες κοιλοῦνται καὶ γυρίζουν πρὸς τ' ἄνω, εἶνε σημεῖον φιλαργυρίας. Ἄν ὁ ἀντίχειρ κλίνει πρὸς τὰ μέσα—φανερῶναι τσιγγουνία κ' ἐγωϊσμὸς, ἂν πρὸς τὰ ἔξω—ἐλευθεριότην μέχρι ἀσωτίας.

Ἐδῶ τελειώνουν οἱ γενικὲς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ Ἀληθῆ τοῦ ἔξωτερου χεριοῦ.

Γιατὶ ἄλλοίμονο νᾶλεγε κανεὶς ὅτι μαυτὰ τὰ λίγα μαθήματα ἔγινε χειρομάντις! Εἶνε τόσον ἀφάνταστα δύσκολο πρᾶμα, θέλει τόση ὑπομονὴ γιὰ νάποκτῇ ἡ κανεὶς αὐτὴ τὴ πείρα, ποὺ δὲν ξέρω ἂν στὶς μέρες μας βρίσκονται ἄνθρωποι μὲ ὄρεξι γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Κι' ὅμως, εἶνε τόσο χρήσιμο πρᾶμα.

Ἐλπίζω μαυτὰ τὰ περιληπτικὰ μαθήματα πρὸς σᾶς ἔδωσα νὰ μὴ γελασθῇτε πιά στὴ ζυὴ σας καὶ νὰ καταλαβαίνετε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο ποὺ σᾶς μιλάει. Εἶνε ἁλάνθαστα αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω καὶ θὰ με θυμηθεῖτε.

Σ. ΒΥΛΛΗ

Ἡ χειροτεχνία μας

Τὸ κουτί γιὰ τὸ κουβάρι εἶνε ἓνα νόστιμο δῶρο γιὰ καμμιά φίλη μας ποὺ πλέκει. Γιὰ νὰ σχηματίσωμε τὸν κύβο, σχεδιάζομεν τὸ χαρτόνι καὶ τὸ δίδομε στὸν βιβλιοδέτη νὰ τὸν κόψῃ. Ἡ συναρμολόγησις ὕστερα εἶνε εὐκόλη.

Πίναξ περιεχομένων ΙΣΤ'. τόμου τῆς «Ἑλληνίδος» 1936

Ἀννίος Γ., Ὁμιλίες μὲ τὴ Λιλή, σ. 141, 161, 215.
Ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, σ. 204, 224.
Ἀργυρῶ, Ἡ ἀναβίωσις τῆς δαντέλλας, σ. 103.
Α. Ρ., Ἐξοχὲς γιὰ ἐργαζόμενα κορίτσια, σ. 196.
Ἀσυλον Ἀνιάτων σ. 279.
Ἀρσακειὰς 60 χρόνων, Ἀναμνήσεις, σ. 212.
Auril de St. Croix, Ὁ φεμινισμός, σ. 177.
Bal de Têtes τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου, σ. 71.
Βαρίκα Εὐρύ, Ὁ χωρισμός σου, σ. 173. Φθινοπωριάτικο, σ. 244.
Βλαδίκα Λίτσα, Στὸ τρίτο μου ὄγρον, σ. 9.
Bode Edith, Ὁ αἰώνιος θαυμαστής, σ. 57.
Γατοπούλου Β., Κοινων. Πρόνοια τοῦ Δήμου, σ. 251.
Γεν. Συνέλευσις Δ. Σ. Γ. σ. 281.
Γράμματα πρὸς τὴν Ἑλληνίδα, σ. 197, 221, 258, 274.
Γῶγα Καλλέργα, Ἡ ἐργαζόμενη γυναίκα, σ. 4. Γραφεῖον εὐρέσεως γυν. ἐργασίας, σ. 9.
Δελή Ὑπατία, Στὸν κάμπο σ. 271.
Διαβατάρικο πουλί, Διὰ τὴν Μαρίαν Εὐδὴ, σ. 246.
Διαθήκη τοῦ Μπεχτόβεν, σ. 192.
Διαμαρτυρία, γυναικῶν, σ. 40.
Διεύθυνσις, Ὁ ἡθικὸς ἀφοπλισμός σ. 25. Νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ πατέρας, σ. 36. Οἱ ἀρραβωνιασμένους καὶ ἡ ἔθν. οἰκονομία, σ. 37. Ἡ οἰκ. Curie καὶ τὸ βραβεῖον Νόμπελ, σ. 39. Γυναικεία ἀστυνομία, σ. 41. Ἡ προστασία τῆς μητέρας, σ. 49. Πῶς ζοῦν οἱ γυναῖκες στὴν Αἰθιοπία, σ. 60. Ὁ κοινωνικὸς

ρόλος τῆς γυναίκας, σ. 139. Τρεῖς γυναῖκες ὕπουργοι στὴ Γαλλία, σ. 153. Ὁ φεμινισμός στὴν Ἀνατολή, σ. 164. Τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν νὰ ἐργάζονται, σ. 223. Τὰ 100 χρόνια τῆς Φιλετ. Ἐταιρείας, σ. 233. Τὰ παιδικὰ δικαστήρια, σ. 267.
Δέκα ἐντολὲς τοῦ Μουσσολίνι, σ. 59.
Δημαρᾶς Κ., Λαϊκὴ Τέχνη, σ. 180.
Εἰδήσεις, σ. 21, 42, 67, 109, 125, 148, 168, 199, 225, 263, 281.
Ε. Κ., Στὴ γοτθικὴ ἐκκλησία, σ. 10.
Ἐκδόσεις, σ. 19, 39, 45, 63, 97, 150, 171, 189, 230, 245, 284.
Ε. Κ. Β., Ἀ' Βαλκαν. Συνέδριον Προστ. Παιδιοῦ, σ. 123.
Ἐλεοπούλου Καλλ., Γυναῖκες φιλόσοφοι, σ. 26.
Ε. Ρ., Ἡ ὥρα τῆς γυναίκας, σ. 1. Ἐπαγγελμ. προσανατολισμός, σ. 221.
Ζευγὴ Διὰλ., Στὸν ἴσκιο μιᾶς ἐλῆας, σ. 65.
Καζαντζάκη Γαλ., Ἄντρες, σ. 13.
Κακούρη Κατ., Γιὰ τὸν Παλαμὶ καὶ τὰ τραγούδια του, σ. 75. Θεατρικὴ στήλη, σ. 61, 98, 122, 142, 167, 191, 261, 280.
Κάρμεν Σύλβα, Σάλγκα, σ. 139.
Καστρινάκη Σενία, Ἡ ἀνεμώνη, σ. 13. Ἡ πεταλούδα, στὴν ἀμμουδιά, σ. 219.
Κερκυραία, Τὸ Ἀρσάκιον Κερκύρας, σ. 257.
Κέτη Μπε, Τὸ κάλλος, σ. 69. Τὰ δέρμα μας, σ. 145, 171, 195, 231.

Κίνησις γυναικῶν σωματείων, σ. 163.

Κίνησις ἔθν. Συμβουλίων, σ. 41.

Κοκκέβη Ὀλυμ., Ἡ κηπουρικὴ παράγων κοιν. προόδου, σ. 133.

Κοκὼλη Θεοσιᾶς, Ἐξετάσεις Διπλαρείου Σχολῆς, σ. 203. Ὁργάνωσις τοῦ παιδικοῦ κήπου Πετρολῶνων, σ. 224.

Κολέτ, Ζεσταίνομαι, σ. 219.

Κοροπούλη Νίνα, Πᾶψε τὰ δάκρυα, σ. 13. Πρωτομαγιά, σ. 117. Προσδοκία, σ. 202. Εἶδες ποτέ σου; σ. 202. Κούρασι, σ. 275.

Κουτσουμάρης Α., Ἀπὸ τὰ σύγχρονα κοιν. προβλήματα, σ. 209.

Λαζαρίδου Ἀγλ., Ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ, σ. 119.

Λανίτου Δομν., Ἀπὸ τοὺς Ὀλυμπ. Ἀγῶνας, σ. 228.

Λέβαλτ Θεοδ., Οἱ Ὀλυμπ. Ἀγῶνες τοῦ Βερολίνου, σ. 155.

Λέκα Β., Μερόπειον, οἶκος γυν. εὐγυρίας, σ. 120.

Λογοδοσία, τοῦ 1935, σ. 112.

Λογοθέτη Φ., Τὸ φυλαχτό της, σ. 83. Ἀντιφύγισμα, σ. 181. Ρηνιὸ σ. 273.

Λόντου - Δημητρακοπούλου Εὐφρ., Ἑλληνίδες εἰς τὰ γράμματα, σ. 244.

Λουκία, Μητέρες καὶ κόρες σήμερον, σ. 165. Λίγα λόγια περὶ ἡλικίας, σ. 183. Οἱ Γκρινιάρηδες, σ. 283.

Μαζαράκη Π., Ὁ ἀνδριάς τοῦ Χρυσοστόμου Σμύρνης, σ. 266.

Μαυροειδῆ-Παπαδάκη Σ., Ὁ ψάλτης τοῦ χωριοῦ μας, σ. 10.

Μελισσάνθη, Καθίλωσις, σ. 59.

Μόδες, σ. 23, 47, 103, 151, 175, 207, 231.

Μομφερράτου Μ., Ἀναμνήσεις Ἀρσακειάδος, σ. 263.

Μόνα Λίζα, Προσφορά, σ. 117.

Μουντάκη Κατ., Τὰ Κρητικὰ βουνά, σ. 198.

Μούρραυ Μάρθα, Ποῦ εἴσθε καλοὶ παιδικοὶ καιροί, σ. 254.

Μουσικὴ κίνησις, σ. 66, 279.

Μπαλάνος Α., Ὁ Παλαμᾶς, σ. 78.

Μπότσαρη Μαρία, ποιήματα, σ. 270.

Μπούμη Ρίτα, Τὸ φίλι, 119.

Μυριδίου - Μακρῆ Α., Ἐπὶ τῇ 100ετηρίδι τῆς Φιλ. Ἐταιρείας, σ. 259.

Μυρτιώτισσα, Τὰ Σαββατόβραδα στὸ σπίτι τοῦ Παλαμᾶ, σ. 2. Στὸ γάτο μου, σ. 184.

Νικολαΐδου Εἰρ., Καλλ. Παρρέν, σ. 108. Ἀπόστ. Ἀρσάκης, σ. 234.

Νικοκάβουρα Α., Αἱ ἄγνωστοι ἡρωίδες, σ. 233.

Νικολετοπούλου Ζωή, Παιδικὲς ἀναμνήσεις, σ. 253.

Νικολετοπούλου Ρόζα, Ἡ οἰκοκυρικὴ σχολὴ τοῦ Ἀρσακειοῦ, σ. 239.

Νεκρολογίαι, Ἐλευθ. Βενιζέλου, σ. 73. Κωνστ. Δεμερτζή, σ. 105. Παν. Τσαλδάρη, σ. 129. Ἐλ. Ἀργυροπούλου, σ. 162. Παρ. Διαρομμάτη, σ. 202.

Ἄλεξ. Ζαΐμης, σ. 212.

Ξένου Ἐλ., Ἡ κυρία, μητέρα καὶ φίλη, 246.

Οὐάιλτ Ὁσκαρ, Τὸ ἀηδόνι καὶ τὸ τριαντάφυλλο, σ. 158.

Ὁκάμπο Βικτ., Ἡ γυναίκα καὶ ἡ ἔκφρασις της, σ. 33.

Παγκάλου Φανή, Οἱ ἐξοχὲς τῆς ἐργαζομένης γυναίκας, σ. 147.

Παδελοπούλου Ν, Παιδικὲς ἐξοχὲς τοῦ Πατρ. Ἰδρύματος, σ. 196.

Παλαμᾶς Κ., Στὴ γυναίκα μου, σ. 77.

Παλὸ δοκιμασμένο ἴδρυμα, σ. 193.

Παναγιωτάτου Ἀγγ., Στὰ θάμβη τῶν Φαραῶ, σ. 157.

Αἱ πρῶται διδάκτορες τοῦ Πανεπιστημίου, σ. 260.

Παναγιωτίδου Δέσπω, Πόθος ψυχῆς, σ. 165.

Παντελάκη Ἐλμ., Ἡ ἀτομικὴ ἐργασία στὰ Σουηδικὰ Λύκεια, σ. 110.

Παπαδοπούλου Ἀρσ., Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειον, σ. 248.

Παπακωνσταντίνου Δώρα, Ἡ προστασία τοῦ παιδιοῦ στὴ Κ. Τ. Ε., σ. 130. Τὰ 100 χρόνια τοῦ Ἀρσακειοῦ, σ. 253.

Πατρικίου Ἰακωβίδου Λιλή, Ἀνάμνησις, σ. 252.

Πέρδικα Ν., Τοῦ κόσμου ἡ ἀρμονία, σ. 247. Ὁ Μισεμὸς, σ. 276.

Πεντηκονταετηρεῖς Καλλ. Παρρέν, σ. 144.

Πολυδούρη Μαρία, Ἡχὼ στὸ χάος, σ. 4.—Θάερθῃς ἀργά, σ. 144.

Ράλλη Μαρία, Θὰ κατεβῇ ἡ νυχτιά, σ. 144.

Ravenne M., Ὁ κλέφτης, σ. 215.

Ρεδιάδου Ἀθαν., Καλλιτεχνί ἡ Κίνησις, σ. 17, 38, 66, 10, 120, 143, 166, 185, 228, 278.

Σιβύλλη, Λόγια τῆς Σιβύλλης, σ. 203, 285.

Σιφναίου Ἐλ., Τὸ κήρυγμα τῆς εἰρήνης, σ. 87. Τὸ ὄνειρο τοῦ τοκογλύφου, σ. 51.

Σοφὴ Λαμπρ., Μορφωτ. Συλλ. Πατρῶν, σ. 51.

Σ. Π., Μία Ἑλληνὶς Φιλάνθρωπος, σ. 269.

Σ. Σ., Τζούλια Τερένσιο, σ. 86.

Sostenschko M., Φτώχεια μὲ τὸ φῶς, σ. 113.

Σπανοῦδη Σοφία, Ὁ Παλαμᾶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα, σ. 76.

Σταματελάτου Α., Ὁ Δὸν Κιχώτης, σ. 6. Λέων Τολστόι, σ. 54, 91. Τὰ 100 χρόνια Ἀρσακειοῦ, σ. 249.

Σταύρου Τατ., Μία ἱστορία πολὺ ἀληθινή, σ. 21. Ἡ γυναίκα ποὺ γνώρισε τὴ φτώχεια, σελ. 134.

Στήλη Εἰρήνης, σ. 27, 50, 106, 131, 154, 178, 212, 268.

Σύλβιος, Ἀττική, Διὸ Ἀγάπες, σ. 38. Σονέττο παρηγορίας, σ. 119. Κέφι, σ. 185.

Ταυτική Ἀναγνώστρια, Καὶ πάλιν ὁ λόγος περὶ ἡλικίας, σ. 279.

Ταρσοῦλη Ἀθ., Γύρω ἀπὸ τὴ Μαργ. Ἀλβάνια-Μηνιάτη, σ. 94. Μὲ τὸ πέρασμα τῆς ζωῆς, σ. 16.

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ Μεσαιων. Γεράκι, σ. 186. Στὸ χρόνο, σ. 270.

Τὰ 50 χρόνια τοῦ Παλαμᾶ, σ. 70, 74.

Τσάτσος Κ., Γιὰ τὸν Παλαμᾶ, σ. 78.

Τριανταφυλλίδου Ἄννα, Ἐθν. Ὑπαπαντή, σ. 242.

Τριανταφυλλίδου Λουίζα, Θεσσαλίας, σ. 255.

Τρικουπὴ Μαρία, Ἀναμνήσεις, σ. 250.

Τσοκοπούλου Λουκία, Μία ἀνθρωπιστικὴ προσπάθεια, σ. 223.

Τὸ Σπίτι μας, 46, 149, 207, 230.

Φίλαθλος, Ὁ γυναικ. Ἀθλητισμός, 18, 42, 99, 170, 195.

Χαιρετ. τῶν Παιδῶν Οὐαλλίας, σ. 115.

Χρυσάκη Μ., Βραβεῖα Πατρ. Ἰδρυμ. σ. 194. Διπλώματα νοσοκόμων Εὐαγγελισμοῦ, σ. 214.

Ψαρά Ἐλισ., Πεῖνα, σ. 213. Σφύριγμα, σ. 214.

Ἦφ. Γνώσεις, 46, 70, 172, 205.

“L’HELLENIS,” Organe mensuel du Conseil National des femmes hellènes

Rédaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26
Athènes, Décembre 1936

Les funérailles du Roi Constantin, de la reine Sophie, et de la reine-mère Olga, ont eu lieu le 22 novembre à Athènes, avec toute la solennité qui leur était due, et au milieu de l'émotion de tout un peuple. On sait que pendant de longues années, les cercueils royaux étaient déposés dans le caveau de l'église russe de Florence, en attendant de pouvoir être enterrés dans le sol de leur pays. Le 17 novembre enfin, les dépouilles royales furent déposées à la Cathédrale où du matin jusqu'au soir une foule émue défila devant la chapelle ardente. Le 22 au matin une messe solennelle eu lieu devant le Roi Georges, le Prince Héritier et ses sœurs les Princesses Hélène, Irène et Catherine les princes Nicolas, André et Christophore frères du feu roi Constantin et leur sœur la grande-duchesse Marie, le grand-duc Dimitri, la princesse Marie Bonaparte et ses enfants, la princesse Alexandra, fille du feu roi Alexandre de Grèce et sa mère, le conte et la comtesse de Paris, plusieurs membres de la famille royale, le Président du Conseil et les membres du gouvernement, les représentants du corps diplomatique, du clergé, de l'armée et de la flotte, de diverses associations, des délégations de toute la Grèce, etc. etc.

Après le te Deum le convoi défila par les rues principales dont tous les bâtiments étaient décorés de drapeaux en berne et de draperies pourpres, au milieu d'une foule immense accourue pour rendre un dernier hommage à ses rois.

L'Hellénis en ces jours de deuil, se souvient avec respect et amour de l'activité charitable de la reine Olga et de la reine Sophie qui toute leur vie ont été à la tête du mouvement social et philanthropique de leur pays. La plupart des hôpitaux, des crèches, des asiles ainsi que l'Association pour la Protection de l'enfance sont des œuvres dues à leur initiatives, ainsi que les orphelinats, l'amélioration des prisons, les Soupes populaires, etc.

Le Souvenir de leur dévouement et de leur amour du prochain restera à jamais dans nos cœurs comme un exemple lumineux d'altruisme et de vertu chrétienne.

Un beau monument en marbre du Métropole de Smyrne Chrysostome a été érigé dernièrement à Athènes. La mort tragique de cet

archevêque, qui fut tué pendant la retraite de l'armée grecque d'Asie Mineure en 1922, lui assure une adoration éternelle dans tous les cœurs. Le monument est l'œuvre du directeur de l'école des Beaux Arts, Mr. C. Dimitriadès, qui a fait ses études à Paris, et qui est fort connu parmi les cercles artistiques français. Nous publions une reproduction de ce beau monument qui est placé au milieu d'un bosquet de fleurs et de verdure près de la Cathédrale.

L'orientation professionnelle et le cinéma.
Mr. G. Pittara, professeur de physique loue l'article de notre collaboratrice, publié dans le No d'octobre de notre revue, et propose de se servir méthodiquement du cinéma pour cette question si importante pour tous les pédagogues. C'est le seul moyen qui peut contribuer efficacement à guider les adultes dans le choix d'une profession en leur montrant les avantages ou les inconvénients de chaque métier.

Pour le Congrès de Dubrovnik, l'Hellénis publie un compte-rendu des travaux et des propositions, ainsi que des résolutions adoptées.

ᾠφέλιμοι Γνώσεις

Πλησιάζουν οἱ ἡμέρες πού θά πρέπει νά σκεφθοῦμε καί τούς μποιανάδες πού ἔχομε νά κάμωμε. Καί πρῶτα θά συλλογισθοῦμε κείνους στούς ὁποίους κάνομε τά λεγόμενα χρήσιμα δώρα, καί πράγματι, εἶνε σπαιάλη νά ξοδεύη κανεῖς χρήματα γιά περιττά πράγματα. Μέσα στή σωρεία τῶν «χρησίμων» δώρων ὑπάρχουν ὅμως καί ἀρκετά πού δέν ἐκτελοῦν τὸν σκοπό τους, γι' αὐτὸ χρειάζεται προσοχή καί καλὴ ἐκλογή. Ὡς πρὸς τούς στενοὺς συγγενεῖς καί μάλιστα γιά κείνους πού ξέρομεν πῶς εἶνε οἰκονομικῶς κάπως στενοχωρημένους, ἐνδείκνυται νά τούς ρωτήσωμε τί χρειάζονται. Εἶνε τὸ καλῆτερο μέσον γιά νά τούς εὐχαριστήσωμε. Γιά τούς ὅχι τόσο στενοὺς φίλους, πού γνωρίζομε καί τὸ σπιτικὸ καί τὸ γοῦστο τους, ἔχομε ἀρκετὴ ἐκλογή: π.χ. μιὰ λάμπα, ἓνα μαξιλάρι, κανένα μικρὸ ἔπιπλο, ἓνα τραπεζομάνηλο τσαγιού, ἓνα abat-jour, δίσκο, τασάνια, βάζο, φρουτιέρα, κλπ.

Γιά τὰ μεγάλα παιδιὰ;... Στὰ δεκαεπτὰ χρόνια τὸ κορίτσι εἶνε πιά δεσποινίδιον καί τὸ ἀγόρι νεαρός κύριος. Γι' αὐτοὺς ὑπάρχουν πρωτίστως τὰ βιβλία, ἀλλὰ καί σ' αὐτὰ χρειάζεται προσοχή στὴν ἐκλογή. Γιά τίς νέες ὑπάρχουν ἅπειρα ἀντικείμενα πού ἐνυπηρετοῦν τῇ κοκεταρίᾳ τους. Μερικοὶ χαρίζουν κάθε χρόνον μέχρι συμπληρώσεως κατιτὶ ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη σειρά, ἢ ἀσημικὸ, ἢ ἀντικείμενο τουαλέτας καί γιά τὰ ἀγόρια κατιτὶ γιά τὸ γραφεῖο του. Δέν εἶνε κακὴ ἰδέα καί συνδιάζεται ἔτσι τὸ χρήσιμο μὲ τὸ εὐχάριστο.

LIQUEURS
Coutsicos
GRECE

Πωλοῦνται

εἰς ὅλα τὰ καλὰ

Ἐδωδιμοπωλεῖα

καὶ Ζαχαροπλαστεῖα

Ἀποκλ. Ἀντιπρόσωπος

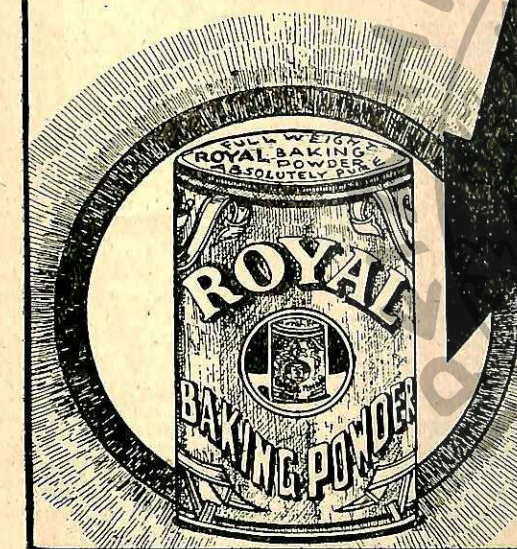
ΑΝ. Β. ΧΑΪΤΑΣ

Σοφοκλέους 27

Ἀθῆναι

Τηλέφ. 24-406

ROYAL
BAKING POWDER

Κυρία, αὐτό εἶναι τὸ καλὶ πού θά σοῦ εἰσέλῃ ὁ ἐδωδιμοπώλης σοῦ ὅταν τοῦ ζητήσετε τηλεφωνικῶς ἓνα **ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΚΙΝ ΠΡΟΥΝΤΕΡ** καί θά ἐξασφαλίσει **100%** τὴν ἐπιτυχίαν τῶν γλυκισμῶν σοῦ. — βιβλίον ζαχαροπλαστικῆς δίδει δωρεάν ὁ **ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ**

N.M. ΑΠΕΡΓΗΣ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 57-ΤΗΛ. 25-037

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΦΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

Νομικόν Γραφείον

Έθνικου Συμβουλίου Έλληνίδων

ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ

Έκαστην Πέμπτην 12-1 μ. μ.

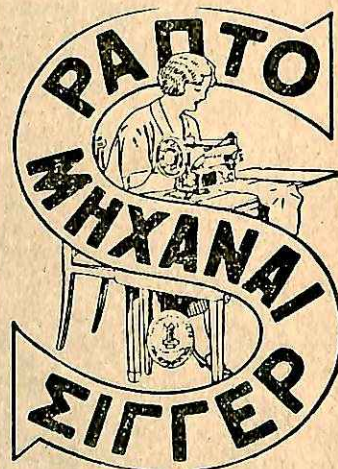
Όδος 'Αλεξάνδρου Σούτσου 26

**ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ**

Έφαρμόζεται με μίαν βίδα εις οίανδήποτε ραπτομηχανήν.
Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμήν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικι-
μάτων με τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ
κοπτικῆς με ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἑξω-
τερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. = =

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

Κυρία,

Μὴ ξεχνᾶτε ὡς μία κάρτσα ἐσιδιορδωμένη με τὰς
μηχανὰς Vitos, ὅσους δῆποτε ὠντούς καὶ ἂν ἔχη εἶναι

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΚΑΛΤΣΑ

καὶ ὡς μόνον τὸ κατάστημα

ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ

Ελαδίου 43, ἔναντι Δικαστηρίων, ἐξυπηρετεῖ τὴν πελα-
τείαν του με τὰς παρκοσμίους φήμης μηχανὰς αὐτάς.

**ΑΓΝΟΝ
ΒΟΥΤΥΡΟΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ**

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Υποστηρίζετε τὴν ἐγχώριον
βιομηχανίαν ἀγοράζουσαι τὸ
φρεσκότατο βούτυρό που
κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Κέρ-
κυραν γιὰ τὸ τσάϊ σας γιὰ
τὰ γλυκά σας γιὰ τὰ φα-
γητά σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

ΚΑΝΙΓΓΟΣ 6

Τηλέφ. 23-163

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΚΟΝΙΑΚ
ΒΕΡΜΟΥΤ
ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗ
ΣΑΜΟΥ

ΒΟΥΤΥΣ

ΠΡΩΙ ΚΑΙ
ΒΡΑΔΥ

OREODONT

ΔΑΜΒΕΡΓΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΟΒΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΧ. 1.205.000.000

ΚΑΤΑΒΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 30 ΙΟΥΝ.ΟΥ 1933) „ 10.073.315.312

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτη)	Θήβαι	Μεσσήνη
Ἀργίριον	Θήρα	Μιτυλήνη
Ἀγυιά	Ἰθάκη	Ναύπακτος
Ἀθήναι:	Ἰστιαία (Ξηροχώριον)	Ναύπλιον
Ὑπ/μα, ὁδὸς Μητροπόλεως 9	Ἰωάννινα	Νιγρίτα
» ἐν Καλλιθέᾳ	Καβάλλα	Ξάνθη
» ἐν Νέᾳ Ἰωνίᾳ	Καλάβρυτα	Ὁρεστιάς
» ἐν Παγκρατίῳ	Καλάμαι	Παξοὶ
Αἴγιον	Καλαμπάκα	Παπάδος (Μυτιλήνης)
Ἀλεξανδρούπολις	Καρδίτσα	Πάτραι
Ἀλμυρὸς	Καρλόβασι (Σάμου)	Πειραιεὺς
Ἀμαλιάς	Καρπενήσιον	Πλωμάριον (Μυτιλήνης)
Ἀμύνταιον (Σόροβις)	Καρναὶ (Ἄγιον Ὄρος)	Πόρος
Ἀμφίκλεια	Καστοριά	Ποταμὸς
Ἀμφισσα	Κατερίνη	Πρέβεζα
Ἄνδρος	Κέρκυρα	Πύλος
Ἀργοστόλιον	Κιλκίς	Πύργος
Ἄρτα	Κοζάνη	Ρεθύμνη (Κρήτης)
Ἀταλάντη	Κομοτινή	Σέρραι
Βάμος (Κρήτη)	Κόρινθος	Σητεία (Κρήτης)
Βέροια	Κύθηρα	Σικωνία (Κιάτον)
Βόλος	Κύμη	Σκιάθος
Γρεβενά	Κυπαρισσία	Σουφλίον
Γύθειον	Λαγκαδᾶς	Σπάρτη
Δημητσάνα	Λαμία	Σύρος
Διδημότειχον	Λάρισα	Τρίκαλα
Δράμα	Λεβάδεια	Τρίπολις
Ἑδεσσα	Λευκάς	Φάραλα
Ἑλασσών	Λήμνος	Φλώρινα
Ἑλενθερούπολις (Πράβιον)	Λιμὴν Βαθέως (Σάμου)	Χαλκίς
Ζάννινθος	Μεγαλόπολις	Χανιά (Κρήτης)
Ἡράκλειον (Κρήτης)	Μεσολόγγιον	Χίος
Θεσσαλονίκη		

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ : ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfiki

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane

Ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μετὰ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ \$ 1.350.000